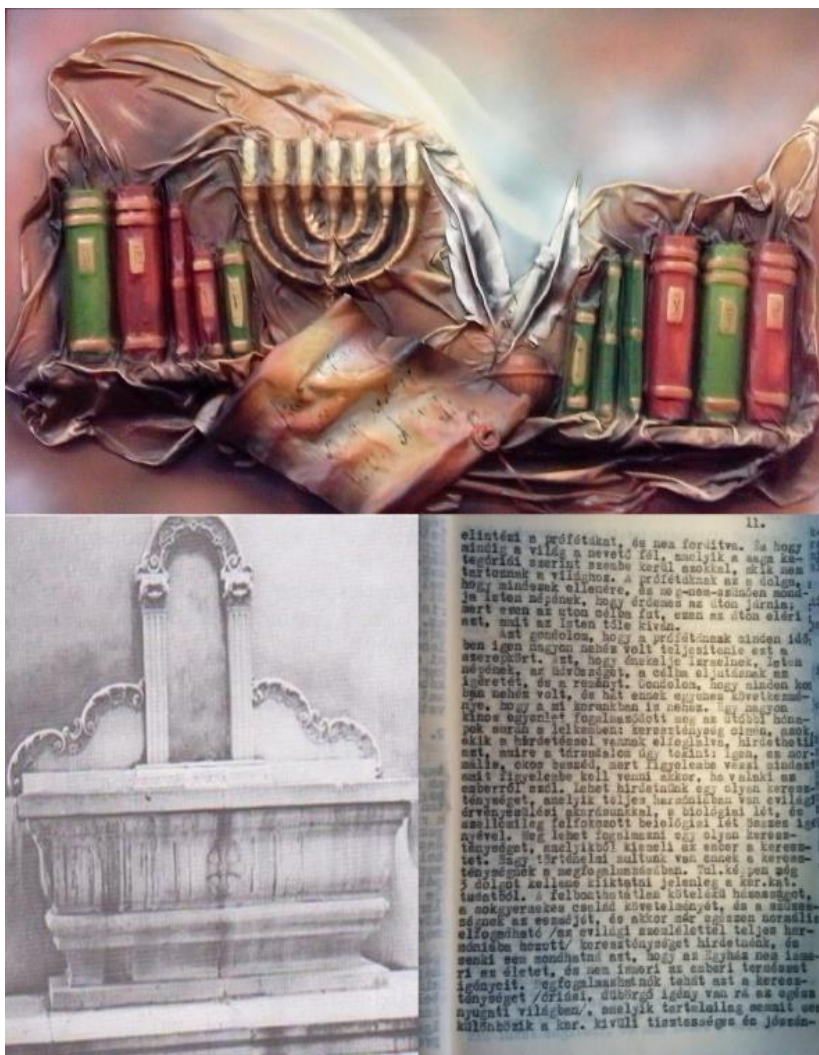

Pintér István

Szentlecke Pálról

– a teljes portré –

PILISVÖRÖSVÁR, 2017.

ELŐSZÓ

A katolikus egyház nem a logika kősziklájára épült, hanem páli teológiára. Péter, János és Jakab megkontrázta az önjelölt igehirdetőt [1], a kibőlcsekedett mesék mégis felülírták Krisztus tanítását. Rómaiakhoz írt levelének 13. fejezete még Luthert és Kálvint is félrevezette. Ennek alapján a mindenkori uralkodó osztály készséges partnerre talált a hierarchiában. Talán még az ateista hatalmat is kiszolgálták volna, de a kommunistáknak erre nem volt igényük. Ettől függetlenül a magyar püspöki kar sokáig az Állami Egyházügyi Hivatal végrehajtó szerveként is működött [2]. Hazánkban a piarista Bulányi György volt az első, aki jézusi mondásokkal támadta Pál konfúz eszmefuttatásait. Ezzel Isten földi helytartóját is magára haragította. A nagy hajó irányítása tényleg az ő dolga, de időnként figyelmeztetni kell arra, hogy nem a kormányos a Kapitány.

A címzetes apostol öntudatosan deklarálja, hogy mindenki másnál többet dolgozott. Kérdés, hogy ebből ki profitált... A keresők (Jézus reménybeli személyenkénti eklézsiái) biztos nem. A Fiú tudniillik a mester és tanítvány viszonylatában oktatott, Pál gyülekezeteknek szónokolt. Karizmatikus katalizátorként ugyan felgyorsította az emberhalászást, ebbe azonban a legközelebbi időkre várt világvége is jócskán besegített. Az írott evangéliumok mögött viszont komoly, verbális tanúságtévő munka áll [3].

A „*pogányok apostola*” a Római Birodalom városaiban letelepült zsidó kisebbséget térítette meg, a „görögök” is hellenizált izraeliták voltak [4]. A más vallású polgárok többsége a nagykonstantini fordulat után csatlakozott az új hithez, amikor már megérte kereszténynek lenni. Pál sikereiről szűkszavúan szól a krónika. Nem is missziós útjain szerzett sok hívet, hanem a későbbi korokban, ószövetségi elemekkel kiszínezett kalandos történetével és isteni felhatalmazást sugalló leveleivel. A papi hivatás iránt affinitást érző emberek őt választották példaképül – a magáról mintát adó Jézus helyett.

Az *Apostolok cselekedetei* az ő „portfóliója”, tulajdonképpen evangélium Pálról, egy elfogult sajtófőnök tollából. Elemző olvasása után arra a következtetésre jutottam, hogy Saul eleinte tüzzel-vassal üldözte az ekléziát, de aztán rájött, hogy többet tud ártani, ha szent Pállá változik. A csordaszellemű híveknek persze ilyen örömhír kell, ami szerint nem kell csinálni semmit, már pusztán egyháztagságukkal is a világ fiai fölé nőnek.

Jelmondatként kirakatba tett sorai az általa meg nem értett igazságot tükrözik [5]. Életművéből ez a négy idézet marad, semmi több... Ez azért sajnálatos, mert a hívők maximum vallásuk alapítójáig juthatnak el... A zsidó Mózással találkozik, a keresztény Pállal. Közvetlen istenkapcsolatot csupán Jézus ígér, egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatások útján [6].

Saulus–Paulus a gazdag ifjúhoz hasonló [7], önmagát a Törvény szerint büntetlennek tudó személy. Ilyen „mintazsidókkal” az Emberfi semmit se tudott kezdeni. Állítólagos kiválasztottja mindvégig az Írások szerint akart Krisztus-követő lenni [8]. Tulajdon-

[1] 2Pét 1,16–8; 1Ján 1,1–3; 2Ján 7–11; Jak 2,14; 2,24; 2,26

[2] A témát lásd *Bulányi, a tisztelendő* c. könyvemben (mek.oszk.hu/10200/10251)

[3] Pál 7 evangélistáról tud (ApCsel 21,8), tevékenységüket pedig nem nézi jó szemmel... (1Tim 1,3–11). A „nemzetségtáblázatok” a Mt 1,1–17 és a Lk 3,23–38 között találhatók.

[4] Jn 12,20

[5] Ezek a kötet 5. oldalán olvashatók.

[6] Tm 109., Mt 5,6 (Tm 70., Lk 6,21)

[7] Lásd *Pintér István: Kenyértörés*, 50. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[8] ApCsel 24,14 (ApCsel 18,18; 24,17–8)

képpen miatta kellett kanonizálni az Ószövetséget, ami igazából csak zsidó iratok antológiája. A maga nemében értékes anyag, de elegendő lenne Bemerítő Jánostól indulni [1]. Mezopotámiai városállamok teremtéstörténetei, nomád törzsekbe visszavetített kiválasztási és szövetségkötési aktusok, és a Törvényt hasogató próféták nélkül is jól meglennénk.

Pál a keresztény dogmatikába se illik bele, mert nem vallja a szentháromságot, a szeplőtelen fogantatást és a csodás születést [2]. Úgy látszik, hallgatott az okosabbakra [3], vagy az Atyára, aki felfedte előtte emberi Fia státusát, mégpedig oly módon, ahogy Péter, János és Jakab előtt tette ezt a Tábor-hegyen [4]. Ezért egyik levelében se állítja Jézus istenségét. Terminológiájában – nagyon helyesen ! – „az Úr” a Mózeszt is felülírható egyedüli mértékadót jelöli [5]. Ő a Felkent, s ezért a Megmentő, de *Isten* és az *Úr* nála nyilvánvalóan két külön fogalom [6]. Hívei az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban hisznek. A Szentlélekről ilyen kontextusban soha nem esik szó [7].

Pál nem dobja sutba több évezred monoteizmusát. Ez elképzelhetetlen is lenne az ő esetében... Gamáliél tanítványa szerint a Szentlélek az Örökkévaló lelke [8]. vagyis a szellem halmazállapotú Isten *azonos* önmagával [9]. Azt is tudjuk, hogy Szűz Mária csak 431-ben lett „Isten Anyja” – mert a teológusok így határoztak. Következetességük mellettük szól, hisz büntelennek is nyilvánították [10]. Kultuszát azok a hívek öregbítik, akik az eleve elrendelés előtt is fejet hajtanak. A predestináció tana azonban egy félreértésen alapul, ezt majd a maga helyén tárgyalni fogjuk [11].

Teológiája lényegét saját maga fogalmazza meg: *Ha száddal Úrnak vallod Jézust, s szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor cselekedeti fáradozások nélkül üdvözülsz, ez Isten ajándéka* [12]. Szellemi fáradozásról nem esik szó, tudniillik Pál nincs tisztában ennek Élet-fontosságú voltával !

Aki hosszúnak találja a róla szóló szentleckét, az lapozza fel a 36. oldalt. Ott ötven pontba szedve megtalálja a tanulmány esszenciáját. A téma iránt érdeklődők olvassák el ezt az átfogó képet nyújtó művet, a tágabb összefüggésekbe helyezéshez pedig vegyék kézbe *A szűk kapu* című könyvemet.

[1] Személyét *A szűk kapu* c. könyvem 52 – 63. oldalain veszem górcső alá. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[2] ApCsel 17,31: Egy ember fog ítélkezni. Gal 4,4: A Fiú asszonytól lett. (Tm 14.) 1Tim 2,5–6: Egy a közbenjáró is Isten és ember között, az ember Krisztus Jézus.

[3] 1Ján 4,2; 2Ján 7

[4] Gal 1,15–6a (Mt 17,1–8: A három tanítvány Jézus magyarázatai alapján érezte, de nem értette, hogy Mesterük teljhatalommal felruházott „nagykövet”).

[5] Gal 1,12 Csia Lajos fordításában világos: az Atya leplezte le Pál előtt Jézus státusát, azaz ésszel jött rá. (vö. Tm 4., Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2)

[6] pl. Róm 10,9

[7] Lásd a levelei élén álló címzéseket.

[8] pl. Róm 8,26–7; Efézus 4,30

[9] Jn 4,24

[10] A téma bővebben *Új írások – régi témákban*, 6 – 7. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[11] Róm 8,28 – 30; Efézus 1,3–6

[12] Róm 10,9; Efézus 2,8–9

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
<i>Jelmondatok</i>	5
<i>Tetemre hívás</i>	6
 Bevezetés	7
Az Apostolok cselekedetei	9
Isten földi helytartója	12
Az Emberfi helyére lépve	14
A Tizenkettővel szemben	16
Személyi kultusz	20
Nem kell az Orvos !	22
Vadállatokkal küzdve	24
Krisztus keresztje	27
Új ember, új Isten	29
Szeretném, ha szeretnének	32
Karizmatikus katalizátor	34
Pontokba szedve	35
Szövegelemzés	37
Igazságra éhezve	39
Minden kegyelem ?	41
Válasz a kritikákra	43
 M E L L É K L E T E K	
Az apostoli levelek jézusi logionjai	56
A hét főbűn	64
A legfrissebb anyag ?	66
Észak Dél ellen	68
 <i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	72
<i>A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárban</i>	73

*„Istentől jövő irgalmas lelkületet és tudás alapú * békét kívánok nektek, egyedüli mértékadónkon, a mennyei ismeretekkel felkent Jézuson keresztül, aki áldozatul adva magát, saját példáján mutatta meg; hogyan vetkezhajjuk le végleg ** vétkeinket, mert ki akart szabadítani bennünket a jelenlegi, gonosz világból, az Atya akarata szerint.”*

(Galatákhoz írt levél, 1:3–4)

„Okos istentiszteletként, irgalomból szánjátok oda magatokat élő és szent áldozatul, Istennek tetsző módon. Ne idomuljatok e világhoz, hanem újuljatok meg értelemmel, hogy feltáruhhasson előttetek Isten akarata.”

(Rómaiakhoz írt levél, 12:1–2)

„Jézusban van megváltásunk és bűneink bocsánata is, mert nagy irgalmában – vérét sem sajnálva – olyan kinyilatkoztatásban részesített bennünket, amit értelemmel felfoghatunk.”

(Efézusiakhoz írt levél, 1:7–8)

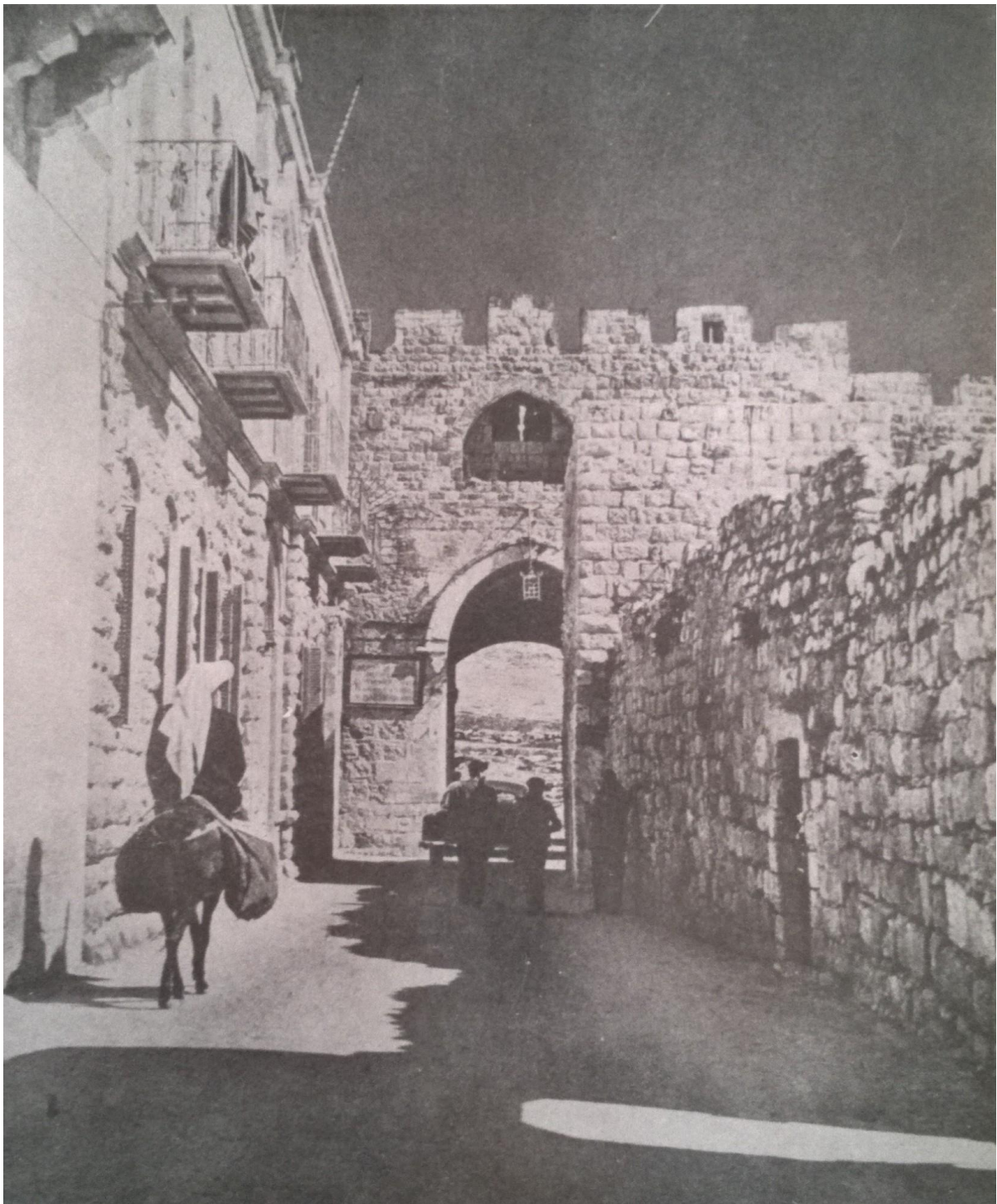
*„A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség birodalmának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban *** vannak.”*

(Efézusiakhoz írt levél, 6:12)

* Tm 1., 59., 1Ján 5,20a

** Isz 57/129

*** Más dimenziókban.

Az István-kapu Jeruzsálemben,
amelyen keresztül Szent István diakonust a városon kívülre űzték, hogy megkövezzék.

„A tanúk köpenyeiket egy Saul nevű ifjú lábai elé tették le.” (ApCsel 7,58b)

B E V E Z E T É S

Fennmaradt levelei s az *Apostolok cselekedetei* alapján teljes kép rajzolható Pálról. Simon Péter szerint a fogadatlan prókátor „nehezen felfogható dolgokról” ír [1], aminek az a fő oka, hogy tükör által, homályosan lát... Jézus azt mondta, hogy amíg ebben a fejlődési szakaszban vagyunk, addig ne buzdítsunk másokat, mert szégyent hozunk Istenre [2]. Sajna, igazi mammonnal alig rendelkezett [3], ezért az ószövetségi Írások szerint bizonygatta az Emberfi felkent mivoltát. Mózes törvénye és az országbeli értelemben halott [4] próféták alapján azonban zsidókat erről nem lehet meggyőzni [5]. Ezzel Pálnak többször szembesülnie kellett... Mivel meg akart felelni ambícióinak, kénytelen volt megfelelő hallgatóságot keresni. Csak a sokadik fiaskó után jelenti ki: mostantól fogva a pogányokhoz megyek [6]. Úgy látszik, az *Úr választott eszköze* megfeledezett csodálatos elhívásáról, amely eleve erről szólt! [7]

A nemzetek misszionálásának jogát Péter vonja magához [8], a gyűlésen részt vevő Pál pedig nem tiltakozik... Érdekes módon nem hivatkozik címzetes apostolságára és az ezzel járó hatáskörre. Ehhez túl sok igazi tanítvány és vén van jelen. Ott nem meri azt mondani, hogy Isten már anyja méhében (!) erre választotta ki [9]. Levelei élén persze nem fogja vissza magát. A papír türelmes, a Jézus-esemény szem- és fültanúival ellentétben. A zsidó iratok antológiájában könnyűszerrel eligazodó, ékesszólásra is képes farizeus csemete az idők folyamán egyszerűen *megfúrta* a Tizenkettő szószólóját. A végén már mindenki az új vezéralak (erkölcsi-etikai hangsúlytevéssel terhes) nótáját fújja.

Pogányok és szamaritánusok evangélizálására egy tanítvány se lehet képes, ahhoz először Mesterré kell válni. Jézus ezért tiltja a feljűk irányuló, térítő szándékú lépéseket [10]. Mennybemenetele előtti, általános érvényű keresztelési parancsa is feltételelesen indít útnak [11]. Az egyes teológusok által nyakába varrt „kitágított küldetés” nem a teljesen megvilágosodott Emberfi, hanem az apostolokká levitézlett, csupán tanúságtetésre használható [12], egykori Fiú-aspiránsok reménybeli fejlődéséről szól.

A távozó Jézus arra figyelmezteti őket, hogy ez az *esetlegesen* végbe menő, egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatási folyamat hosszúra is nyúlhat:

[1] 2Pét 3,16b

[2] Isz 33/7; 85/167; Lk 6,40

[3] Tizenhárom levelébe 25 jézusi logiont sző bele, ez a Szellemi Hagyaték 20%-a. Példabeszédet nem hoz, jelképes cselekedetekre nem mutat rá, csodás tetteket nem említ. Elemzéseket nem végez, kommentár nincs, pontatlan idézetei miatt helyes konklúzió nem vonható le.

[4] Tm 51.

[5] ApCsel 28,23–8 A zsidókhoz írt levél modern kori változatát lásd *Két pont az Élet* címen. In: *Pintér István: Krisztusi kiskaté*, 30 – 35. old. (mek.oszk.hu/14600/14656)

[6] ApCsel 18,6

[7] ApCsel 9,15 A 9,3–9 alatt biblikus eszközökkel megrajzolt közlemény olvasható, ami a Szentlélek leszállásához hasonlóan (ApCsel 2,1–3) nem igazi történet.

[8] ApCsel 15,7 Az Emberfi igazából a logika megnyilvánulását díjazta! (Mt 16,17–9).

[9] Gal 1,15–6 Ez még Jézusról se mondható el, vö. Tm 1., 2., 3., 4.

[10] Mt 10,5–6; Lk 6,40 A szamáriaiak csak a Messiást respektálták. (Jn 4,39–42)

[11] Bővebben: *A szűk kapu*, 88 – 92. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[12] Lk 24,48 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 88 – 90. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

„Ti vagytok ezeknek tanúi. Én meg elküldöm rátok Atyám ígését. Maradjatok a városban mindaddig, amíg a Magasságból jövő hatalomba bele nem öltöztetnek titeket.” [1].

ti = a Tizenkettő

tanú = az, aki látta és hallotta a dolgokat (a Nyilvános Működést)

az Atya ígérete = a szent Szellem (Isz 32/124)

maradjatok a városban = ne térjete vissza eredeti foglalkozásotokhoz !

a Magasságból jövő = az Örökkévalótól származó (Lk 6,35c)

hatalom = a tudás okozta felkentség (Mt 9,1–8; 18,18)

mindaddig = ne induljatok el egy perccel sem korábban !

amíg = csak teljesen megvilágosodva vágyatok neki, az utolsó napon (Jn 6,39–40)

A „Magasságos” minden esetben [2] az Abszolútumot jelenti, ugyanis Jézus nem az Úr (Izráel kisajátított istenének) fia. Jahve alakját Mózes formálta meg, a hitbéli gyökérként felhasznált atyák hiedelmeit is figyelembe véve [3]. A nemzetek képzeletbeli isteneinek fiai azonban nem képesek szembe szállni Evilág Fejedelmével, mivel a létezését sem sejtik. Mivoltát, lelkületét, tartózkodási helyét csak egy *értelmes filozófus* tudja kikövetkeztetni [4]. A nagy erővel és nagy gazdagsággal rendelkező [5], embert s világot teremtő demiurgoszt kizárólag Isten Szentje [6] teheti harcképtelenné [7] feltéve, ha előzőleg megölte magában az előkelőség iránti vágyat [8]. Evilág csábításainak totális önmeztagadás nélkül nem lehet ellenállni [9].

Jézus kereszthalála nem az Atyának szóló, mások bűneit eltörlő engesztelő áldozat volt, hanem evilág arculatából következő törvényszerű végkimenetel. A sötétség birodalmában elkerülhetetlen a vértanúság, ha valaki felvilágosító munkát végez [10]. Isten Fia avégett lett láthatóvá, hogy lebontsa a vádló munkáit ! [11]

[1] Lk 24,48–9 (Csia Lajos fordítása)

[2] Mk 5,7; Lk 6,35c; Lk 24,49c; ApCsel 7,48; 16,17; Lk 1,32–5; 1,76

[3] Bővebben: *Tótfalusi István: Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[4] Tm 12., Jn 3,11–3; 3,27; 3,31–5; Lk 10,18

A téma bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[5] Tm 86., Fülöp–evang. 106. (Zsk 48.)

[6] Értsd: Az egyetlen lehetséges Principium megtestesült lelkülete. Jézust az iszlám hagyomány szövegeiben Isten Lelkeként is aposztrofálják. Az ezzel kapcsolatos anyag *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról* című könyvében található. (Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.)

A téma bővebben *Pszichén innen, és túl...* 17 – 21. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[7] Mt 12,22–30; Mk 3,22–7; Lk 11,14–23 A Tm 86. igazolja, hogy az Erős (harcos) – a Sátán.

[8] Tm 99., Lk 14,25–35

[9] Lk 4,6

[10] Mt 16,21–7 „mert kell” = szükségszerűen be fog következni (Csia Lajos fordítása)

[11] 1Ján 3,8b; Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14

Az Apostolok cselekedetei

A papok mindig is rajongtak Pálért, kimondva–kimondatlanul őt tekintették a példaképüknek. Ebből is látszik, hogy a kereszténység tulajdonképpen pálinizmus. Egy eszmrendszerből mindig a kulcsfigura emelkedik ki. Az általa alapított vallás nem a keresők mentsvára, hanem a csordaszellemű hívéké. Az ApCsel szerzője valószínűleg egy elfogult „sajtófőnök”, aki krónikájával Pál joggal vitatott apostolsága mellett tör lándzsát.

Ez az önjelölt mértékadó fanatikus módon rótta köreit, atyai felhatalmazás nélkül. Futott a magának már előre odaitélt hervadhatatlan koszorúért. A gazdag ifjúhoz hasonlóan büntetlennek kiáltotta ki magát [1], s ez az Emberfi előtt épp olyan nevetséges, mint a korábbi eset... [2]. Pál felháborodottan és görcsösen bizonygatja a Tizenkettővel való egyenjogúságát, amikor csak alkalom adódik erre: „*Nem vagyok szabad? Nem vagyok apostol? Nem láttam Jézust?*” [3]. Nem, nem és nem ! Szabaddá csupán az igazság tesz, apostolnak csak az nevezheti magát, aki éveket töltött a Mesterrel, és mennybemenetele óta senki sem látta őt [4]. Ez utóbbinak nem feltétlenül kellett így esnie, ám a lekezelt Tanító jogos döntést hozott [5].

Pál, mint minden egyházfi, mások hitét akarja felmutatni a magáé helyett. Ő megelégszik azzal, ha eklézsiaépítő tevékenységét honorálják. Ezekre a gyülekezetekre hivatkozási alapként van szüksége: „*Nem az én munkám eredménye vagytok-e ti az Úrban? Ha másoknak nem is volnék apostola, nektek bizony az vagyok, ti vagytok apostolságom pecsétje.*” Már kezdetben is egy nímanggal – Anániással – hitelesíttette magát.

A vallási fanatikusok szíve mélyén félelem lakozik, az állandó bizonyítási kényszer innen eredeztethető ! Saul a nagy Gamáliél lábánál jegyezte el magát a korrekt törvényteljesítéssel. Ez a farizeusi lelkület sajnos az összes keresztény papban tetten érhető... „Odaát” híveikkel akarják majd „igazoltatni” magukat, mert nem tudják, hogy az örök hajlékokba nem emberek, hanem azok az őrangyalok fogadnak be minket, akikkel már idelent kapcsolatot teremtettünk.

Az istengyermekeké avanzsálni nem szándékozó hívek ilyen „cserekereskedelemre” alkalmatlanok [6], mert a nyáj olyan személyekből tevődik össze, akik jól érzik magukat ezen a földön. Hitüket is az evilágba való beilleszkedés receptjeként fogják fel. Jézus szó szerinti követéséről hallani sem akarnak, csak a dicséretéről... Ebben prófétájukra, Pálra hasonlítanak. Hiába, az „egészségeseknek” nem kell az Orvos ! [7]

Bulányi György szerint az evangéliumok a páli teológia ellensúlyozásaként születtek meg. Ebben lehet is valami, hiszen Pál irodalmi munkássága kronológiailag megelőzte a ma ismerteket. Némely dologról korábban tudósít, mint azok, feltehetően olyan anyagok birtokában, amelyek nem kerültek be a kánonba, de akkor még hozzájuk lehetett jutni. Találkozott is a történeteket összefoglalni kívánó személyekkel, ám tevékenységüket nem nézte jó szemmel [8]. Ő ugyanis a sajátján kívül hallani se akart más evangéliumról. Nem szándékozott másoktól tanulni [9], ami alázathiányra vall.

A logionok negligálása miatt viszont nem részesülhetett abban az egyedül lehetséges kinyilatkoztatásban, amit tudtán kívül definiál [10]. Így aztán több, általa hozott jézusi mondás pontatlanra sikeredett. Nem véletlenül keresett olyan működési területet, „ahol a Krisztus nevét még nem említették”, nehogy ellentmondásba keveredjen a szem- és fültanúk állításaival [11].

[1] 1Kor 4,4a; ApCsel 23,1–2

[2] Mk 10,17–21 A jelen lévők Jézus mosolygása miatt hitték azt, hogy „megszerette”.

[3] 1Kor 9,1–2

[4] Jn 8,31–6; Tm 37., Mt 13,16–7; Jn 7,33–6

[5] Jn 16,10; Mt 23,39; Lk 13,35

[6] Tm 89., Mt 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; 16,9–12; Jn 1,51; Zsk 45.

[7] Lk 5,31–2

[8] ApCsel 21,8; 1Tim 1,3–11

[9] Gal 1,15–7

[10] Gal 1,12

[11] Róm 15,20

Naivitás lenne azt feltételezni, hogy Pál nem folyt bele a gyakorlatilag róla szóló krónikába. Őskeresztény berkeken belül senki sem ismerte annyira az Írásokat, mint ő. Ki lett volna képes beleszólni cselekedeteibe a damaszkuszi város falán való, kosárban történő leengedést? Ráháb valaha így menekítette ki Józsué kémeit Jerikóból [1]. Pál tengeri viszontagságai kísértetiesen hasonlítanak Jónáséra [2]. Ananiás és Szafira esete szabályszerű tanmese, a Szentlélek pünkösdi leszállása valóságos írástudói mestermű ! Szegény Simon mágus tekintélyét pedig mindenképpen csorbítani kellett... No, nem a valóságban, csak az ApCsel olvasói előtt.

A nyelveken szólás „csodája” Jézus meg nem értett búcsúbeszédén alapul, a hajótörött Pál ennek egyik elemét „valósítja meg” Málta szigetén [3]. Az Emberfi azt akarta megértetni, hogy aki más felismerésre tér, az *új nyelveken fog szólni*, vagyis egész más-képp fog beszélni a Dolgokról, helyessé vált világképe miatt ! Az ilyen (új) emberre már nem hat az országbeli halált okozó, mérgező, *téves teológia*, amit a viperák fajzatai, azaz a papok akarnak belemarni.

A troászi ifjú pedig nem halt meg, ez a diagnózisból is kiderül [4]. Az „eset” Illés próféta *ráborulás* gyógyítását másolja, s nem azt akarja mondani, hogy Pál feltámasztott valakit, hanem azt, hogy ő Illéshez fogható üdvtörténeti alak. Ezt már az epigon Elizeus is eljátszotta, hasonló hitelességgel. Itt azt kell észrevenni, hogy az (újszövetségi) apostol (őszövetségi) írásokra hagyatkozó prédikációin el lehetett aludni.

Pál (önkéntes?) arábiai száműzetése is rejtélyes. Persze, nem az Arab-félsziget bel-sejébe ment, csak a Damaszkusztól délkeletre eső sivatagos vidékre, amit a városi szleng Arábiának nevezett [5]. Oda dugták el a testvérek, míg elült a vihar egykori üldözöttei szívében [6]. Nekünk persze azt akarja sugallni, hogy Illés és az Emberfi példájára elmélkedéssel készült fel a hivatására... [7]. Megtérésének csodás leírásában tulajdonképpen megmondja az igazat: a jézusi terminológiában ugyanis a vakítóan fehér, mennyei fény felvillanása az értelmi megvilágosodást jelzi [8]. Ez az ő esetében nem lehetett valami elementáris, mert a Pál nevet csak öt év múlva kezdi használni.

Az ApCsel-ben olvasható tanítványi gyógyítások igazak lehetnek, hiszen ilyesmiket korábban is műveltek, a Mester égisze alatt [9]. Ehhez csak az ismeretlen ördögűző hitbéli szintjét kellett elérniük. Tehát ezek a csodák vagy a régiek továbbvetítései, vagy a Jézusban való bízás utolsó foszlányainak megnyilvánulásai. A Tizenkettő tudta, hogy a betegség nem Isten büntetése, ezekben a Sátán a ludas. Péter ezt ki is fejti Kornéliusz házában, az Emberfi nyilatkozatára hivatkozva [10].

Az ilyen jellegű tanúságtevések azonban lassan de biztosan véget érnek, mert nem képesek kihúzni zsidó gyökereiket. Ennek eklatáns példája Mátyás apostollá választása – sorsvetéses alapon. A jeruzsálemi gyülekezet vezetését a szadduceus (!) Jakab ragadja magához, mert az eklézsia oszlopos tagjai (Péter, János és Jakab) „nem törekedtek ama dicsőség után”. Az egykori Sziklaember pünkösdi szónoklatát minden bizonnyal egy hivatásos beszédíró állította össze, persze, utólag. Egy tanulatlan halász nem fogalmaz így: *Férfiak, testvéreim ! Legyen szabad nekem ósatyánk, Dávid felől nyíltan megmondanom nektek...* [11].

[1] ApCsel 9,23–5; Józsué 2,1–16 (A 2Kor 11,32–3 igazolja, hogy tőle származott az ötlet.)

[2] ApCsel 27,9–26; Jónás 1,1–16

[3] ApCsel 28,1–6; Mk 16,17–8; Lk 10,19 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 61. old.

[4] ApCsel 20,7–12; 1Kir 17,17–24; 2Kir 4,32–7

[5] Tótfalusi István véleménye. Fő műve: *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[6] ApCsel 22,19–20 „Kínzással kényszerítettem őket káromlásra.” (ApCsel 26,11)

[7] Mk 1,12–3 A holtak feltámasztásához közvetlen, Fiúi istenkapcsolat szükséges (Mt 9,5). Illés esetében ez kizárt, hiszen 450 embert gyilkoltatott meg (1Kir 18,20–40). Aki képes halottakat élővé tenni, az nem vásári csodákkal kápráztatja el a népet. A próféta egy tűzijáték összeállítása közben robbant fel, ezt az üzemi balesetet fűjták üdvtörténeti luftballonná (2Kir 2,11–2).

[8] Mt 17,2; Mk 9,3; Lk 9,29; 10,18

[9] Mt 17,17; Lk 9,41 „Meddig hordozlak még titeket?” (Csia Lajos fordítása)

[10] ApCsel 10,38; Lk 13,16 Erről Pál is hallott... (ApCsel 26,18)

[11] ApCsel 2,29 (Csia Lajos fordítása)

A Péter szájába adott kommuniké páli teológiával terhes, mert a kereszthalált Isten üdvörténeti terveként állítja be, holott Jézus szabad akaratából vállalta el a Küldetést [1]. A pogánymisszió s a körülmetélkedés kérdésében forrongó vita pedig azt akarja elhíttetni velünk, hogy az apostolok „elfelejtették”; miket mondott a Mester ezekben a témákban [2]. Az ApCsel szerzője vagy Pál – persze – ezt nem tudhatta.

Az eklézsia üldözésénél az a szembeszökő, hogy Saul nem kéri fel az inkvizitori feladatra, ő magától ajánlkozik [3], nyilván rátermettségét is bizonygatva. A lelkületét jól ismerő tagok később csak elszámoltatni akarták, hisz a keresztények nem folyamodnak tettlegességhez. Hiúsága az önkritika gyakorlását sem engedte meg, ezért tűnt el évekre a nyilvánosság elől. Pályafutása vége felé, a hagyománytisztelő „igaz” Jakab uralta egyház előtt már hajlandó visszavonni tanait, tevőlegesen is megtagadva addigi munkásságát ! Ez a demonstráció egyértelmű köpönyegforgatás [4].

Igazából nem volt mitől tartania, mivel Róma tiltotta a vallási indíttatású kivégzéseket. Tudjuk, hogy egyszer Jézust is (a Törvény szerinti) gyilkosságra való felbujtással szerették volna megvádolni [5]. Istvánt formális ítélet nélkül lincselte meg a tömeg, így a Nagytanács moshatta kezeit. Saul ilyen jellegű bűnei el vannak túlozva, a kontrasztosabb megtérés érdekében. *Öldöklésről* szó sincs, Csia Lajos fordításában *úgy pusztította* az eklézsiát, hogy fenyegetést és gyilkos dühöt fújva magából sokakat elhurcolt és börtönbe vetett [6].

„Az is zavarba ejtő, hogy Saul damaszkuszi keresztények összefogdosása és Jeruzsálembe hurcolása céljából kel útra. A Szanhedrin, mint jól tudjuk, még a saját területén, Júdeában is csak korlátozott joghatósággal bírt – hogyan képzelhető hát, hogy egy másik római provinciából, amely más helytartó joghatósága alá tartozik, csak úgy embereket hurcoltat el fegyveres kísérettel ?” [7]

Az ApCsel írója nem véletlenül választotta színhelyül a damaszkuszi utat. A korabeli legendák szerint a feltámadott Jézust azon a környéken is látták. Tehát hihető volt, hogy a találkozás megtörtént. Az erről szóló beszámoló folyamatosan bővül (a páli levelek is említik), a majdani apostol feladatköreivel együtt [8]. Anániás persze csak akkor társaloghatna az Úrral, ha közvetlen istenkapcsolattal bírna. Ennek hiányában is meggyógyítja Saul, sőt azt is tudja; milyen főpapi meghatalmazások lapulnak a farzsebében ! A csodás leírásra azonban mindenképp szükség van. Pál ugyanis nem látta a Mestert, ez pedig az apostolság elmaradhatatlan kelléke [9].

Jézussal való találkozása kizárt, mert a Mester igazságos döntést hozott: fizikailag többé nem lesz elérhető [10]. Még egy „karizmatikus katalizátor” kedvéért se őlt emberi alakot. Logikátlan is volna, mert Pál esetében elmaradna a katarzis ! A kereszthalál és a feltámadás ugyanis a tanítványoknak szólt [11], szavainak igazságát bizonyítandó. Saul azonban nem ismerte őt, tehát ha elébe állva azt mondaná: én vagyok a Krisztus, akkor azt a választ is kaphatná, hogy: *Igen ? Én meg Ábrahám.*

S vajon miről cseveghetnének? A sokadik variáció szerint Jézus saját magáról fog kijelenteni dolgokat [12]. Különleges információkra azonban hiába várunk, ami a Tanító részéről érthető... Ő csupán az (értelmi) újjászületés útjáról-módjáról beszélhetne, arról a megvilágosodási folyamatról, ami benne is végbe ment.

[1] ApCsel 2,23; Jn 10,17-8

[2] Tm 52., Jn 6,63; 7,22

[3] ApCsel 9,1-2

[4] ApCsel 21,17-26

[5] Jn 8,1-11

[6] ApCsel 8,1-3; 9,1-2 Pál ködösít: „halálra üldöztem őket” (ApCsel 22,4)

[7] Tótfalusi István észrevétele.

[8] Lásd az első (ApCsel 9,15) és az utolsó (ApCsel 22,14-5) közti különbséget.

[9] ApCsel 1,21-2

[10] Jn 16,10; Tm 11., 37.

[11] Jn 10,11-8 A nem ebből az akolból származó „más juhok” a későbbi századok tanítványai.

[12] ApCsel 26,16d

Érdekes módon Pált egyszer arról biztosítja, hogy meg fogja oltalmazni a néptől és a nemzetektől, másszor szenvedéseket helyez kilátásba [1]. Valódi gyötrelmei nem mennek túl a figyelmeztető megvesszőzésen, bebörtönzése „házi őrizet” fokozatúak, amikor pedig komoly korbácsolásra kerülne sor, akkor római polgárjogára hivatkozik. Állítólagos megkövezése csak ijesztgetés szintű lehetett, mert az igazi, az bizony szabályszerű kivégzés. A megkövezés ugyanis nem tisztos távolból való dobálózást jelent, hanem a megkötözött, földön fekvő, vagy gödörbe lökött, így elfutni nem tudó ember téglánál nagyobb méretű, súlyos kődarabokkal való agyonverését. Ha saját lábán ment vissza, és másnap a szomszédos városba utazott [2], akkor nem erről volt szó... Az biztos, hogy saját (farizeus) fajtája meg akarta ölni, az árulásért.

Isten földi helytartója

Pál sem közvetlen (lehetőségszerűen megvalósuló) sem közvetett (hazug) istenkapcsolatot nem ígért. Ő „Isten kegyelmének evangéliumáról” kívánt tanúságot tenni [3]. Ez a jézusi terminológia szerint nemes célkitűzés lenne, hiszen az irgalom logikáját demonstrálná... Az Emberfi pontosan ezt tette, nyilvános működése idején [4]. A címzetes apostol szóhasználatában azonban a „*kegyelem*” isteni felhatalmazást, ösztökélést jelent. Így is igaz lehetne, ha tudás általi felkentségről beszelnénk. Az ilyen, krisztusi „*békesség*” viszont megint csak különbözik a pálitól [5]. A „*kinyilatkoztatás*” Jézus ajkán egyértelmű ismeretközlés, az igazság leleplezése [6]. Pálnál homályos sugalmazás, bizonytalan indíttatás [7]. A nála gyakran előforduló „*engedelmesség*” az Emberfinél a Küldetés elvállalására korlátozódik. Követőinek kizárólag a bennük lakozó Fiúnak (vagyis az Atyától származó praexistens lelküknek) tartoznak engedelmességgel [8]. A Jézus beszédeiben gyakran felbukkanó „*gyümölcs*” nem más, mint az életre nemzett Pneuma, az önjelölt igehirdetőnél viszont azokat a megtért embereket jelöli, akik az ő evangéliumát magukéva téve [9] saját népévé lettek.

Magától értetődik, hogy a jézusi terminológia, képvilág és jelképrendszer asszimilálása nélkül az utolsó vacsora szimbolikus mondanivalója (az eucharisztia) Pál számára felfoghatatlan misztérium [10]. Következésképpen az Atya akaratával sem lehet tisztában. Ehhez tudnia kéne; *hol* van a királyság, s hogy tulajdonképpen *mi* az Örömhír [11].

Az ötödik oldalon olvasható jelmondatai „meg vannak fésülve”. Fordítói kénytelenek kiigazítani őt, nyakatekert fogalmazásai miatt. Példaként álljon itt a következő mondat: „*Áron is megvásároljátok az alkalmat, mert rosszak a napok*” [12]. Magyarul: mindenáron használjátok ki az alkalmat, mert az idő könyörtelenül múlik... Sajnos, nemcsak teologizálni, de filozofálni is megpróbál... A zsidókhoz írt levél egész biztosan nem az ő szüleménye, mert annak gördülékeny a stílusa.

[1] ApCsel 9,16; 26,17

[2] ApCsel 14,19–20

A korabeli „utazás” erőltetett menetű gyaloglást jelentett, kézi poggyásszal megterhelve.

[3] ApCsel 20,24

[4] Tm 27.

[5] Kol 3,15a

[6] Lk 18,7–8 Az „igazságszolgáltatás” nem más, mint a valóság feltárása, az igazi mammonban való részesítés (vö. Lk 16,11–2). Ez az a jó ajándék, amit az Atya ad, azoknak, akik kérik tőle (Lk 11,9–13). Ez az *egyetlen* dolog, amit Isten nyújthat az embernek. A „kígyó” és a „skorpió” a mérgező, maró, halálos tévhitásokat szimbolizálja.

[7] Gal 1,16; 2,2a

[8] Jn 3,36 Bulányi György szerint az engedelmesség felnőtt ember esetében bűnnek minősül.

[9] Jn 5,43

[10] A magyarázatot lásd *Merre menjünk?* c. könyvem 17 – 19. oldalain. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[11] Tm 1., 2., 3., 4., 71., Lk 17,20: Isten királysága bennetek van, kihasználható lehetőségként. (Csia Lajos fordítása)

[12] Efézus 5,16

Ebből a levélből érdemes idézni: „Ezért kell még több figyelmet fordítani a hallottakra, nehogy elszalasszuk a megmenekülés lehetőségét. Mert ha az angyalok által közvetített ige olyan szilárdnak bizonyult, hogy minden törvényszegés s engedetlenség elvette méltó jutalmát, akkor hogyan menekülünk meg mi, ha ekkora lehetőséget hagyunk ki? Ez a lehetőség az Úr igehirdetése folytán állt elő. (Azaz: *nem Pál szónoklatai miatt !*) Azok pedig, akik hallották (*a megmentő logionokat*), megerősítették azt számunkra, Isten pedig megtetézte sokféle jellel és csodával, s szent Szellemének széjjelosztásával, kit (*élő lélekről van szó !*) tetszése szerint mért ki.” [1]

Pál, tájékozatlansága ellenére, vallásalapítóként viselkedik: az élet minden területét szabályozni kívánja. Bármiről is legyen szó, tudja, mi a helyes magatartás. Meg is teheti, hiszen ő Isten teljes akaratát hirdeti [2]. Úgy látszik, az Emberfi ezzel nem volt tisztában [3]. A címzetes apostolnál immanens értelemben nincs se Út, se végső Cél. Ő belátható időn belüli transzcendens üdvözlést kínál, a „világvége” alkalmából. Térítési sikereiben ez a reményteli várakozás igen nagy súllyal esik latba [4]. Senkinek sem közömbös saját sorsa, s mindenki biztosat akar tudni elhunyt szeretteiről [5].

Pál persze nem nagyon beszélhet ezekről a dolgokról. A saját hiúsága foglya, mert aki isteni kinyilatkoztatásra hivatkozik, az nem kérhet tanácsot senkitől... Tudása nem haladta meg az írástudókét [6], nem volt képes elvont módon, filozófiai logikával elmélkedni, érvelni. Ez az Areopágoszon nyilvánvalóvá is vált, ahonnan megszégyenülve kellett elsomfordálnia. Érdekes módon az epikureus és sztoikus gondolkodóknak nem adta elő a damaszkuszi úton történeteket. Félix helytartó unalmasnak találta, Fesztusz bolondnak vélte, Gallio prokonzul meg sem hallgatta, pedig ő Seneca fivére volt.

Pál „szerényen”, egy nímanddal, Anániással mondatja ki: „Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő szájából. Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt, arról, amiket láttál és hallottál” [7]. Királyok előtt akarta produkálni magát [8], ami prófétai szerepkör ! Egy ambíciózus farizeus csinálhatott volna ilyen karriert is, ha nem nagyobb... A Messiás ugyanis egy zsidó férfiú lesz, s nyilván olyan, aki hozzá hasonlóan büntelen [9].

A prófétaság azonban egyrészt véget ért Bemerítő Jánossal, másrészt ez a funkció devalválódott a gomba módra szaporodó hitszónokokkal. Mózes a Törvény kritizálásával utasítja maga mögé, a Bemerítőt pedig megmaradt tanítványai adoptálásával semlegesíti. Jánosról azért nem beszél, mert ő a zsidók szemében nem negatív figura, dicsérni meg nem akarja [10]. A hozzá hasonló farizeusi lelkületű (papi) személyek folyton kisebbitenek másokat, hogy ezzel is saját nagyságukat emeljék ki.

Pál Efezusban egy gonosz lélek „segítségével” helyezi magát a legjobb társaságba: *Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?* [11]. Ám ennél is tovább megy, azt állítja, hogy az ő lelkülete megegyezik Istenével, azaz tökéletes összhangban van vele. Ha ez így lenne, akkor nem tükör által, homályosan látna, hanem úgy, mint a teljesen megvilágosodott Jézus, akinek ezt a logionját véletlenül hallotta [12].

[1] Zsid 2,1–4 (Tm 12., Jn 3,8; 6,63; Mt 16,26) Éltre nemzhető énünk a legnagyobb (Tm 7.), és egyben az egyetlen kincsünk (Tm 110.), melyet Jézus logionjaiból bányászhatunk ki (Kol 2,2–3).

[2] ApCsel 20,27; Kol 1,25

[3] Mt 7,21–3 A Fiú státságban végzett nyilvános működésről van szó.

[4] pl. 1Thessz 4,13–8; Titusz 2,11–5; Efészus 5,16

[5] Tm 17., 50.

[6] Mt 5,20 Igazságosság = a tudásból fakadó tevékenység (Mt 6,33), a nemes tettek (Jn 10,32), a tanúságtétel szerűen elvégzendő „munkák”.

[7] ApCsel 22,14–5 Jézus nem őt bízta meg tanúskodással, hanem a Tizenkettőt (Lk 24,48), akik valóban láttak és hallottak dolgokat (Mt 13,16; 2Pét 1,16–8; 1Ján 1,1–4; 2Ján 8–9).

[8] ApCsel 9,15 Ez sikerült is neki, egészen a császárig való fellebbezésig jutott.

[9] ApCsel 23,1; 1Kor 4,4

[10] Jézus és a Bemerítő viszonyát lásd *A szűk kapu* c. könyvemben, 52 – 63. old.

[11] ApCsel 19,11–7

[12] Tm 107.

Az Emberfi helyére lépve

Ezt a témát összefüggéseiben már elővezettem [1], most azonban az ApCselre és leveleire is hivatkozni fogok. Pált állítólag maga Jézus küldi a pogányokhoz [2], ami a feladat nagyságát tekintve valószínűtlen... Ilyesmivel csak egy teljesen felkészült tanítvány birkózhat meg [3]. A címzetes apostol ráadásul *várja* a Fiúvá fogadtatást, ami nem testünk megváltása [4].

„Isten választott eszközének” mondja magát, csak hogy az Atya azokat választja ki, akik felismerik a Fiúvá/Leánnyá válás lehetőségét, és be is töltik a rendelkezésükre álló királyi státust [5]. Jézus logionjaiból megsejthetett valamit a közvetlen istenkapcsolatról, ezért mondja folyton, hogy őt a Szentlélek kézivezérli. Egyszer még atyjának is titulálja Istent, noha ezt csak egy Fiú-aspiráns teheti meg, a Miatyánkban. Leveleiben erről az imáról sem esik szó!

Az ApCsel krónikása az Emberfi tetteihez hasonló cselekedetekkel ruházza fel [6], ezek műveléséhez azonban Fiúi státusban kéne lennie! Elfogult életrajzírója pontosan ezt akarja sugallni. Egy kis csúsztatással Pál teszi ingyenessé azt az evangéliumot, aminek ő volt az első számú haszonélvezője. Mindegy, mert aki őt látja, az Jézust látja, hisz „*nem én élek, hanem a Krisztus él bennem*” [7]. Ha ez igaz lett volna, akkor már nem Jézus második eljövételét várnánk, hanem a harmadikat. Merthogy ez a dolog lényege! Az Emberfihez hasonló mennyei nagykövetek megjelenése a világban.

A rómaiaknak írt levél címzése szerint Isten nem Jézust, hanem Pált bízta meg az evangélium hirdetésével... Ez egy különleges örömhír, amely a boldog Isten dicsőségéről szól [8]. Értse mindenki úgy, ahogy akarja... Őt úgy kell tekinteni, mint Isten titkainak hűséges sáfárát. Felette senki se ítélkezhet, még ő se ítélkezik maga felett, mert semmi, de semmi vád nem jut az eszébe... [9]. Ilyen szuverén módon csupán egy el nem avuló erszényekkel bíró, pneumatikusan meggazdagodott király uralkodhat, korlátlan felhatalmazással [10].

Úgy tűnik, Pál már életében megistenült, mert képes lélekben összegyűlni híveivel, lélekben ítélkezni és lélekben büntetés-végrehajtani [11]. Ezt csak Jézussal ellentétes lelkülete s magatartása kérdőjelezi meg. Már első missziós útján negatív csodát tesz: a Szentlélek segítségével (!) átmenetileg megvakít valakit. A Mester már az ilyen szándék-

[1] Pál, az anti-Krisztus. In: *A szűk kapu*, 26 – 32. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

illetve: *Válogatott tanulmányok*, 20 – 26. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[2] ApCsel 22,21 Ez a megbízatás önkivületi állapotban éri, révületben...

[3] Lk 6,40 A Tizenkettő közül senki sem vette át a Mester-levelet.

[4] Róm 8,23b A királyság akkor nem jön el, ha – tétlenül – várják (Tm 114.). Az időpont tőlünk függ, a dolog rajtunk fordul (Lk 17,20-1).

[5] Tm 1., 2., 3. A sodródó hívők egy illuzorikus, *kollektív* üdvtörténetben hisznek, az Emberfi ezzel szemben a *személyes* megmentődés lehetőségét csillantja fel. Ezen a szűk kapun azonban csak erőszakkal lehet átpréselődni. Az örök életért valósággal meg kell küzdeni (Lk 13,24). Ezért nem is nyilatkozik a megmenekülők számáról. Szellemi hagyatékában viszont sejteti a nagyságrendet (Tm 22.). A riasztó statisztika egyértelművé teszi, hogy kizárólag a *keresők*nek van esélyük. Így aztán eleve őket szólítja meg (Tm 1.)

[6] ApCsel 19,11-2 (Mt 9,20-2; Mk 5,25-34; Lk 8,43-8) Páltól soha nem távozott el Erő...

[7] Gal 1,16a; 2,20b

[8] Róm 1,1-2; 1Tim 1,11 Pál erkölcsi-etikai megtisztulásra sarkall, Jézus ellenében (vö. Tm 90.).

[9] 1Kor 4,1-4

[10] Tm 1., 82., 96., Mt 7,28-9; Lk 12,33-4

[11] 1Kor 5,3-5 Pál nyilván hallott a Mt 18,18-20-ról, bár ott egyáltalán nem erről van szó. Az igehely mondanivalója könnyen félreérthető, ha többekre, vagy a közösségre vonatkoztatják. Jézus a három versben három fontos dolgot közöl velünk. A 18. vers a királyi uralkodásról szól, amiről már a 16,19-ben, illetve a 19,28-ban is beszélt, a 19. és 20. vers pedig az ehhez szükséges hatalom megszerzéséről. Itt az egyes ember hústestéről és szelleméről van szó. A „megegyezés” pedig azt jelenti, hogy ezek, „töltésüket” tekintve, nem különböznek egymástól (vö. Tm 21., 47., 60., 107). Tehát a kereső ember lelkében zajló „üdvtörténeti” dolgokról van szó!

kot is erősen nehezményezte volna [1]. A címzetes apostol viszont nyomatékosan s ismételtelen *átkoz, fenyegetőzik*, s példás *büntetés* kiszabását óhajtja. Mit is mond a Törvény? Távolítsátok el a gonoszt körötökből ! [2]. Nyilván kétségbe vonhatatlan tekintélyén eshetett csorba. Pálnak meg kellett volna ölnie magában az előkelő embert [3].

A körülméltékedés kérdésében kétkulacsos politikát folytat. Jézus szentenciáját jól ismerve [4], annak szellemében nyilatkozik, de az emberek miatt (!) személyesen metélte körül Timóteust, pedig a felnőttkori műtét nagyon fájdalmas [5]. Apostoli pályája vége felé rituális tisztulási folyamaton megy át, képmutató módon oszt alamizsnát, s mutat be égő áldozatot [6].

Állítólag kész meghalni is az Ügy érdekében, de már a korbácsolás előtt római polgárjogára hivatkozik, egészen a császárig fellebbez, katonai kísérettel védeti magát, és az Emberfivel ellentétben, merészen, sőt pimaszul vitatkozik a Nagytanácsban. A kivezényelt haderő létszáma hihetetlen, akárcsak az, hogy a tömeg csendben végighallgatta. Ezek a szónoklatok, már István esetében is, az olvasóknak szólnak. Céljuk az ó- és újszövetség üdvtörténeti kontinuitásának megteremtése.

Az önjelölt apostol ezt a feladatot tűzte ki maga elé, bocs: atyáinak Istene (tehát nem a valódi, a Magasságos, az Abszolútum !) már anyja méhétől fogva (lásd a Bemérítő történetét) erre választotta ki... [7]. Pál „természetesen” vissza akarta utasítani a meg-tiszteltetést [8], ám ezzel is egy ismert prófétát másol. Mit is tehetne, ha Isten eleve kézbe vette őt (*Csia Lajos fordítása*). Ezt a nem embertől származó különleges küldetést – akár tetszik, akár nem – el kell vállalni...

Az eleve elrendelés tana félreértésen alapul. Pál a *Róm 8,28–30* alatt saját magáról beszél, fejedelmi többesben. Igen, ez ő... Nemes és nemzetes Tharzussy Saulus–Paulus. Ilyen személy csak egy van, ahogy csak egyvalaki tette magát alkalmatlanná a nemzésre, a mennyek királyságáért [9]. Isten terveinek megfelelő predestináció nincs, Sátán általi determináció annál inkább. Az ember életútját, nemiségét, boldogságát, jogait (az igazi jog maga a lehetőség !) alapvetően hústestének „állaga” határozza meg, különös tekintettel a külsejére. Ezt a tényt azonban csak más (világnézeti) felismerésre térve lehet elfogadni.

Egy nemzeti isten (Jahve, Allah avagy a Nagy Szellem) senkit se emelhet Fiává, ezt csak a Magasságos, az Abszolútum teheti meg. A megvalósult Fiúi státust az Ellenfél kénytelen-kelletlen nyugtázza is [10]. Pál azt állítja, hogy háromszor is kapcsolatba került Jézussal, de kegyes csalásával csupán Anániást rántotta magával az örökkévalóságba [11]. A *2Kor 12,1–5a* alatt egy olyan vallási extázisról olvashatunk, amellyel normális ember nem dicsekedne.

[1] ApCsel 13,9–12; Lk 9,51–6

[2] 1Kor 5,13b; 2Kor 7,11c; 10,6; 13,2c; 13,10 Gal 1,8–9

[3] Tm 99.

[4] Tm 52., 1Kor 7,18–9

[5] ApCsel 16,1–3

[6] ApCsel 21,20–6; 24,17–8a

[7] ApCsel 21,13; 21,40; 23,1–11; 23,23; Gal 1,11–2; 1,15–6; Mt 26,62; Mk 14,60–1; Lk 1,1–25

Az „események” Ábrahám és Sára történetét másolják (1Móz 18,10–5).

[8] ApCsel 26,14e A régi közmondás csak az elhívás végső változatában szerepel. (Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod = Hiába kapálózol, felesleges az ellenállás.) Érdekes, hogy Jézus héber nyelven beszél. Nyilvános működése idején az arámot használta, Pétert is galileai dialektusa miatt ismerték fel (Mt 26,73). A Jeruzsálemben tanult Pál megérthette a hébert, egy Názárethez hasonló porfészekben viszont nem valószínű, hogy oktatták az atyák nyelvét, ami a mai latinhoz hasonlatosan „tudományos” volt. Ezt már Izraelben is csak az ortodox kutatók tanulják, az állam hivatalos nyelve az ivrit. Persze jiddisül is sokan beszélnek.

[9] Mt 19,12

[10] Mk 5,7; Lk 6,35c; Lk 24,49c; ApCsel 7,48; 16,17

[11] ApCsel 9,3–6; 18,9–10; 22,17–21

A Tizenkettővel szemben

Az ApCsel és a levelek Pál feltétlen híveihez szólnak. Azokhoz, akik tisztelik őt, s példát kívánnak venni róla. Az anyagok ezért *elfogult módon* bizonygatják igazát. Ezek a szövegek tehát nem tekinthetők objektív tudósításoknak. Az elbeszéléseknek és az eszmefuttatásoknak az a célja, hogy – adott esetben az apostolokkal szemben is ! – kiemeljék a nagyságát. Az írások feldolgozása után azonban egy meglepő kép áll össze. Ha az ApCsel történéseit kiegészítjük a levelekben található információkkal [1], sok minden világossá válik. Lássuk hát, mi történt valójában !

Az eklézsiát zaklató Saul egy idő után felhagyott ebbéli tevékenységével, mert bűntudata támadt. Ilyesmi előfordul, ha valaki eszement kínzásokkal kényszeríti káromlásra az embereket [2]. Elhatározta, hogy jóvátételként a mozgalom élharcosává válik, így tán feloldozást nyer a bűneire. Legjobb, ha pápább lesz a pápánál is... Mivel félt az egykori üldözötteivel való találkozástól [3], Damaszkuszba „emigrált”. A szemtől szembeni bocsánatkérést a hiúsága nem engedte meg, ez nagyralátó tervei miatt is kínos lett volna... Nem derülhetett ki, hogy átállását szimpla bűntudat motiválta. Három évig katekumenként élt a városban. Mentora a diakonusként szolgáló Barnabás volt, aki később, antiochiai évei alatt is felkereste [4]. Később – már Pálként – azt állította, hogy őt senki sem oktatta [5]. Az biztos, hogy nemigen akart másoktól tanulni [6]. Ez nem pusztán hiúság: a számlára bejárása útján szerzett ismeretei megkérdőjelezték volna a látomás-szerű kinyilatkoztatást !

Barnabás az apostolokhoz is elvitte – mint prominens személyiséget – s ez a tudósítás mind a tizenkettő jelenlétét feltételezi, mert a szöveg nem utal arra, hogy egyesek hiányoztak volna. E diakonus lelkivezetői személye volt a garancia arra, hogy Saul valóban lobogót cserélt [7]. Az ApCsel szerint novíciusi bemutatása *néhány nappal* Szentlélekkel való megtelése után történt. A Galatákhoz írott levélben viszont azt állítja, hogy három év múlva ő „látogatta meg” Kéfast, és rajta kívül „csak” Jakabot (a jeruzsálemi egyház püspökét !) látta, azaz nem volt semmiféle eszmecsere [8].

Ez eléggé hihetetlen, mert nyilván minden apostol beszélni akart azzal az emberrel, aki állítólag találkozott a Mesterrel... Mivel a tanítványok körmüket rágva várták Jézus második eljövetelét, elképzelhetetlen, hogy egy ilyen beszámolót kihagytak volna. A csoda azonban az, hogy Pál szót se ejt előttük a damaszkuszi útról. Nem, mert egy révületbéli látomással nem tudna fölébük kerekedni. Hiszen ők együtt ettek és ittak az Emberfivel a vándorlásaik során. A pogánykeresztyénnel foglalkozó jeruzsálemi zsinaton is értekezett az összes apostollal. Plenáris ülésről lévén szó, mind ott volt, őt pedig a téma egyik szakértőjeként hallgatták meg [9].

Az ApCsel nem a Tizenkettőnek állít emléket, ezért Pál koncepciójára kell figyelni, aki szándékosan összemossa fővárosi jelenéseit. A legelsőn a gyülekezet oszlopai a maga helyén kezelik a szituációt [10]. Intézkedésük négy részből áll:

1. Megbocsátják Saulnak az eklézsia üldözését.
2. Hazaküldik Tarsusba, hogy testi épsége ne legyen veszélyben (ApCsel 9,30).
3. Hároméves katekumeni próbaidőt állapítanak meg számára (Gal 1,18a).
4. Megerősítik Barnabás diakonust mentori tisztségében (ApCsel 9,27a).

[1] Tótfalusi István módszere. Fő műve: *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[2] ApCsel 26,11 Csia Lajos hűen fordít, mások „büntetésre” finomítják az örjöngést.

[3] ApCsel 22,19–20

[4] ApCsel 11,25–6; Gal 1,18a

[5] Gal 1,12b

[6] Gal 1,16c

[7] ApCsel 9,17–27 Utolsó vers: Nem valami csodás látomásról beszélt, hanem őszinte megbánásról !

[8] Gal 1,17–9 Teológiai nem is volt, mert „a szőnyeg szélén állt”.

[9] ApCsel 15,1–29

[10] ApCsel 9,26–30

Pál három évnél jóval hosszabb időre tűnik el... Erről a korszakáról szívesen megfeledkezne, mert ez információgyűjtéssel telik. Ekkor rakja le saját teológiájának alapjait, melyből egy olyan örömhírt vezet le, amivel teljes mértékben azonosulni tud: „Csodálkozom, hogy attól (róla van szó), aki Krisztus kegyelmével elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz (ideológiához) pártoltatok, pedig nincsen más (igehirdető vagy felfogás ?)”. Látható, hogy személye összeforr „az Üggyel”, ez fanatikusok esetében tipikus jelenség... Az általa meg sem ismert jézusi örömhír mögé bújva átkozódva védelmezi – *saját magát*. Galatákhoz írott levelének első része egy elvakult ember kirohanása. Szavainak igazságát Isten színe előtt bizonygatja [1], és mint minden esküdöző, éppen akkor hazudik. Nem állít valótlant, de fogalmazásával elfedi a lényegét. Kódosítással vezet félre. Ezzel persze alaposan becsapja a híveit. Menjünk szép sorjában, mert a fejétől bűdösödik a hal...

Pál azért akart apostol lenni, mert nem tudott a Fiúvá válás lehetőségéről. Szerinte ez az adoptálás (ahogy a megváltás is) már Krisztusban megtörtént. Nem fogta fel, hogy Jézus csak példát adott ennek mikéntjéről. Ebben a témában jót ír, ám nem érti, mit mond ki. Ha az Elsőszülött Lelke kerül a szívünkbe, akkor szolgából örökkössé válunk [2]. Első feltámadásunkhoz se misztikus módon kell fuzionálnunk vele, hanem a lehető legegyszerűbben: azt kell csinálnunk, amit ő tett ! Megmenekülni az Atya akaratát megismerve s megtéve fogunk, a másfajta követés – csupán szájálás [3].

Pál nem járta be a megvilágosodás szellemi fáradozásokkal terhes útját [4], mégis beleült a Zebedeus-fiak által óhajtott alkirályi székbe [5]. Pozícióját szolgainak is titulálhatjuk (a miniszter is ezt jelenti), de a gyakorlatban ez a legfőbb tisztség. Isten és ember között az a sáfár áll, aki ura meghatalmazásával látja el feladatát. Az ő szemében Jézus az Úr (az egyedüli mértékadó), aki rábízta a titkait, mert megbízhatónak bizonyult [6]. A valóságban saját magát jelölte ki, mivel mindenki mást *alkalmatlannak* tartott. Szent meggyőződésévé vált, hogy egyedül ő érti a Mestert.

Az Emberfi akkor tudta volna kinyilatkoztatásokban részesíteni, ha megismerkedik az ezeket tartalmazó mondásaival... Ha elgondolkodik a Nyilvános Működés eseményein, ha rájön a jelképes cselekedetek értelmére. A ma ismert, akkor még csak készülő evangéliumokat nem olvashatta, de sok mindenről hallhatott. Ez a magyarázata annak, hogy több dolgról időben előbb tudósít, mint az arra hivatottak. Ettől függetlenül, bármelyik mai kereső, aki csak egyszer is végigolvasta az újszövetséget, tájékozottabb nála.

Pál forrásai részben autentikusak, részben nem. Ez pontatlanságain érhető tetten, melyekből „Szövegelemzés” c. fejezetemben adok ízelítőt. Hosszúra nyúlt antiokhiai tartózkodása alatti tudásszintje, s az ebből fakadó funkciója homályos. Sokat mond, hogy mentora, Barnabás, vele együtt lett felszentelve [7]. Az aktus körülményei is zavarosak, mert a Szentlélek közvetítése apostoli privilégium, az ottani gyülekezet pedig hivatalosan még nem is létezett. A jeruzsálemiek később Szilászt és Júdást nevezték ki oda vezetőnek. Pál ezen a zsinatszerű gyűlésen egyszerű küldöttként vett részt [8].

A képesítés nélküli segédtanító kézrátétellel próbálta tovább adni azt a tudást, amit neki sem lehetett tölcsérrel beletölteni a fejébe [9]. Igaz, szerinte Jézust se a tanítása, hanem a feltámadása miatt kell tisztelni. Valahogy rájött arra, hogy az Emberfi az egyedüli mértékadó, ám ezzel csak az első lépést tette meg. Erre a szintre az ismeretlen ördögűző is eljutott [10].

[1] Gal 1,1–2,9 Ez a retorikai eszköz majdnem minden levelében feltűnik.

[2] Gal 4,4–7; Róm 8,15–7; Jn 8,31–6; Tm 109. (Az örökre fogadás nem automatikus ! vö. Tm 2.)

[3] Tm 54., Mt 7,21; 10,38; 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23; 14,25–7; Jn 12,26

[4] Tm 1., 14., 26., 57., 61., 84., 89., 95., 109., Mt 11,29–30

[5] Mt 20,20–8 Az igehely elemzése: *Merre menjünk?* 34–35. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[6] 1Kor 4,1–2; 1Tim 1,12; Tm 62. Nem „megbízhatóság” kell !

[7] ApCsel 13,1–3 Csak a tudás általi felhatalmazás érvényes.

[8] ApCsel 8,14–7; 11,19–24; 15,22–9

[9] ApCsel 19,6

[10] Mk 9,38–41; Lk 9,49–50

A Pál által hön áhitott apostoli státust a kényszer szülte. A Tizenkettőnek ugyanis eredetileg Mesterré kellett volna válnia. Jézus önállóan tevékenykedő mennyei nagyköveteket akart belőlük nevelni. A tanúságtevésre szóló megbízásnak már pótcselekvésszerűen tettek eleget. Küldetésük a Nyilvános Működésről való beszámolóra szűkölt. Pál igazából akkor lehetett volna a pogányok apostola, ha a nemzetek között ugyanezt teszi. Ehelyett a saját evangéliumával állt elő, eléggé eredményesen [1].

Az Örömhírt akkor demonstrálhatta volna (azt ugyebár nemcsak hirdetni kell), ha Fiúvá avanszál. Pedzegette is a közvetlen istenkapcsolatot, ezért hivatkozott arra, hogy őt a Szentlélek utasítja [2]. Levelének címzése szerint hivatását egyenesen az Atyától kapta, Jézuson keresztül [3]. Ez nem valami nagy szenzáció, hiszen mindenki így kap mindent [4]. Pál az „*elhívott*” jelzőt pozitív megkülönböztetésként használja, ezzel is azt domborítva ki, hogy különb a többiekénél.

Az „igaz” Jakabhoz hasonlóan úgy érezte, hogy jobban tudja náluk; mit és hogyan kell csinálni... Ők ketten Törvény-tudó értelmiséginek számítottak a tanulatlan halászok között... Egyik farizeus volt, a másik szadduceus, így nincs mit csodálkozni azon, hogy az Emberfi egyes megnyilatkozásai alapján felfedezték az „üdvörtörténet” nem létező kontinuitását. A Tanító persze csak hasonlatokért nyúlt vissza az Írásokhoz, saját mondani-valói szemléltetéséhez [5].

A jézusi terminológia és képvilág ismerete nélkülözhetetlen [6]. Tetteit s jelképes cselekedeteit értelmezve, példabeszédeit megfejtve mondhatjuk csak ki azt, hogy *őáltala, ővele és őbenne* vagyunk. Pál a kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionok beható ismerete nélkül állította ezt, saját magát is konokul meggyőzve erről. Mikor azt hangoztatja, hogy nem emberektől kapta felhatalmazását, úgy érti: személyesen járt a dolgok után, saját maga szűrve le a lényegét. A „nem emberek által” azt jelenti, hogy őt nem az apostolok tanították, akik csak naiv tanúi voltak a Jézus-eseménynek.

Az „igaz” Jakab uralta jeruzsálemi egyházban Pétert és társait lekezelték [7]. Pál leveleibe nem véletlenül kerültek bele magas röptű, filozofikus eszmefuttatások. János és Fülöp evangélista hatása egyértelmű. A címzetes apostolnak egy-két eszmecsere is elég volt ahhoz, hogy saját teológiát merjen kimunkálni. Neki azonban nem mértékadó személyiségek *véleményével*, hanem a tényekkel kellett volna megismerkednie ! Közvetlenül az Atyától csak a Fiú-aspiránsok tanulhatnak [8], egy önjelölt, hitszónoki tudással rendelkező igehirdető nem.

Pál a Galatákhoz írt levél első fejezetével veszélyesen vékony jégre megy. Mindent egy lapra tesz fel, hiszen tekintélye a tét, amit az ottani hívők valószínűleg *az igazi* apostolok tanításai nyomán kérdőjeleztek meg. Istent is tanúként hívta azt állítja, hogy az az evangélium, amit hirdet, azonos Krisztus örömhírével. Ez nem igaz [9]. Az igen, hogy nem kért tanácsot hús-vér embertől, de ezzel kár dicsekedni. [10]. Hogy hányszor járt Jeruzsálemben, és ott kikkel beszélt, az kinyomozhatatlan. A Tizenkettőnek pedig igenis hálás lehet, mert minden információ, ami a Jézus-eseménnyel kapcsolatos, végső soron tőlük származik [11].

[1] vö. Jn 5,43

[2] Nyilván hallott a Jn 5,19-ről.

[3] Gal 1,1

[4] Jn 3,27; 14,6

[5] pl. Mt 22,41–6 Itt azt akarja megértetni, hogy az igazi Messiás nem lép Dávid harcos örökébe.

[6] Jézus-szótár a *Pszichén innen, és túl* c. könyv Mellékletében található (mek.oszk.hu/10800/10888)

[7] Jézus előre látta ezt a törvényszerűen bekövetkező helyzetet (Tm 11.). A mustármagból kinőtt hajtás vissza is kunkorodott a hagyományokhoz (ApCsel 21,20–6).

[8] Mt 23,8–10; Jn 6,45; 6,65

[9] Mk 1,15 Az elemzést lásd *Utolsókól első*, 28 – 29. old. (mek.oszk.hu/11900/11986)

[10] Legfeljebb akkor, ha bevallja, hogy nem csodás látomás, hanem logikus gondolkodás következtében jött rá Jézus státusára (vö. Mt 16,13–20).

[11] Jézus szellemi hagyatékának hollétéről Tamáson kívül más nem tudhatott. Ez a „biztonsági példány” a más akolból való juhok (a következő évszázadok tanítványai) számára készült (Jn 10,16). Ma már hozzáférhető ! (mek.oszk.hu/14600/14682)

Pál részéről ez a nagyra becsülés látszólag megvan, ha azonban jobban odafigyelünk, észreveesszük, hogy pont az ellenkezőjéről van szó:

„Azok, akiket valami nagynak néznek, bármilyenek voltak is egykor, nekem semmit sem jelentenek, mert ezek a tekintélyesek az előttem leleplezett örömuzenethez semmivel hozzá nem járultak.” [1]

Elnézést kérek az olvasótól, mert kihagytam azt a közbevetést, amit Pál kódosításként szűrt be. Így hangzik: „Isten nem nézi az ember személyét.” Ha az benne marad, az „egykor” után, akkor úgy tűnik, mintha ő nemes lelkűen eltekintene a Tizenkettő pórias előéletétől. Igazából arról van szó, hogy az apostolok a múltban is a gyülekezet oszlopai voltak, s jelenleg is respektálják őket, de ez Saulus–Paulust nem érdekli. Ő a következőt szeretné sugallani: „Nem kéne olyan nagyra tartani ezeket a tanulatlan halászokat, hisz tekintélyességük mögött nincs tudás.”

Tizennégy esztendő múltával keresi fel őket, hogy *utólagosan* láttamoztassa azt az evangéliumot, amit saját szakállára hirdet. Engedélykéréshez ez túlságosan hosszú idő. A nagy mellénnyel és adjutánsokkal érkező Pál ekkor már az erő pozíciójából tárgyalhat velük [2]. Megteheti, mert az „igaz” Jakab már nincs életben, misszionálási szempontokat tekintve pedig le vannak körözve [3].

Valójában nem dolgozott többet, mint ők, hiszen az apostolokat a jézusi örömhírt tartalmazó logionok tovább adásával és a nyilvános működés eseményeiről való beszámolással bízták meg. Egyház- és vallásalapításról szó sem volt. Gondoljunk bele: írott evangéliumok nélkül az újszövetségi anyag csak a páli levelekből állna, és az őt piedesztálra helyező ApCsel-ből... Pál egyszerűen nem azon a pályán futott, ahol a versenyt meghírdették. Azt a harcot csinálta végig, amire készült, arra futott, amerre szeretett volna, s azt a hitet tartotta meg, amiről ő volt meggyőződve. Bírói istenképe miatt jutalmat sem kaphatott [4].

Pál ezt az alaposan megkésett jeruzsálemi felmenetelt utólagos apostoli beiktatásként találja. Ha igaz is lenne, akkor sem jelentene túl sokat, mert a tanítványok nem értették Jézust [5]. Azt egészen biztosan érezték, hogy „*örömuzenete*” nem azonos a Mesterével. Péter „nehezen felfoghatónak” ítélte teológiáját [6], Jakab pedig a hit mellett a cselekedeteket is fontosnak tartotta [7]. Igen, ők nem kibőlcselekedett meséket követve [8] ismertették meg velünk a Krisztus Jézus hatalmát, hanem úgy, hogy szemtanúi voltak fenségének [9].

[1] Gal 2,6 (Csia Lajos fordítása.)

[2] Gal 2,1–14

[3] Jézus nem egyházak alapítását szorgalmazta, ilyeneket nem is instruált volna. A *Jelenések könyve* már csak ezért sem hozható összefüggésbe vele.

[4] 2Tim 4,7–8; Mt 10,41–2 Az Atya királyságában csupán egyfajta jutalom létezik, aminek az átvételéhez Pneuma szükséges.

[5] Tm 20., 115., „A tanítvány nem hasonlít mesterére.” (A *Megváltó dialógusa*) „Akik velem vannak, nem értettek meg engem.” (Péter Csel. 10.)

[6] 2Pét 3,15–6

[7] Jak 2,14–26

[8] ApCsel 9,23–5; Józsué 2,1–16 (A 2Kor 11,32–3 igazolja, hogy Páltól származott az ötlet.)

ApCsel 27,9–26; Jónás 1,1–16

ApCsel 28,1–6; Mk 16,17–8

[9] 2Pét 1,16

János szerint is azt kell hirdetni, amit saját szemükkel láttak és hallottak, mert ez a feltétele a Szentlélek befogadásának–eljövetelének [1]. Második levele tulajdonképpen egy Pál elleni kiáltványként is felfogható:

„Mert sok tévelyítő ment szét a világba, kik nem vallják a Krisztus Jézust, aki húsban jött el [2]. Ez a tévelyítő *(nem más, mint Pál, aki egy)* antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsétek, amit mi munkáltunk, hanem teljes bért kapjatok. Senkinél sincs ott az Isten, aki tovább megy, és nem marad meg a Krisztus tudományában. Annál, aki megmarad a tudományban, ott van az Atya is, a Fiú is. Ha valaki hozzátok megy, és nem viszi ezt a tudományt, ne fogadjátok azt házatokba, örömkívánással se köszöntsétek ! Mert ha valaki köszönti őt, közösséget vállal annak rossz tetteivel” [3].

Az evangéliumok persze nem a páli teológia ellen íródtak. Egyesek Jézustól kaptak rá megbízást, mások saját elhatározásból rögzítették a Nyilvános Működés során elhangzott logionokat és eseményeket [4]. Pál úgy gondolta, hogy semmivel sem alábbvaló a legfőbb apostoloknál [5]. Ezt demonstrálva kétszer is megfeddi Pétert, aki már csak „megfáradt presbitertársnak” tartja magát. A rábizott nyáj legeltetéséről régen lemondott, halni készül, a hervadhatatlan koszorúval pedig Pál szókincsét is átveszi [6].

Mégsem fogadták be a legbelső körbe, hisz életük meghatározó élménye volt, hogy látták s hallották azt, amit sok próféta és igaz kívánt látni és hallani [7]. Mindennek nem volt a tanúja, ahogy annak a feltámadásnak sem, amit mindig belevett a szónoklataiba. Hogy ő nem embertől, nem is emberek által kapta elhívását...? Hát a Tizenkettő emberektől kapta? Nekik papírjuk is van az apostolságról [8]. Pál saját maga mellett tanúskodik, pedig jól tudja (s többször fel is emlegeti) hogy két vagy három tanú erősítsen meg mindent ! Barnabás nem volt ott a damaszkuszi úton, Anániás pedig csak egy fő, és különben is kitalált figura. Egy „törvény szerint élő kegyes férfiút” Jézus nem választana közvetítőnek [9].

Személyi kultusz

A hívók Az *apostolok cselekedetei* című, Pálról szóló dicshimnusz egy szinten kezelik a kánoni evangéliumokkal. Leveleiből a miséken idézni szoktak, szentlecke gyanánt. Ez az újszövetségi anyag azonban nagyrészt a Nyilvános Működés plágiuma. Az alábbi szemelvények megmutatják, hogy a magát angyalként [10], sőt Jézusként (!) beállító önjelölt mértékadó szemérmetlenül „fényezi” saját személyét. Stigmatizáltsága persze csak átvitt értelemben állt fenn, Efezusban sem négy lábú vadállatokkal küzdött. [11]. Zavaros tanításán kívül életmódját is példaként ajánlja [12], és a papi hivatás iránt affinitást érzők utánozni is szeretnék. Az alábbiakat áttekintve talán visszarettennek...

[1] 1Ján 1,1–3; 3,24 (Mt 10,40; Jn 13,20)

[2] 2Kor 5,16–7: „Így hát, mi mostantól kezdve senkit se ismerünk hús szerint. Ha a Krisztust ismertük is hús szerint, most már többé nem ismerjük.”

[3] 2Ján 7–11 (1Ján 3,24)

[4] Jn 21,24; 2Pét 1,15 A zsidókeresztény hagyomány töredékei: *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról*, Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.

[5] 2Kor 11,5

[6] 1Pét 5,1–4; 2Pét 1,14

[7] Mt 13,16–7

[8] Mt 28,18–20; Mk 16,15; Jn 6,37–40; 6,44; 6,65

[9] ApCsel 22,12

[10] Gal 4,14b

[11] Gal 6,17; 1Kor 15,32

[12] 2Tim 3,10a A farizeusi lelkületű személyek egy olyan miliót szeretnének létrehozni maguk körül, amiben mértékadóságuk vitathatatlan. Ezzel az ősmintát adó sátánná lett Másolót utánozzák.

Azonnal elmentem az arab sivatagba (Gal 1,17b)

A Lélek pedig azonnal kivitte a pusztába (Mk 1,12-3)

A jövődömondó lélek követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik hirdetik nektek az üdvösség útját!” (ApCsel 16,17)

Amikor távolról meglátta Jézust, odafutott, leborult előtte, és hangosan felkiáltott: „Mi közöm hozzád Jézus, a Magasságos Isten Fia?” (Mk 5,6-7)

A gonosz lélek azonban visszafelelt, és azt mondta nekik: „Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?” (ApCsel 19,15)

Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Tudom ki vagy: az Isten Szentje. (Mk 1,24)

Viseljetek gondot az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát (ApCsel 20,28)

Legeltesd az én bárányaimat! Őrizd az én juhaimat! (Jn 21,16-7)

Távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját... (ApCsel 20,29)

Íme, úgy küldelek el titeket, mint juhokat a farkasok közé... (Mt 10,16a)

Közületek is támadnak majd férfiak, akik visszás dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. (ApCsel 20,30)

Hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévezzék – ha lehet – a választottakat is. (Mt 24,24)

Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia... és beül Isten templomába... (2Thessz 2,3-4)

Megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül... Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot ott állni a szent helyen... (Mt 24,12-5)

Emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal... intettelek mindnyájatokat. (ApCsel 20,31)

Ez a nyilvános működés időtartama, melyet Jézus a Tizenkettővel töltött.

Tudjátok, hogy az első naptól fogva hogyan viselkedtem közöttetek (ApCsel 20,18)

Annyi ideje veletek vagytok, és nem ismertél meg engem? (Jn 14,9)

Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos. (ApCsel 20,20)

Mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtotokra adtam. (Jn 15,15)

Felmegytek Jeruzsálembe, és hogy mi ér ott engem, nem tudom. (ApCsel 20,22)

Most felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfin beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak. (Lk 18,31)

De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem se drága, csakhogy elvégezhessem pályafutásomat... (ApCsel 20,24)

Most megrendült az én lelkem, és mit is mondjak? Azt kérjem: Atyám ments meg ettől az órától engem? De hisz ezért jöttem... (Jn 12,27)

Tudom, hogy közületek, akik között jártam az Isten Országát hirdetve, többé nem látja arcomat senki. (ApCsel 20,25)

Az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem.
(Jn 16,10; Tm 37.)

*...így kötözik meg Jeruzsálemben a zsidók, és pogányok kezébe adják.
(ApCsel 21,11)*

Felmegyünk Jeruzsálembe, ahol az Emberfit... halálra ítélik és átadják a pogányoknak (Mt 20,18–9)

A tanítványok a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. (ApCsel 21,4; 21,12)

Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram ! Ez nem történhet meg veled ! (Mt 16,22)

*Anániás főpap ekkor megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssék szájon Pált.
(ApCsel 23,1–4)*

Az egyik templomszolga, aki ott állt, arcába vágott Jézusnak s így szólt: „Így felelsz a főpapnak ?” (Jn 18,22)

A törvény ellenére azt parancsolod, hogy megüssenek ? (ApCsel 23,3)

Ha rosszat mondtam, bizonyítsd be, hogy rossz volt, ha pedig jót mondtam, miért ütsz? (Jn 18,23)

Az ApCsel 28,25–7 alatt Pál szó szerint megismétli a Mt 13,14–5 szövegét.

Ilyen, az istenkáromlás határát súroló „montírozásra” csak úgy lehet vetemedni, ha biztosak vagyunk abban, hogy apostoltársaink nem fognak evangéliumokat írni... Ehhez a feltételezéshez persze elképesztő hiúság szükséges. Pál tudta, hogy legalább heten az események megörökítésén fáradoznak [1], ám munkájukat nem tartotta sokra [2]. Többször is hangsúlyozta: az övéen kívül más evangéliumról nem akar hallani...

Nem kell az Orvos !

Pál azt mondja, hogy egykor ő is a Törvény nélkül élt [3]. Ez az időszak azonban behatárolhatóan, valószínűleg pusztán retorikai fogásról van szó. Bizonygatásai során gyakran beszúrja a *nem hazudok* állítást is. A természetyszerűleg bírói istenképet valló zsidó mindig is félve és rettegve munkálkodott a tisztaságán [4]. Cselekedetei alapján akart üdvözülni, ezt az utat tette a magáévá a nagy Gamáliél lábainál. Papírforma szerint belőle is olyan híres, iskolát teremtő mértékadó vált volna, mint amilyen pl. Hillél vagy Sammáj lett. Lelkülete az „igaz” (caddik, sádok, szadduceus) Jakabéval lehetett rokon, aki haverjaival (a farizeusok így nevezték egymást) úgy tartotta, hogy ők eleve kiválasztott egyének.

[1] ApCsel 21,8b (Nem az azonos nevű apostolról van szó.)

[2] 1Tim 1,4

[3] Róm 7,9a

[4] Filipp 2,12

Az „igaz” úgy gondolja, hogy Isten csak a hozzá hasonló erkölcsös emberek miatt nem pusztítja el a világot. Ez a tévhit az ősz-júdaizmusból ered [1], s azóta is úgy vélik, hogy bizonyos létszámú „igaz” tartja a frontot az Úrral szemben. Az ilyen egyén talán méltán, de *beképzelt* ember, aki ezért országbeli értelemben halottnak minősül.

Lehet, hogy a tehetős szülők gyermeke kitanulta a családi szakmát is, de a művelt Pált nem sorolhatjuk be a sátoroszvók közé... Igazságossága azonban nem haladta meg az írástudókét [2], így jézusi mércével nézve nem volt okos. Ez az Areopágoszon kiderült, mert nem bizonyult vitaképesnek [3]. Ékesszólása viszonyítás kérdése. Az epikureusokkal s a sztoikusokkal szemben alulmaradt, az őskeresztények közül viszont kiemelkedett. A szóvivő szerénysége tehát saját környezetében szemforgatásnak minősül. Az Írásokban tökéletesen eligazodott, pl. tudta azt, amit a vallási elit: eddig még nem támadt próféta Galileából, s valószínűtlen, hogy eztán fog. Következésképpen ő is osztotta Nátánáél véleményét, miszerint Názáretből semmi jó nem jöhet [4].

István megkövezésénél csupán a Törvény kínos tisztelete tartotta vissza a tevőleges részvételtől, mely egy bizonyos életkorhoz köti az aktív közreműködést. Ugyanez a törvény mondja ki azt is, hogy a gonoszsgot ki kell irtani. Pál ezt a formulát magától értetődő módon használja, apostol korában is ! [5]. A vallási fanatizmus olyan inkvizítort csinált belőle, aki házról házra járva hurcolta el az embereket [6]. Evilág Ura díjazza az ilyen lelkiületet, mert így mindig talál megfelelő alanyt kézi vezérléseihez.

Pál a lelke mélyén mindig Törvény-tisztelő Saul marad. Hű tanítványát, Timóteust önkezüleg metéli körül, később, bizalmaskodva, a Törvény jóságát fejtegeti neki. Missziója idején szabad akaratából végez zsidó tisztulási szertartást, s zsidó módra mutat be égő áldozatot [7]. A Galatáknak írt levélben azzal dicsekszik, hogy a fő-fő apostolok kedvéért se metéltette körül Tituszt, az ApCsel viszont ebben a témában képmutatásnak vagy köpönyegforgatásnak minősülő magatartásáról számol be [8].

Az igazsgot saját maga mondja ki: „De azt megvallom előtted, én aszerint a tanítás (a kereszténység) szerint, amelyet ők (a zsidók) eretnekségnek mondanak, úgy szolgálók atyáim Istenének, hogy (eközben) hiszek mindabban, ami megfelel a Törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyveiben” [9]. Ez a kettősség már az elhívási látomás szövegéből is kiderül: „*Atyáink Istene* választott ki téged... Miért késlekedsz ? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván *az Úr* nevét” [10].

Így már érthető, hogy Pál miért az Írások szerint bizonygatta Jézus egyedüli mértékadóságát, és miért nem a működése alapján... Magában a feltámadásban is az kap hangsúlyt, hogy *Dávid fia* támadt fel [11], tehát az egész Ügy jogfolytonos [12]. Az önjelölt apostol az üdvtörténet kontinuitását vélte felfedezni, azt lovagolta meg, a saját jól felfogott érdekében. Ő azért „isteníti” az Emberfit, mert feltámadt, a tanítása másodlagos szerepet játszik, mert az nem üthet el oly nagyon a Törvénytől... Pál két dologban hisz vakon: a feltámadásban és a küszöbön álló világvégeben. Sajna, nem tudta, hogy Jézus ajkán mit jelent *az utolsó nap, az ítélet*, és legfőképpen a *más* (világnézeti) *felismerésre térés*. Erről egyáltalán nem beszél, pedig ez mindennek az alapja.

[1] 1Móz 18,22–33

[2] Mt 5,20 Igazságosság = a tudásból következő magatartás.

[3] ApCsel 17,17–32 (Írni persze könnyebb, főként ha van hozzá ó- és újszövetségi anyag...)

[4] Jn 1,45–6; 7,52

[5] pl. 1Kor 5,13b Irtsd ki, ami gonosz, körödből !

[6] ApCsel 8,3; 22,4; 26,10–1

[7] ApCsel 16,1–3; 1Tim 1,7–10; ApCsel 18,18; 24,17–8

[8] Gal 2,3–5; ApCsel 21,21–6

[9] ApCsel 24,14

[10] ApCsel 22,14–5 Pál teológiájában markánsan elkülönül az Atya Isten és az Úr Jézus Krisztus.

[11] Jézus nyilvánvalóvá tette, hogy ő nem Dávid fia (vö. Mt 22,41–6).

[12] 2Tim 2,8

Feltűnő, hogy sohase használja Jézus maga-választotta nevét, s messiási címmel se tiszteli meg [1]. Az *Emberfi* státust tükröző jelentésére nem jött rá, Szabadítónak pedig nem meri titulálni. Ennek egyik oka az, hogy a messiási szerepköréhez fűzött remények – érthetetlen módon ! – nem váltak valóra [2]. A másik nyilvánvaló: a Tizenkettő engedelmeskedett a Mester parancsának [3], ezért a Saul nevű katekumen oktatói se tanították azt, hogy Jézus meg fog felelni a politikai várakozásoknak.

Pál ettől függetlenül Megmentőként tekint rá, olyasvalakinek tartja, aki az ő bűneit is semmissé tudja tenni. Ha az isteni kegyelem mindenki számára ragyogott fel, akkor nyilvánvalóan az ő szennyesét is tisztára mossa [4]. „Örömmüzenetének” voltaképpen ez a lényege: Jézus *feltámadt*, hamarosan *újra eljő*, s akkor *megbocsát* (nekem is). A címzetes apostol egy három lábú székről szónokolt. Ennek egyik lába a közeli világvége volt, ami „nem jött be” [5]. Ez a kitört láb egész teológiáját tönkretette. Ő mindent attól a naptól várt, aminek eljöveteleért nem tett semmit. Pedig tudta, hogy ki kell használni az alkalmat, mert az idő könyörtelenül múlik [6]. Logikátlan módon tennivalóként az amúgy is elmúló világba való erkölcsös beilleszkedést jelölte meg [7]. Erre vevők is lettek volna a hívei – néhány hónapig.

Érthető dühöt érzett azok iránt, akik a jézusi logionok alapján azt állították, hogy nincs mire várni, bizonyos értelemben már a feltámadás is megtörtént... Ez így is van: azokban, akik megértik, miről beszél az *Emberfi*, megindul a Pneuma életre nemződésének folyamata, mely teljes megvilágosodásban tetőzik. Az egykori názareti építőmester is így tett szert közvetlen istenkapcsolatra, szombatnap elmélkedései jutalmaként [8].

Pálnak fel kellett volna vennie a gondolkodás könnyű terhét, hogy a logika szelíd uralma a boldogító belátás enyhe igáját tehesse a nyakába [9]. Az ilyen „fáradozásra” csak azok hajlandók, akik fogékonyak a Dolgokra. Az *Emberfi* megmondta, hogy kiket és miért tud kiválasztani. Válaszokat kizárólag a gyerekekre hasonlító, folyton kérdező keresők kaphatnak. Ezek a *lelkiző* egyének vétkesnek tudják magukat.

A Pálra hajazó „bűntelenek” betegség hiányában nem érzik szükségét annak, hogy az Orvos társaságában legyenek [10]. Az egymás vállát veregető haverok, *igaz* mivel-tuk tudatában, biztonságban érzik magukat. Hisz bírják az emberek tiszteletét, s bármikor tanúként szólíthatják őket, életszentségüket bizonyítandó. A gazdag ifjú is egészségesnek tudta magát, de a Mester kinevette őt [11].

Vadállatokkal küzdve

Nagy kérdés, hogy Saul a Sátán alattvalója volt-e, vagy csak öntudatlan eszköze. Jézus már pusztai magányában kísértést szenvedett, mert Evilág Ura rossz sugalmakkal bombázta. Ezt közvetlen istenkapcsolattal rendelkező őrangyal-barátai segítségével hatástalanítani tudta [12]. Pál Efezusban állítólag hasonló tortúrán ment át (szenvedései felsorolásánál ezt nem említi !), a dolog végkifejlete azonban nyilvánvalóan negatív lett...

[1] Mt 16,13b; 16,16

[2] ApCsel 1,6–7 Bővebben: *A szűk kapu*, 67 – 70. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[3] Mt 16,20 Mert erre mindenkinek magának kell rájönnie !

[4] Tituszhoz 2,11–4

[5] 1Thessz 4,13–5

[6] Efézus 5,16

[7] 1Thessz 4,1–8

[8] 2Tim 2,16–8; Jn 5,21–30; Tm 1., 26., 50., 114., Mk 1,15 Betelt az idő = nincs mire várni.

[9] Mt 11,29–30; 1Ján 5,3; Tm 57., 91., Isz 132/113

[10] Mt 9,10–3

[11] Mk 10,17–22 21. vers: Kétkedő mosolygása miatt gondolták, hogy „megszerette” őt (vö. Zsk 21.).

[12] Tm 89., Mt 18,1–11; Mk 1,12–3; Lk 12,8–10; 16,9–12

Mit tett Jézus ellen a Sátán?

1. Próbálta gátolni a megvilágosodási folyamatot (Mk 1,12–3).
2. El akarta tántorítani a Nyilvános Működéstől (Lk 4,5–7).
3. Gonosz lelkek segítségével zavarta a terveit (Mk 3,11–2).
4. Édesanyjával szerette volna hazatoloncoltatni (Mt 12,46–50).
5. Kelepcét állított neki legígéretesebb tanítványa útján (Mt 16,22–3).
6. Idő előtt deklaráltatta volna vele a státusát (Mt 21,23).
7. Sarokba akarta szorítani az adófizetés kérdésével (Mt 22,15–22).
8. Gyilkosságra való felbujtóként állította volna be (Jn 8,3–11).
9. Tönkre akarta tenni az egész Küldetés lényegét (Jn 18,11)
10. Pilátus kézi vezérlésével megölette Jézust (Jn 19,11).
11. Az őrség megvesztegetésével hiteltelenné tette a feltámadást (Mt 28,11–5).
12. Csaknem 2000 évre eltüntette Jézus szellemi hagyatékát.
13. Saulus–Paulus manipulálásával más irányba terelte a Dolgokat.
14. Nagy Konstantin befolyásolásával lovat adott az egyház alá.
15. A tendenciózus kanonizálással sok nyomot eltüntetett.
16. Belső hatalmi harcok segítségével likvidálta a veszélyes elemeket.
17. Mohamed színre lépésével elkezdte felülírni a kereszténységet.

Jézus státusának felismerése létkérdés. Erre mindenkinek magának kell rájönnie. Ő nem ama legenda-béli messiás, hanem az Igazi. Nem Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének a fia, hanem az Abszolútumé. Persze, emberi viszonylatban. Ettől függetlenül jogosan „tette magát istenné”, mert a homo sapiens számára ő volt a lehető legvalóságosabb Isten. Erre még Pál is rájött [1]. Hibája csak annyi, hogy a Magasságost Izráel Istenének véli. Zsidókeresztény üdvtörténetet vallva nincs is más választása.

A krisztológusok által piedesztálra emelt Szűz Máriának az a (teljes elhatárolódást kiváltó) bűne [2], hogy az Emberfit elmeháborodottként akarta hazatoloncolni a Nyilvános Működés közepén. Jézusnál később született gyerekeit azért vitte magával, hogy szótlanul is demonstrálja: hogyan lennél te az Áldott fia, hiszen én adtam neked életet, ahogy ezeknek is...

Péter szablyakivonásának pedig beláthatatlan következményei lehettek volna. Ha a nem evilágból való ország királyáért harcra kelnek a szolgálai [3], a cselekmény azonnal hivatalból üldözendővé válik. A vád a megszálló hatalom törvényes képviselőivel szembeni fegyveres ellenállás lett volna. Jézust így is egy kalap alá vették a „gonoszokkal”, de eljárásuk az esetben jogosnak minősül.

A halálos ítélet végrehajtására Pilátus befolyásolása volt a garancia [4]. A Fiú nem maradhatott életben, mert ha Pálhoz hasonlóan bejárja a Mediterráneumot, akkor nemcsak a nevét ismeri meg mindenki, hanem a tanítását is ! Feltámadása „nem érdekes”, hisz az csak a tanítványok számára cáfolhatatlan bizonyíték.

Ha Saulus–Paulus legyűrte volna magában az uralkodni vágyó oroszlánt [5], nem adva ezzel lehetőséget az érvényesülésre vágyó előkelő embernek [6], akkor egész más-képp alakulhattak volna a dolgok – az ő szempontjából is.

[1] Róm 9,5b; Filipp 2,6; Kol 2,9

[2] Tm 54., 100., 102., 106., Mt 10,37; 12,47; Mk 3,31–5; 8,34; 12,14a; Lk 14,26; 20,21; Jn 7,7

[3] vö. Jn 18,28–40

[4] Jn 19,12

[5] Tm 6., 99.

[6] Tm 99.

Az utókor számára természetesen megmagyarázta a bizonyítványát. Írásos mentsége az *Apostolok cselekedetei* címet viseli. Ez az anyag arról is híres, hogy egyetlenegy jézusi logion sincs benne. Az ajkára adott két mondás közül az első konfúz, a tömör eredetihez képest mindenképp [1]. Az 5. vers teljesen felesleges, arra Pálnak van szüksége. Azzal degradálja végérvényesen Jánost, és ott „csempészi be” az apostolokba azt a Szentlelket, ami őt is irányítja. A bevezető állítása szerint Jézust is az motiválta [2], ami evidens, de ha leírja, akkor az említettek közös nevezőjévé válik. A szerző és az instruktor célja pedig éppen a hasonzsőrűség kimutatása. A másik logion tartalmával nincs baj, de a megfogalmazás túlságosan pallérozott, egy jogász vagy egy Gamálielnél tanult írástudó stílusáról árulkodik [3].

A műben Péter sem kap szót, azok közül a beszédek közül, melyekkel megtisztelik, egyet se tudott volna összehozni. Erre utalás is található [4], és pontosan ez magyarázza meg Pál szemérmetlen (irodalmi) eljárását, sőt az apostolokkal szembeni lenéző viselkedését is. Valójában ő tesz bizonyosságot Jézusról [5], nem a Tizenkettő vezéralakja. Kéfas szokincsébe nem illik bele az a „kegyesség”, ami Pálnál is csak utolsó leveleiben tűnik fel [6]. Pilátus elbocsátó szándékáról kizárólag főfarizeusi körökben forgó bennfentesek tudhattak [7], nyomásgyakorlásukkal talán egymás között sem dicsekedtek. A hazafinak minősülő Barabást pedig a zelóta-szimpatizáns Péter sohasem aposztrofálta volna gyilkosnak [8].

Az ApCsel 3,17–20 között Pál jár kanosszát, vezeklése „persze” burkolt, bűneit a társadalommal osztja meg: „Atyámfiak, tudom, hogy *tudatlanságból* cselekedtetek [9], mint a ti vezetőitek is. Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjetelek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek (meg az enyémeik is...)”. Lelkülete sajnos ugyanaz maradt ami volt, igazából tehát nem történt pálfordulás: „És aki nem hallgat erre a prófétára (Jézusra), azt ki kell irtani a nép közül” [10]. Szóval: mindegy, hogy kit és miért, csak irtani lehessen.

Péter sose mondana olyat, hogy *megkapjátok a Szentlélek ajándékát*, hisz tudta, hogy Isten ajándéka maga a szent Lélek ! [11]. Aki azt birtokolja, az nem beszél így: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől” [12]. Ez bizony a dühtől lihegő Saul, aki most egy másik eszme miatt fúj fenyegetést magából. Hogy meddig megy el ? Egészen a föld végső határáig, de a felsorolásból éppen Galilea marad ki, Péter szülőföldje, amit ő biztos belevett volna.

Pál hajlandó megfogalmazni a gyülekezet imáját is, amibe ezért belekerül az eleve elrendelés tana is [13]. Ha már egyháztörténelmet ír, akkor szeretve tisztelt mesterét, Gamáliél főrabbit se hagyja ki. Meg is érdemli, mert igen nagy valószínűséggel ő tanácsolta el Sault – a jól ismert érveléssel – a keresztények üldözésétől [14]. István védőbeszédét is feltehetően Pál jegyzi, nekrológ gyanánt. Diakonus áldozata nyilván tudta, hogy az ég megnyílása (a helyes istenkép) más (világnézeti) felismerés következtében áll elő, s nem szabad szemmel, hanem Pneumával érzékelhető.

[1] ApCsel 1,4–5; (Lk 24,48–9)

[2] ApCsel 1,2b

[3] ApCsel 1,7 (Mt 24,36–42; Mk 13,32–7)

[4] ApCsel 4,13b

[5] ApCsel 3,11–26

[6] ApCsel 2,5a; 3,12c; (1Tim 4,7–8)

[7] ApCsel 3,13c

[8] ApCsel 3,14b (Mt 26,51–4; Mk 14,47; Lk 22,38; 22,49–50; Jn 18,10–11)

[9] 1Tim 1,13

[10] ApCsel 3,23

[11] ApCsel 2,38; (Lk 11,13; 16,11–2; Jn 4,10)

[12] ApCsel 2,40

[13] ApCsel 4,28 (Róm 8,28–30; Efézus 1,4–14; 2,1–10)

[14] ApCsel 5,33–9

Krisztus kereszttje

Nem könnyű kideríteni, hogy Pál kitől és milyen megbízást kapott... Az biztos, hogy az egyház szolgájaként ő hivatott *teljesen* feltárni előttünk Isten ígétét [1]. Ezzel kapcsolatosan különböző dolgokat állít, többféle „örömmüzenet” hirdetőjeként teszi le a névjegyet. „A boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium” viszi a prímet, abba lehetetlen belekötni [2]. Nem is tanácsos, mert ő az (általános értelemben vett) örömhír *védelmére* rendeltetett [3]. Fogas kérdés, hogy „az Isten evangéliumát” [4], kitől és miért kell megóvni, hiszen kegyelmének következtében azt már az idők kezdete óta bírjuk [5]. A pogányokat természetesen neki kell hitre és igazságra tanítania, hírnökként és apostolként [6].

Azt viszonylag egyszerűbb körvonalazni, hogy mit hirdet. Nem a Krisztus evangéliumát, mert arról fogalma sincs. Az ő Krisztusról szóló evangéliuma visz mindent, *átkozott legyen*, ki mással hozakodik elő. Akkor is *átkozott legyen*, ha angyalról van szó, vagyis a valódi Örömhír közvetítőjéről [7]. Elvégre Pál minden titkok tudója, bár sosem beszél azokról, a beavatást meg sohanapjára ígéri [8]. Az is lehet, hogy már régen felfedte azokat, csak nem vettük észre. Akinek nem elég világos a teológiája, az magában keresse a hibát! [9].

Jézus szavait kissé elferdítve a következőket mondja: „Ha tanítómesteretek sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Jézus Krisztusban” [10]. Akárhogy is nézzük, ez vallásalapítás, aminek fundamentumát az ő örömmüzenete képezi. Annyi a szépséghiba, hogy Pál csak hirdeti a magáét, az Emberfi viszont demonstratív tette ezt, az Atya visszaigazolásával. A hívek elsöprő többsége a hitszónokra voksol, mert nála az ismeretszerzéshez elegendő a hit, amihez kegyelmi ajándékok is járnak [11].

Az önjelölt mértékadó ugyan leírja, hogy „Krisztusban van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse” [12], de ezt misztikus módon fogja fel. Véletlenül se arra gondol, hogy Jézus logionjai kinyilatkoztatásokat rejtjenek. Ő saját írástudói erényeit csillogtatja, szépirodalmi igényű sorai közismertek, időnként még filozofálni is próbál. Erkölcsi-etikai dolgokban élvezettel értekezik, látszik, hogy igazából ezekhez a témákhoz van affinitása. Pogányok előtt gördülékenyen adja elő népének történetét.

Sikereinek egyik oka éppen az, hogy a hallgatósága által *nem ismert* Írások szerint fejtegeti igazát, üdvtörténeti események felsorakoztatásával jutva el a küszöbön álló világ-végéhez. Erre a modern kori keresztények is vevők, de ha valamilyen oknál fogva törölnék az Ószövetséget a kánonból, nem ejtenének érte könnyeket. A hívek, mivel főpapi zsebekben tartják lelkiismeretüket, mindig azt hiszik, amit a hierarchia előír nekik.

Pál nyilvánvalóan igen kevés Jézus-mondást ismert, különben idézett volna belőlük az üdvtörténeti kontinuitás kimutatásához. Arra ugyan csak látszólag alkalmasak, mert az Emberfi saját újszövetségi mondanivalói szemléltetéséhez használta őket. Zsidó szimbólumok és közérthető hasonlatok nélkül nemigen boldogult volna. Már az „igaz” Jakab is ezekre a meg nem értett kijelentésekre alapozta a gyülekezet zsidóságba való integrálását, ám elképzelései az antagonisztikus ellentétek miatt nem válhattak valóra.

[1] Kol 1,25

[2] 1Tim 1,11

[3] Filipp 1,16b

[4] 1Thessz 2,8–9

[5] 2Tim 1,9–14

[6] 1Tim 2,7 (Péternek erről más volt a véleménye, vö. ApCsel 15,7)

[7] Gal 1,6–9 (vö. Tm 89., Mt 18,10; Lk 12,8–10; Jn 1,51; Zsk 45.)

[8] 1Kor 12,31

[9] 2Kor 4,3–4

Ezek a hitetlen fráterek amúgy is elvesznek, mert e kor istene (a Sátán) értetlenné tette őket.

[10] 1Kor 4,15–6 (Mt 23,8–12) A páli rangsor: apostolok, próféták, tanítók... (1Kor 12,28)

[11] 1Kor 1,4–6 Ilyenekben Pál is részesíteni tudta híveit (2Tim 1,6 vs. 1Tim 4,14)

[12] Kol 2,2–3 (Jn 4,35–8) Lásd a Szellemi Hagyaték előszavát is. (mek.oszk.hu/14600/14682)

Pál kezdetben ugyanezt az illuzórikus célt akarta elérni [1], saját teológiáját propagálva, amit Titusz számára össze is foglalt [2]. A dolog lényege a júdaizmusból jól ismert várakozás, ezúttal Jézus második eljövetelére. Az eközben tanúsított helyes magatartás megegyezik a Törvényben előírtakkal, és gyanítható, hogy ezúttal is csak „a szent maradék” üdvözülni. Timóteust hasonló módon igazítja el [3]. Nézete szerint üdvösségünk Isten ajándéka, amit tevőleges hozzájárulásunk nélkül is megkapunk, ha ezt az örömdetes tény elhiszük – neki [4].

Az „atyamester” alig észrevehető módon detronizálja az Emberfit, önmagát helyezve a középpontba. Ő szinte stigmatizáltan hasonlít a Megváltóra [5], így nyugodtan ajánlhatja magát. Hamelni patkányfogóként maga mögé is gyűjti a naiv papokat, akik híveik nélkül követik őt. Szegény tisztik ugyanis egy olyan réteget szeretnének aktivizálni, akik a páli passzivitásra váltottak jegyet. Ha noszogatják őket, becsapva érzik magukat. Rájuk nem vonatkozik az a „szent engedelmesség”, amivel az elvetélt Fiú-aspiránsokat kordában lehet tartani. A címzetes apostol csak *a megfeszített Krisztusról* akar hallani, mert az ő doktrínájában ez a kép az engedelmesség szimbóluma.

Megváltáselméletét jól is lehet értelmezni: mivel az ember nem Isten teremtménye, *odaát* alanyi jogon emeltetik Vele szemmagasságba, kényszerű előéletének eseményeitől függetlenül. A „helyreigazítás” az Abszolútum irgalmából történik meg, hisz azért vétkeztünk, mert hiján voltunk jogainknak-lehetőségeinknek. Jézus érdeme az, hogy miután a tudás hatalma folytán „birtokon belülré” került, jogait-lehetőségeit nem öncélúan használta fel (mint pl. a Tékozló fiú), hanem embertársai megsegítésére. Önként vállalt áldozatából azok húzhatnak hasznot, akik elhiszik neki, hogy érdemes „vértestvéreivé” válva hozzá hasonló módon viselkedni [6].

„Mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem dicsőségéről lemondott, szolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonlónak, s magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát és engedelmessé lett mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig.” [7]

Itt egyáltalán nem arról van szó, hogy a Szentháromság második személye lejött a Földre. A helyes olvasatot a János-evangéliumban elrejtett, miniatűr örömhír teszi lehetővé, ami a Jn 3,1–21 közé van beszorítva. Mit is mondott Jézus Nikodémusnak? *Eddig még nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt alá: az Emberfi.*

A beszélgetés logikai sorrendben tárja fel a Dolgokat. A tulajdonképpeni kérdés az, hogy miért és miképp ruháztatott fel a názáreti ács isteni hatalommal. Az Emberfi egyértelművé teszi, hogy a Felkentséget a tudás biztosítja. Igazi ismeretekhez persze az fog jutni, aki helyesen következtet. Ha gondolatmeneteit felülről indítja, akkor az Abszolútum tulajdonságaiból mindent levezethet. Csak át kell rágni a végső kérdéseket, az első-től az utolsóig. Aki ezt megteszi, annak valóságos újjászületésben lesz része! Gondolkodás általi megtisztulása után pedig közvetlen istenkapcsolatra tesz szert. Ebben a szellemi folyamatban a hústestnek nincs semmi szerepe. Bárki végigcsinálhatja, akár nő is. Aki megokosodott, az igazat fog beszélni, s ezt be is bizonyíthatja azoknak, akiket érdekel. Tudni fogja, miként működik a világ, s tisztában lesz a Mennysorság jellemző tulajdonságaival. Ám ahhoz, hogy ezeket közhírré tehesse, meg kell barátkoznia a biztosan bekövetkező erőszakos halállal. Elkerülhetetlen, hogy ne úgy végezze, mint a gonosztevők. Ki fogják tenni őt közszemlére, elrettentésképpen. Aki azonban elhiszi neki, hogy az istengyermeki státus könnyen megszerezhető, az bírni fogja az örök életet. Sajnos, ez a

[1] Róm 9,1–5; 10,1–3 A két felekezet szakítása 66-ban, halála környékén következett be.

[2] Tituszhoz 2,11–5

[3] 1Tim 6,11–4

[4] Efézus 2,8–9

[5] Gal 2,20; 6,17

[6] Róm 3,22b–26 Az utolsó vacsora szimbolikus cselekedeteinek ez a mondanivalója.

[7] Filipp 2,6–8

világ egy olyan hely, ahol az ember elveszhet. Ha nem követjük az Elsőszülött példáját, akkor a halál felé fogunk sodródni benne. Az emberek elsőpró többsége nem is akarja ismerni az igazságot, mert a világ fiaiként jól érzik magukat, itt, a Sötétség Birodalmában, amit Kozmosznak csúfolnak.

Pál a Róm 3,22–5 alatt tulajdonképpen beletrafál Jézus örömhírébe, csak nem érti; mit mond ki !... A sok „által” és „ban” azt jelenti, hogy *ha* hiszünk Krisztusnak (tehát magunkévá tesszük a logionjait) *akkor* részesülhetünk Isten ajándékában, a Pneumában [1], aki (!) megsűgja nekünk [2], hogy mi az Atya akarata [3]. Ez az atyai elvárás a Fil 2,5–11 között is le van írva. Képtelenség, hogy egy önjelölt apostol ilyen briliáns sorokat magától ötlött volna ki. Nyilván valamelyik készülő, a későbbiekben kiszuperált evangéliumból merítette [4].

A vele szemben felhozott leggyakoribb vádat (ti.: hogy nem akart megismerkedni az Emberfi tanításával), ejtenünk kell. Hároméves katekumeni próbaideje alatt valószínűleg minden fellelhető forrást felkutatott. Betekintést nyerhetett a kortárs farizeusok vizsgálódási jegyzőkönyveibe, felidézhetette üldözötteinek hitvallást tartalmazó szavait, sőt személyesen is felkereshetett még élő szemtanúkat. Tehetős legényemberi mivoltát kihasználva „oknyomozó riporterként” bejárhatta a Nyilvános Működés helyszíneit.

A fő-fő apostolok persze nem tartottak számára olyan „mesterkurzusokat”, amiből kiderülhetett volna számára a lényeg. Azzal ugyanis ők se voltak tisztában, s Pál megérezhette ezt. Az, hogy mi az Örömhír, s hogy hol van a királyság, csak 1946 óta tudható teljes bizonyossággal [5]. A Szellemi Hagyaték érteni akaró olvasói emberi közvetítők nélkül juthatnak hozzá az igazsághoz. Egy agent provocateur-gyanús katekumennek ezt a dokumentumot nyilván nem adták a kezébe.

Ennek ellenére kellő mennyiségű információ állhatott a rendelkezésére ahhoz, hogy *szívből szelíd és alázatos keresőként* Célba érhessen [6]. Ő nem ilyen ember volt, így az általa összegyűjtött adathalmaz csak érzelmileg tudott rá hatni. Végző soron a kinyilatkoztatásoktól „sugárzó” jézusi logionok indították be azt a tudat alatti folyamatot, ami meg is maradt az intuíciók szintjén... Teológiája tévedhetetlenként kezelt benyomásokra épül, melyeket a Szentlélek indíttatásaiként nyugtáz. Mi ez? Örűlség? Nem, csak eszeement hiűság.

Új ember, új Isten

Ahhoz, hogy helyes világképűnk legyen, más felismerésre kell térni. Pál ilyen metanoián nem esett át. Ezért nem értette meg a jézusi örömhír lényegét se, amit csak akkor lehet felfogni, ha hitűnket megelőzi az értelmi újjászűletés [7]. Az igazság a megvilágosodási folyamat során tárul elénk, ám korántsem automatikusan [8]. Aki nem úgy tekint az Emberfire, mint egyedűli mértékadóra, annak esélyes sincs ismeretszerzésre. A címzetes apostol rendíthetetlenűl hitt a Fiű felhatalmazotti státűsában, ő viszont „hiten” logionjai igaznak tartását érti. „Istenítése” vagy hűn szeretése tehát őnmagában sehová se vezet. Ezt egyértelművé is teszi: *Az szeret engem, aki magánál tartja parancsolataimat és megőrzi őket* [9].

[1] Jn 4,10 Ha lenne olyan értű érzékszerved (vű. Tm 71.) amivel felismerhetnűd a státűsodat...

[2] Jn 6,63

[3] Jn 4,23–4 Irgalom vezérelte jó cselekedetekkel, nemes tettekkel, „munkákkal” (Jn 10,32) végzett nyilvános működés (Mt 7,21).

[4] ApCsel 21,8b

[5] Ekkor kerűlt elű az ún. Tamás-evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)

[6] vű. Mt 11,28–30

[7] Jn 3,3–7; Mk 1,15 Bűvebben: *Utűlsűkbűl elűsűk*, 28 – 29. old. (mek.oszk.hu/11900/11986)

[8] Tm 89., Lk 11,9–10; 12,8–10; 18,7–8 (Az „igazságszűlgáltatás” = a valűságszűlgáltatás.)

[9] Jn 14,21–4

Pál azt állítja, hogy elhívása nem emberektől ered, hanem magától Istentől, Jézus Krisztus által [1]. Ez akkor lenne igaz, ha a Mester tanítványaként, rajta keresztül kapcsolódott volna az Atyához. Más út ugyanis nem létezik [2], csak az, ami a más akolból való juhoknak is rendelkezésére áll [3]. Az Emberfi a tanítása révén lehet a kisdéd nyáj tagjaival, a világ végezetéig [4]. Poharának kiürítése azonban szellemi fáradozásokkal jár, aki azokat megspórolja, az az ő keresztségében sem részesülhet [5].

Jézus mivoltának megfogalmazása gondot okoz neki, mert nem tudja, hogy az „új” vagy „tökéletes ember” a többihez képest Pneumával egészül ki. Jobban el kellett volna mélyednie a Fülöp–evangéliumban, ahol ezt a minősítést olvasta [6]. Nincs más választása, mint a körülírás: „A földkerekség feletti ítéletet egy férfi tartja...akiben az istenség egész teljessége oszthatatlan egységben benne lakik.” ill.: „Krisztus, aki mindenek felett való Isten, hús szerint az atyáktól származott” [7]. Pál tehát itt sem – és sehol sem – állítja azt, hogy Jézus isteni státusban van, csak azt, hogy hasonló Hozzá, mert lényegileg ugyanaz. Egyszerűbb dolga lett volna, ha ráébred az Emberfi név státust tükröző jelentésére. Nem így történt, ezért agyonhallgatta a Tanító maga–választotta nevét, amit következetesen használt is [8]. Messiásnak se címezi, pedig annak tartja, mégpedig ama legenda–bélinek, Dávid fiának, aki Isten jobbára ült, üdvtörténeti jogfolytonosságát bizonyítandó [9].

Jézus egyedüli mértékadósságot jelentő Fiúi mivoltát Péterhez hasonlóan Pál előtt is az Atya leplezte le, vagyis mindketten istenadta értelmük használatával jöttek erre rá. A Galatákhoz írott levél idevágó versei félreérthetők, de Csia Lajos fordításában világos: az önjelölt apostolnak azért van örömmüzenete, mert leleplezték előtte Jézus Krisztus kilétét [10]. A szóban forgó örömmüzenet éppen ezért róla szól, és nem a tanítását boncolgatja... Pál, mintegy „megragadva az Isten lábát” teológiájának minden elemét a felismert státus köré csoportosította, ezért a logionok háttérbe szorultak [11].

Pál hitvallása egyértelmű és dokumentált: „Nekünk egyetlen Istenünk az Atya... és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus.” [12]. Az Úr azt jelenti, hogy számunkra ő az a megkerülhetetlen Valaki, aki tudás általi felhatalmazottsága miatt elvezethet bennünket az Atyához. Az apostoli levelekben az „Úr” és az „Isten” egyértelműen két külön fogalom... A keresztények azért mossák össze őket, mert bekebelezték az Öszövétséget, ahol Istent Úrként is jelölik. Nekik az egy Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban kell hinniük, mégpedig a Szentlélek nélkül, mert ezt vallásuk alapítója sohasem teszi hozzá !

Pál elvakult, de nem teljesen logikátlan, ő nem imádkozza, hogy hiszek egy Istenben, aki három. Primitív híveivel ellentétben, a Szent Szellemet nem a harmadik, tehát a legkisebb személyként kezeli, hanem elsőként, hiszen okos zsidóként jól tudja, hogy a Magasságos – halmazállapotát tekintve – lélek. A Fiú így személy szerint megkülönböztethető tőle, ahogy Isten minden más teremtménye, köztük az angyalok is, pedig azok Vele azonos létmódban egzisztálnak.

[1] Gal 1,1

[2] Jn 14,6

[3] Jn 10,1–18 A maga juhait nevükön szólítja = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban részesíti őket. Előttük jár = Jézus már utat mutatott, az ő példáját kell követni.

[4] Mt 28,20; Tm 109., Lk 12,31–2

[5] Mk 10,38; Tm 52. (Róm 2,28–9) Pál nem értheti e logion Tm 2–vel rokon mélységét.

[6] Kol 3,10; Fp 106. (Zsk 48.) Tm 27., 28., 67., 71., 86., 110., 113.

[7] ApCsel 17,31; Kol 2,9; Róm 9,5

[8] pl. Mt 16,13

[9] Róm 1,3; Efézus 1,20–2

[10] Gal 1,11–2

[11] Karl Herbst ugyanebbe a hibába esik, mert mindenben Jézus (egészen egyszerű) emberi mivoltát akarja kidomborítani, a logionok félreértelmezése árán is... Művének kritikáját lásd: *Új írások – régi témákban*, 42 – 50. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[12] 1Kor 8,6

Önjelölt mértékadóként az angyalok szerepével és a gonosz lelkek tevékenységével nincs tisztában. A Sátánról többször is szót ejt, *e kor isteneként*, ill. *az éter fejedelmeként* definiálva, de megvilágosodás hiányában nem képes azonosítani [1]. A világ mulandóságának okára így nem jön rá... Látja az élet szenvedésekkel való telítettségét, ám a Rosszat Isten (számunkra megérthetetlen) terveként könyveli el [2].

Dualizmusa miatt megmaradt a hagyományos, bírói istenképnel, annál is inkább, mivel rokonszenvezett azzal. Ez az affinitás a jelleméből következik. A középkorban lábra kapott egyházi antiszemitizmus alá ő adott lovat: „Ezek megölték az Úr Jézust, ugyanúgy, mint a prófétákat, üldözték minket is, az Istennek se tetszenek, s ellenségei minden embernek. De utol is érte őket Isten haragja végérvényesen” [3]. A címzetes apostol szerint Isten haraggal sújt le a gonoszokra [4], akik méltók a halálra [5], a gyötrőknek igazságos módon (!) gyötrellemmel fizet, és Jézus is bosszút fog állni azokon, akik nem engedelmeskednek örömmüzenetének [6]. Pál ezt megelőlegezve már át is adta a Sátánnak két egykori hívét [7].

A hírhedt Róma 13,1–7, amelynek elfogadhatatlan tartalma több levelében is előlébukkan [8], nemcsak téves – geocentrikus és emberközpontú – világképét fedi fel [9]. Sokkalta fontosabb az a páni félelem, amit gyülekezetei esetleges elvesztése miatt érez. Egy, a hatalommal való konfrontáció során ugyanis felmorzsolódhatnak azok a „gyümölcsök”, amik hivatkozási alapjait képezik!

Zsidóságából következő panteista szemléletét meg is fogalmazza: „Egy az Istene és Atyja mindenknek; ő van mindenk felett, és mindenk által, és mindenkben”. Ezt az Areopágoszon is deklarálja: „Isten nincsen messze egyikünkől sem, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk...” [10]. Saul monoteista zsidó volt, aki szellemi Istenben hitt, Pál pedig monoteista zsidó maradt, aki a szellemi Atya Istenben hitt. Mivel tudta, hogy a Fiúvá avanszált názáreti építőmester egy asszonytól született férfi volt [11], annak fiúságát csak átvitt értelemben gondolhatta el... A hasonlóságot okozó lelki-lényegi fúzió felfogásához többet kellett volna elmélkednie.

Pál nyilván értesült arról, hogy Jézus egy szűztől született, ez az információ azonban számára nem jelentett szenzációt. A „szűz” meghatározás abban a korban és kultúrkörben körülbelül azt jelentette, mint ma a *kisasszony* vagy *bakfis*. Tehát már nem gyerek, hanem olyan serdülő, aki lassan már eladó lány. Az asszonysághoz még kicsi, de már látszik, hogy az lesz. A „szűzek” az asszonyi állapot előtti életkori sávba sorolható nők voltak. Aki tehát egy szűztől született, az nem házassági köteléken belül látta meg a napvilágot. Mária szüzessége úgy értendő, hogy jogállását tekintve még a nem férjezettek közé tartozott, magyarul *hajadon* volt.

Pálnak nem okozhatott nehézséget a szűztől való születés tudomásul vétele, csupán kellemetlenséget. Mária büntelensége az ő szemében abszurdum lett volna... Nyugodtan leszögezhetjük: a kereszténység megalapítója nem vallotta a szeplőtelen fogantatást, azt a másikat pedig – érthető okokból – nem terjesztette [12].

[1] 2Kor 4,4; Efézus 2,2

A téma bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 63 – 64. old. (mek.oszk.hu/10100/10148) és *Pszichén innen, és túl...* 17 – 21. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[2] Róm 8,18–22

[3] 1Thessz 2,15–6

[4] Róm 1,18

[5] Róm 1,32

[6] 1Thessz 4,6c; 2Thessz 1,6–8

[7] 1Tim 1,20

[8] 1Tim 2,1–2; Titusz 3,1

[9] Róm 1,19–20

[10] Efézus 4,6; ApCsel 17,27–8 A téma bővebben: *Pszichén innen, és túl*, 13 – 14. és 33 – 34. old.

[11] Gal 4,4; 1Tim 2,5–6

[12] A téma bővebben: *Új írások – régi témákban*, 6 – 7. old.

Szeretném, ha szeretnének

Tótfalusi István [1], az ószövetségi szentírások egyes számú szakértője sajnálattal állapítja meg, hogy Pál a szexualitást illetően szűk horizontú és illúziótlan álláspontot foglal el... Valóban, az „egy pohár víz” elmélete akár tőle is eredeztethető. A test bizony megköveteli a magáét, ezzel minden vallásalapítónak számolnia kell. Talán mi, naiv férfiak követünk el hibát akkor, amikor túl sok mindent zsúfolunk bele egy olyan aktusba, amit kémiai folyamatok idéznek elő. Kedvesünk utólagos kérdése (Mikor voltál utoljára nővel?) éteri magasságokból ránthat le bennünket. Ők tévedhetetlenül érzik, hogy mit akarunk, gyakran már szándékunk kinyilvánítása előtt. A homo sapiens azonban nemcsak kenyérrel él, lelki feszültségeit is oldania kell.

Azok a tüskék, amelyek Saulba kerültek, sajnos Pált is szúrták [2]. Állapotának kegyelmi ajándékként való feltüntetése egyáltalán nem fogadható el. Itt megint a saját csapdájába esik, mert ha minden vele kapcsolatos dolog isteni döntés [3], akkor magányosságának is annak kell lennie. Bizonyítási kényszertől elsősorban a frusztrált ember szenved, a túl lelkes viselkedés szexuális kielégületlenségre utal. Ha mentes lett volna a nemi vágyaktól, akkor ellenfeleit nem bíztatja arra, hogy heréljék ki magukat [4].

Nőgyűlölő sem volt, szexizmusa abban a zsidó vallásban gyökerezik, ami kezdettől fogva másodrangú félként kezeli a gyengébb nemet [5]. E tekintetben minden felekezet tényekre támaszkodó hátrányos megkülönböztetéssel él. Aki más (világnézeti) felismerésre tér, az könnyen megtalálja a szándékos diszkrimináció okát. A címzetes apostol kategorikusan megtiltotta az asszonyok oktatói státusba kerülését [6], tanulásukat-tanítatásukat azonban a jézusi példa miatt nem korlátozhatta [7].

Nemi eltévelyedéssel nem vádolható, hiszen „férfifertőztetésről” beszélve természetellenesnek bélyegzi a homoszexualitást [8]. Ennek különben sincs jelentősége, tudniillik irányultságtól függetlenül mindenkinek egyformán le kell mondania az érzékiségről, már amennyiben Célba akar érni. Aki nem fogadja meg Jézus tanácsát [9], azt a szenvedély függővé teszi, így „üzembiztosan” a gyehennára kerül, azaz elhamvad a világ oltárain.

Pál nagyon várta a közelgő világvégét, mert a teljes átalakulás hústeste számára is megváltást hozott volna [10]. Az utolsó nap eljöveteleig azonban szublimálnia kellett. Gyülekezeteihez szinte szerelmi szálakkal kötődött. Térítési sikereinek ez a magas hőfokon égés az egyik titka. Leghőbb vágya a hívei közé való beolvadás, az elfogadottság, az egyenrangúság érzete. Ennek érdekében hajlandó mindent megbocsátani nekik, akár egy szeszélyes kedvesnek [11].

A korinthusi egyházat úgy kezeli, mintha az valami kollektív szerető volna. Szeretet himnuszát is hozzájuk írta. A régi viszony helyreállítása érdekében mindent bevet: rüg, harap, dicsekszik, vádol, csak el ne bukjon. Erőszakra is vetemedik, ugyanis az érzelmi zsarolás annak minősül. Bilincseit észrevétlenül kattintja rájuk, pszichológiai mesterkedéseinek alig van nyoma. Persze hatalmas a tét: ez a gyülekezet Pál névjegye. Neki más emberek hátán, közvetítői szerepéért kell üdvözülnie !

[1] Fő műve: *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[2] 2Kor 12,7b

[3] 1Kor 7,7; 7,17a

[4] Gal 5,12

[5] 1Kor 14,34–5; Szota 3,4: „Aki lányát a Tórára oktatja, idétlenségre oktatja.”

(Persze, nem a törvénytárral van baj, hanem az affinitás hiánya miatti felfogó képességgel.)

[6] 1Tim 2,11–5

[7] Tm 20., 61., 115., Lk 10,38–42

[8] Róm 1,27; 1Tim 1,10

[9] Mk 9,43–50; Tm 88., 113.

[10] Róm 8,18–23

[11] Gal 4,12

Az önjelölt apostol – a hátra lévő idő rövidege miatt – nagyvonalúan áll hozzá a szexualitás kérdéséhez [1]. Mindenki csináljon azt, amit akar, csak Isten dicsőségére tegye. Igazából Jézus családi állapotára kellene hivatkoznia, s arra, hogy vannak, akik a mennyek királyságáért irtották ki magukból nemi vágyaikat [2]. Ezt a szűk körben elhangzott logiont sajnos nem ismerhette [3], így mindössze mértékletességre int. Evilág Urát azonban nem lehet ilyesmivel kijátszani. A szexualitásával élni kívánó embert előre leosztott kártyákkal való játékra kényszeríti. Bármilyen mértéktartó is valaki, az ő szándékai mindenképpen teljesülnek [4]. Ördögi árukapcsolása miatt nem kell külön gondot fordítania birodalmának fenntartására, és az abban uralkodó viszonyokat is nagyrészt az agyonhallgatott szexuális nyomor prolongálja [5].

Figyelemre méltó, hogy Pál nem ösztönöz a hívő családok biológiai növekedésére. Ő nem ebben látja a hit terjedésének zálogát, nem utolsósorban azért, mert erre vonatkozó utalásokat Jézusnál se lehet találni. A nagycsaládos életforma keresztény eszmény, ami már célkitűzését tekintve is szembe megy a Krisztust követéssel. Aki szerettei miatt beleintegrálódik a világba, az akaratlanul is megkötözötté válik [6]. A kivégzőkereszt felvételekor minden egyebet le kell tenni...[7]. A Lélek általi, Fiúi vezetettségnek ez a feltevése [8].

Pál – a gazdag ifjúhoz hasonlóan – örök életre kívánt szert tenni. Mindenképpen ki akart emelkedni az országbeli halottak közül [9], eljutva az „első feltámadásra”, ami a teljes megvilágosodással egyenlő [10]. Ez a folyamat persze a szenvedésekben való közösség és az előre látható végkifejlet elfogadása nélkül nem megy végbe. Más (világnézeti) felismerésre való térés hiányában pedig egyáltalán nem ! A Jézus (második) eljövételével összefüggő világvége tudniillik *ég és föld* elmúlásával jár, vagyis a bennünk élő „ős-képek” felszámolódásával [11].

Helyes isten- és emberképre kizárólag Cél-tudatos és állhatatos elmélkedés árán juthatunk. Azok a valóságról alkotott elképzelések, melyek minket megelőzően keletkeztek – csak mások elgondolásai lehetnek. Ezeket „hivatalos mértékadók” agyalták ki, és tették kötelező érvényű hittételekké. Az illetén birtokolható „tudás” azonban téveszmék gyűjteménye, a kinyilatkoztatott igazság ugyanis egyéni és személyre szabott módon fogható fel. A csordaszellemű hivatásos híveknek ezért esélyük sincs a valóság megragadására.

A páli teológia láncolata a közeli világvége képzeletbeli szögére lett akasztva. Ez az „esemény” azonban kollektív módon sohasem köszönt be, tehát nincs értelme várakozó álláspontra helyezkedni. A címzetes apostol ezt tudhatta volna, hiszen ismerte a szőlőmunkásokról szóló példabeszédet. Ez biztos, mert témába vágó kijelentését csak annak mondanivalója alapján tehette meg [12].

[1] 1Kor 7,1–40

[2] Mt 19,12 A házasodni akarás oka a nemi bűvály. Erről csak az tud lemondani, aki ezen a földön semmit se akar birtokolni, mert itt semmi se hozható összefüggésbe Istennel. Jézus Mózesztől idéz, tehát nem állítja, hogy a házasság az Atyától ered ! Tanítványainak később el is árulja, hogy mi a helyzet „odafent”. Az első (legnagyobb) parancsolat szerint „minden egész erőnkől” kell szeretnünk Őt, tehát azokat az energiáinkat is bevetve, amiket egyébként a nemiség terén tékozolnánk el.

[3] Mk 10,10

[4] Isz 157/117

[5] Isz 104/218

[6] Mt 22,13 Akinek keze-lába meg van béklyózva, az a saját érdekében sem tud semmit tenni, nemhogy másokéban. Gyermekeink királlyá tevésére akkor van esélyünk, ha mi már azok vagyunk.

[7] Lk 14,26–7

[8] Róm 8,14–7; Mt 16,24–7; Mk 8,34–8; Lk 9,23–6

[9] Jn 5,19–30

[10] Filipp 3,10–1; Tm 1., 17., Mt 6,22

[11] vö. Tm 10., 85., 112., Mt 24,35

[12] Mt 20,1–16; 1Thessz 4,15 („Az Úr igéje” a szóban forgó példabeszéd !)

Karizmatikus katalizátor

A keresztény vallás legelső áldozata annak alapítója lett. Pál ugyanis Pneumája helyett „az Atyától távolra” ültetett... [1]. Neki a Fiúi státust kellett volna megcéloznia, ahogy mindenki másnak, aki Jézus követője akar lenni. A gondolkodás nem spórolható meg, mert csak a felkészült lesz olyan, mint a Mestere [2]. Az Emberfi egyedüli mértékadóságának felismerése jó kezdet, ám az ismeretlen ördögűző szintje csupán az első lépcső a mennyek országa felé [3].

A Saul nevű katekumen olyannyira szeretett volna érvényesülni, hogy nem látta a fától az erdőt. Mindenáron apostollá akart avanzsálni, tudniillik a Szentlélek közvetítése a Tizenkettő privilégiuma volt [4]. Nemcsak hitt a kézrátétellel való tovább adási lehetőségben, de gyakorolta is...[5]. A kapernaumi százados okosabb volt nála, mert átlátta; ha rendelkezésre áll az Erő, akkor annak áramoltatásához nincs szükség fizikai kontaktusra. Ez Lázár feltámasztásánál is kiderült [6].

A tudás hatalma szellemi fáradozások árán áll elő, azt senkinek sem lehet tölcsérrel beletölteni a fejébe. Pál kobakjába csak úgy kerülhetett be, ha előzetesen a Tizenkettő is hasonló módon részesült belőle... A Szentlélek leszállásaként ismert „történet” nagyon nagy valószínűséggel azért ékelődött az *Apostolok cselekedeteibe*, hogy az ilyesfajta *megszállás* hihető legyen. Péteréknek „muszáj volt” nyelveken is szólniuk, hogy Pál emberei később megkaphassák a Szentlélek állítólagos ajándékait.

Az ajándék azonban maga a Pneuma, vagyis az az *éteri közeg*, ami lehetővé teszi a közvetlen istenkapcsolatot. A gyógyításban megnyilvánuló bűnbocsánat gyakorlásához ez kell, s többre nincs is szükség. Szerencsére, mert a szent Szellem az egyetlen dolog, amit az Atya adni tud Fiainak [7]. Akinek jó földje-szíve van, abban hamar megéri a Gyümölcs, és csak rajta múlik, hogy mikor aratja le [8].

Aki a Szentlélekre hivatkozik, az tulajdonképpen Isten általi vezetettségével dicsekszik. Az ilyen személy kritizálása lehetetlen, annál is inkább, mivel „szerénykedve” Urára hárítja a dicsőséget, hogy ily módon kibújjon a felelősség alól. Pált egyszer a Szentlélek, másszor Jézus Lelke irányítja, ám saját döntése is közre játszik, végül győz a praktikum: ott lép szárazföldre, „ahol a hajó kitette rakományát” [9].

Az önjelölt mértékadó végül is elárulja, mit ért Istennel való misztikus kapcsolatán. Mikor azt mondja: „elhatároztam a Lélek által”, nem kevesebbet állít, mint azt, hogy ő az Örökkévaló logikája szerint gondolkodik. Pál mennybéli titkok tudójának vallja magát, de aztán alább adja: „Ha elolvassátok, megtudhatjátok belőle, hogy értem én a Krisztus titkát”. Sajnos, a szóban forgó témát sehogy se érti, ezt majd a Szövegelemzés c. fejezetben kimutatom [10].

A rendelkezésére álló dokumentumokban való elmélyedés helyett csodálatos elhívásának részleteit csiszolgatta. Így vagy úgy, de mindenképpen híres akart lenni, ez bizonyos embertípusoknál tipikus jelenség. Végül is karizmatikus katalizátora lett egy olyan hierarchikus szervezetnek, ami nélküle nem is jött volna létre.

[1] Tm 39., Mt 5,13; Jn 15,1–8; Isz 109/53

[2] Lk 6,40

[3] Mt 7,21–3; Mk 9,38–41; Lk 9,49–50

[4] ApCsel 8,14–8

[5] 1Tim 4,14; 2Tim 1,6

[6] Mt 8,5–13; Lk 7,1–10; Jn 11,1–44 Jézus gyógyításainál a kézrátétel mindig a demonstráció része. A sokaságnak látnia kell, hogy az illető nem magától lett jobban. A vérfolyásos asszonyt sem az érintés hozta rendbe, hanem a Jézusba vetett hite. A téma bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 24 – 27. és 37 – 39. old.

[7] Jn 4,10a; Mt 9,1–8; Lk 11,13

[8] Lk 6,43–9; Jn 4,34–8; Tm 20.

[9] ApCsel 16,6–7; 20,3; 21,3

[10] Efézus 3,2–4 (A titok: Efézus 2,14–8)

Alapvetően ott hibázta el a dolgot, hogy nem ölte meg magában az előkelő embert [1]. A Tizenkettő lekörözése persze reális lehetőség volt, főleg azután, hogy Péter, János és Jakab (a gyülekezet oszlopai) leköszöntek tisztségükről. A hatalmi vákuumot mindig a fogadatlan prókátorok használják ki... Pál arra hivatkozik, hogy mindőjükönél többet fáradozott [2]. A kontrasztosság miatt még bűneit is hajlandó eltúlozni. Enyhe fogságai alatt számos kedvezményt élvezett, sőt rabszolgája is volt [3].

Apostolságának legfőbb ismertetőjegye az általa állhatatosságnak nevezett fáradhatatlan fanatikusság, amit semmiféle jel, csoda vagy isteni erő nem igazolt [4]. Önzetlensége kétségbe vonható, mivel mindenáron meg akarta tartani vezető szerepét. Valósággal rátukmálta magát környezetére, önmagát nyújtva „ajándéku” [5]. Tulajdonképpen olyan közegre volt szüksége, ahol feltétlen tisztelet és szeretet övezi, különleges mozgásterének megőrzése mellett.

Hiúsága miatt minden babért le akart aratni: ő volt a legnagyobb bűnös és a legnagyobb szent; a legkisebb és legfőbb apostol; a leginkább zsidó és a legkiválóbb keresztény; a legbátrabb és a legjobban szánalomra méltó; a legodaadóbb rabszolga és a legszuverénebb úr... Minden bizonnyal elbizakodottan halt meg, mint minden farizeus [6]. *Odaát* ezért teljesülni fog a vágya: felemeltetik a harmadik édig – aztán eleresztetik...

Pál persze nem volt a Sátán alattvalója, csupán „alkalmatos” eszköze. Evilág Ura a becsvágyó, ambíciózus embereket tudja kézi vezérlései során felhasználni, épp úgy, mint a politikai pártok. Az nem számít, hogy az illető már más színekben is kompromittálta magát, hisz azzal agilitásáról tett bizonyosságot [7]. Megfelelő cselekvési program birtokában az új lobogó alatt még keményebben fog dolgozni. Aki magát se kíméli, az másokkal szemben nem lesz elnéző [8].

A Sátánnak érdekében állt, hogy a Nyilvános Működés után valaki gyorsan és biztosan átállítsa a váltókat. Erre az a páli „örömmüzenet” volt a legalkalmasabb, ami a szó szerinti Krisztust követést sima hitvallásra cserélte le. Bárki, bárhol és bármikor Úrnak tarthatja Jézust, csak ne legyen a rabszolgája ! [9]. A címzetes apostol teológiájában elszikkad a „ha” és „akkor” fontossága, mert alig lehet kibányászni a sok „által” és „ban” közül. Jól értve még az eleve elrendelés is igaz lehet... [10].

Zsidó részről megtörtént a máig tartó „agyonhallgatás”, melyet csak az evangélisták ránk hagyott szövegei törnek meg. Szerencsére a Tanítóhivatallal dacoló egzegéták már a Szellemi Hagyaték alapján rendezhetik soraikat.

Pontokba szedve

Pál állítólagos (misztikus módon végbe ment) megvilágosodása nem értelmi jellegű volt. Érzelmi változás se állt elő nála, mert lelkülete ugyanaz maradt. Isten sem tett erőszakot rajta, mert az ilyesmi nem szokása, Jézus pedig nem akarta befolyásolni az amúgy sem létező üdvörtörténet menetét. Önjelölt mértékadónknak egyetlen esélye lett volna arra, hogy ne tükör által, homályosan lásson [11]. Nem élt vele, ezért hiába rúgódzott az ösztöke ellen: az lett, amit Evilág Ura akart.

[1] Tm 99. Ez a logion csak az ún. Tamás-evangéliumban található meg !

[2] 1Kor 15,10c; 2Kor 12,11b (Ez tipikus esete annak, amikor a kevesebb több lett volna.)

[3] ApCsel 24,23; Filem 10–13

[4] 2Kor 12,12 (Leszámítva az ószövetségi szentírásból kölcsön vett sztorikat.)

[5] Filem 22

[6] Isz 40/56 (Ahogy minden páli teológián nevelkedett pap.)

[7] ApCsel 22,19–20; 26,11

[8] Tituszhoz 2,15b; 3,10

[9] Jn 12,26; 14,12; Tm 109. A rabszolga csak azért van, hogy Ura kedvében járjon !

[10] Efézus 1,3–14; 2,1–10

[11] 1Kor 13,12; Lk 6,40

1. Saul tehetős família jól képzett sarja, született római polgár.
2. A legifjabb tanítványnál, Jánosnál is fiatalabb (kb. 21-ben született).
3. Jeruzsálemi lakos, farizeusi kapcsolatokkal (ApCsel 22,3c).
4. Hallania kellett a Nyilvános Működésről.
5. Kiskorúsága miatt nem járhatott utána személyesen a dolognak.
6. Formális tekintélyek véleménye alapján tájékozódott.
7. Az ő szemében Jézus erősen negatív figura.
8. Számára a keresztre feszítéssel megnyugtató módon zárultak le a dolgok.
9. Saul egyáltalán nem hitte el Jézus harmadnap feláradását.
10. Az új szekta felszámolásában érdemeket szeretne szerezni.
11. Kiskorúsága miatt nem lehet tanú, nem követhet meg senkit.
12. Alig várja, hogy az Úr nevében erőszakot alkalmazhasson (ApCsel 26,11).
13. Az ilyen lelkiületű ember vallási fanatikus.
14. Az ilyen ember kézzel fogható eredményekre vágyik (1Kor 9,2).
15. Az ilyen ember bizonyítani akar – magának és másoknak (2Kor 12,11b).
16. Az ilyen ember attól boldog, hogy védelmezheti a hitet.
17. Saul – magánéletét tekintve – kielégületlen.
18. Boldogtalanságát valamilyen frusztráció okozza.
19. Saját bevallása szerint előnytelen külsejű volt (2Kor 10,10).
20. Így nem részesülhetett kölcsönösen nyújtott érzelmi örömeiben.
21. Saul az Úr szolgálatával szublimál (1Kor 13,1–13).
22. A Törvény szerint büntetlennek számít (Filipp 3,6b).
23. Ő azt képzei, hogy Isten szemében is (ApCsel 23,1).
24. Saul elvakította a hiúsága.
25. Úgy érzi, hogy ő mindenben kompetens.
26. Saul cselekvési programot keres.
27. Ezt meg is találja az eklézsia üldözésében (ApCsel 22,4).
28. Az önjelölt inkvizitornak egy idő után büntudata támad.
29. Morfondírozni kezd, miért is zaklatja őket...
30. Azért, mert Jézus törvénytíró és álmessias volt.
31. Saul dilemmája: mi van akkor, ha mégsem...
32. Lehet, hogy ez az egész beleillik Izráel üdv történetébe ?
33. Ez új cselekvési program, sokkal tágabb perspektívákkal !
34. Ha valamit nem tudsz legyőzni, állj az élére (MTörv 18,9–22).
35. Saul összeírja magának mindazt, amit hitvalló üldözötteitől hallott.
36. Az Igék összefüggéseikből kiragadva is hatni kezdenek rá (Jn 6,68).
37. Bizonytalanságát félelem váltja fel, melytől szabadulni szeretne.
38. Ha Jézus a Megváltó, akkor őt szolgálva megmenekülhet.
39. Az eklézsia üldözése miatt csak Jézus bocsáthat meg neki.
40. Állítólag szörnyű tettei ellenére is nyerhet feloldozást.
41. Saul ebbe kapaszkodik, ebben kezd hinni (1Kor 15,9–10).
42. Önszuggesztio következtében „megtér”, de vannak még kétségei.
43. Az Emberfi oldhatná a feszültségét, ha elgondolkodna a logionjain.
44. Lelkiülete miatt spekulatívan „értelmezi” a Jézus-eseményt.
45. Saul évekig gyűjti az információkat a kozmopolita szellemű Antiokhiában, ahol a zsidóknak is polgárjogaik vannak (ApCsel 11,19 – 26). Mentora: Barnabás.
46. Túlképzettsége miatt (ApCsel 22,3) kiemelkedik katekumen társai közül.
47. Az új hit teljesen magával ragadja, vallási extázisba esik (2Kor 12,1–5a).
48. Rájön arra, hogy kitartással és szorgalommal üdv történeti karriert is csinálhat !
49. Saját teológiát munkál ki (Jn 5,43), de Tamás különleges kiválasztottságának mintájára (Tm 12.) az önjelölt apostol misztikus módon titkolózik (2Kor 12,4b–c).
50. Saul az Ügy megszállottjává válik, bekövetkezik a pálfordulás, ami eredeti, fanatikus lelkiületét érintetlenül hagyja (ApCsel 9,1a; 1Kor 5,13b; Gal 1,8–9).

Szövegelemzés

1Thessz 5,1–6 (Csia Lajos fordítása)

„Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írunk, testvéreinknek, hiszen magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság ! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek.”

A címzetes apostol persze Jézus második eljövételére gondol, ám nem tudja, hogy az mibennünk fog végbemenni, újjászületésünk idején. Ez a felismerésszerű világvége azonban nem a Földet semmisíti meg, hanem ódon elgondolásainkat [1].

Pál nincs tisztában az Emberfi terminológiájával, ezért olyan szavakat is belekever a mondatba, amiket a Fiú ebben az összefüggésben sohase használna [2]. Az „éjjel” nála a szellemi sötétségre utal, amely kizárja az eljövételt... A „béke” és a „biztonság” tudás alapú nyugalom, amit nem lehet megzavarni. A vészjósló „veszedelem” a királyság ellentéte, a „nem menekülhetnek” pedig negatív végkicsengést ad az egésznek. A terhes asszony szerepeltetése indokolt, de képzavart okoz. Lényeg a lényeg: teljes megvilágosodásunk *váratlanul, észrevétlenül és meggátolhatatlanul* fog bekövetkezni.

Efézus 2,14–7a (Csia Lajos fordítása)

„Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt egyé tette, azzal, hogy az ellenségeskedést, ezt az elválasztó közfalat saját húsában lebontotta... hogy magában a kettőt egy új emberré teremtsen azzal, hogy békességet csinál, s mindkettőt egy testbe foglalva a kereszten át kiengeszteli Istennel. S miután önmagában az ellenségeskedést megölte, eljött, a békesség örömhírét hirdette nektek...”

Pál itt egy olyan logion alapján próbál teologizálni, aminek pontosított változata a Szellemi Hagyatékba is belekerült. Ezt a változatot most ki is elemezzük:

„Jézus mondta: Ha ketten békében maradnak egymással ugyanabban a házban, s azt fogják mondani a hegynek: Menj odébb !, az odébb fog menni.” [3]

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

1. A szóban forgó béke megvalósítható.
2. Ennek a békének csodálatos tettek lesznek a következményei.
3. Kik köthetnek csak békét ?
4. Mit jelent a békekötés ?
5. Hol történik a békekötés ?
6. Mi ez a béke ?
7. Minek következtében áll elő ?

[1] vö. Tm 85., 112., Mt 24,35; Fülöp-evang. 115. (Zsk 47a) „Ég és föld” = a régi isten- és világkép.

[2] Nem is használta őket ! vö. Tm 20., Mt 24,43; Lk 12,35–40

[3] Tm 47., Mt 17,20; 18,19–20; 21,21; Isz 123/204

Békét csak hadviselő felek köthetnek. A harc az ember bensőjében dúl: a hústest folyton csatázik a lélekkel. Hol ez győz, hol az győz. Ha viszont leteszik a fegyvert egymás előtt, s mindketten az ily módon egészsé lett embert kezdik szolgálni, akkor a megosztottságot felváltó egység csodákat fog művelni. Ez a béke (nyugalom, biztonság) gondolkodás következtében teremődik meg... A tökéletessé vált ember számára semmi sem lehetetlen, mert homogenitása miatt eggyé tudja tenni a kettőt [1], vagyis az Atya és a Fiú lelke fuzionálhat. Az istengyermekek tudniillik a hasonlóból keletkeznek [2]. Az új ember tehát akkor születik meg, amikor valaki teljesen megvilágosodik.

Pál ugyan kimondja, hogy „értelmünk szelleme által” kellene megújulni, ami összhangban áll a jézusi útmutatással [3], de aztán erkölcsi-etikai síkra terel bennünket [4]. Példamutató magatartásunkkal „jó keresztényként” simulhatnánk bele a sátáni teremtés rendjébe, magyarán egy olyan ellenséges világba, ami rövidesen semmivé lesz. Ez a logikátlan viselkedés nem vezet Célra, s a „késlekedő” parúzia alaposan meg is nehezíti a dolgunkat. Zokszó nélkül [5], (fájdalommentesen, könnyedén, nevetve) csak akkor dönthetünk az egyetlen JÓ mellett, ha már felismertük azt...

Nincs más választásunk: a leveleiből kihüvelyezhető teológiát „jól kell értenünk”... Örömuzenete a következőképpen hangzik:

Ha száddal Őrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor cselekedeti fáradozások nélkül üdvözülsz, ez Isten ajándéka. [6]

Most összeírjuk a szövegben rejtőző jézusi logionokat:

„Ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfi is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt.” [7]

„Mivel látsz engem, hiszel (a feltámadásomban). Boldogok, akik nem látnak (engem), de hisznek (feltámadásomban).” [8]

„Az írástudók és a farizeusok súlyos terheket kötnek össze, s az emberek vállára rakják...” [9]

„Jöjjetek hozzám mind, akik elfáradtatok, és teher alatt éltek. Én nyugalmat adok nektek. Az én igámat vegyétek magatokra... az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” [10]

„Ha ismernéd az Isten ajándékát, azzal (tévedhetetlenül) felismerhetnéd, hogy ki az, aki szól hozzád...” [11]

„Magától terem gyümölcsöt a jó föld, először szárt, majd kalászt, aztán ott az érett mag a kalászbán.” [12]

[1] Tm 107.

[2] Tm 61., Mt 6,22–3

[3] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39 A „kehely”, a „pohár”, a „tál” az ember lelke, vagyis az az „edény”, amivel felfoghatja a Dolgokat.

[4] Efézus 4,17–32; Kol 3,5–17

[5] Tm 7., Fülöp-evang. 122. A Mt 13,47–50 alatti szövegváltozatban a „gonoszok” és az „igazak” nem emberek, hanem dolgok, amiket a gondolkodó saját maga vet el.

[6] Róm 10,9; Efézus 2,8–9 Pál is csak hihette a feltámadást, mivel ő nem volt tanúja annak.

[7] Lk 12,8–9 A tanítványok nyilván vannak tartva „odafent” (Lk 10,20b).

[8] Jn 20,29

[9] Mt 23,4

[10] Mt 11,28–9 A gondolkodás terhe könnyű, a boldogító belátás igája pedig enyhe.

[11] Jn 4,10a

[12] Mk 4,26–9

Ennek a fél tucat logionnak van egy közös nevezője. Arra a közvetlen istenkapcsolatot lehetővé tevő Pneumára gondolok, ami a kovászhoz hasonlóan szinte észrevétlenül végzi el nehéz feladatát. Ez az a „valami”, mely Isten egyetlen lehetséges ajándékaként (kizárólagos módon) életre kelthet bennünket, létre hozva az első feltámadást [1]. Ezt az értelmi-szellemi meglátást angyalok segítik elő, akik egyéni és személyre szabott módon tolmácsolják számunkra az Igazságot [2]. A kinyilatkoztatási folyamat azonban csak akkor megy végbe, ha erre megvan bennünk az igény és a fogékonyság, s a magunk részéről mindent megtettünk a Cél érdekében.

A fentebb górcső alá vett szöveg tehát nem rossz, ám elsőre nem derül ki belőle, hogy az üdvözüléshez fejlődőképes hitre van szükség. Jézus erre a mustármagról szóló példabeszédben utal [3]. A lelkünk mélyén rejlő Pneuma-mag ugyan mélyre van ásva [4], de ha hajlandók vagyunk gondolkodni, akkor könnyen és gyorsan felfoghatjuk a Dolgozat. Ebben órangyalaink is segítségünkre lesznek, kölcsönösségi alapon [5].

Pál rá is érzett arra, hogy az első (pneumatikus) feltámadás az igazi, mert anélkül a második (a mennyországbéli) se következik be. Vallomása szerint mindent azért tett,

„Hogy a szenvedéseiben való közösség által megismerjem őt és feltámadása erejét, (azt kívánom), hogy életem az ő halálához hasonló (áldozatos) alakot öltsön, hogy ily módon eljussak a halálból való első feltámadásra.” [6]

Ez a szint vagy „hely” nem más, mint a teljes megvilágosodás [7]. Pálnak tehát a Tizenkettőhöz hasonlóan ki kellett volna bőjtölnie [8], amíg beöltöztetik a Magasságból jövő hatalomba [9]. Sajna, őt nem az érintettség alapú tudásszomj, hanem a dicsőségvágy vezette.

Igazságra éhezve

A Tékozló fiú saját, kaotikus és börtön jellegű birodalmának létrehozása közben törvényszerűen Ördöggé változott. Ez a gnosztikusok által Isten majmának is nevezett Másoló teremtményei számára nem teszi lehetővé az alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolatot. A megmenekülést/üdvözülést/királyságot jelentő „kiskapu” csak lehetőségképpen vehető igénybe. Ezt eleve olyan egyének találhatják meg, akik retorziókat is vállalva céltudatosan keresik azt [10].

A homo sapiens egy „alapinformációtól” van elzárva, ami „jó hírt” jelenthetne neki. Tudatlanságát degradált mivolta biztosítja, mert rendelkezésére álló érzékszerveivel nem képes megragadni a valóságot. Jól csak a szívével láthat az ember, s az egykori názáreti építőmesterhez hasonló gondolkodók szeméről gyorsan lehull a hályog. Ezek a megvilágosodott személyek örömhírt tudnak mondani azoknak a vakoknak, akik látni szeretnének [11].

[1] Tm 2., 71., 97., 98., Lk 11,9–13; Filipp 3,10–2 (Csia Lajos fordítása)

[2] Tm 89., Mt 18,10; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51; Zsk 45.

[3] Tm 19., Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4

[4] Tm 110., Mt 13,44

[5] vö. Tm 89.

[6] Filipp 3,10–2 (Csia Lajos fordítása) Első feltámadás: Tm 1., 71., Fp 100.

[7] Tm 23., Mt 6,22–3; Lk 6,40; 11,35–6; Jn 1,4–5; 14,3b; 17,24; Isz 153/160; 2Kor 4,6

[8] Tm 26.

[9] Lk 24,49

[10] A téma bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 5–18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[11] Tm 1., 2., 3., 4., 14., 16., 23., 26., 27., 58., 70., 75., 93., 95., 109., Lk 4,14–30; Isz 57/129

Az ember élete során többször is szembesül azzal a ténnyel, hogy a nálánál rosszabbak járnak jól. Ezt sokáig egyszerű kontraszelekciónak véltem. A természetellenes kiválogatódásnak azonban komolyabb oka van ! Köztudomású, hogy egy rendszer sem állhat fenn, ha meg hasonlít önmagával [1]. Így hát elegendő körbetekinteni, ha valaki meg akarja tudni: hol van [2]. A hely beazonosítása az alkotó kilétére és saját hovatartozásunkra is fényt derít: „A világ bizony az Ördög szántóföldje, a világ fiai pedig az ő szántóvetői” [3]. Tehát nem kontraszelekcióról van szó, hanem a Gépezet rendes működéséről.

Jézus egy felszólítással kezdte meg nyilvános működését: „Betelt az idő, közel jött az Isten királysága, térjetelek más felismerésre és higgyetek az örömhírnek !” [4]. Ez a kiáltvány négy sokkoló állítást tartalmaz. A köréje gyűlt emberek feltehetően így reagáltak a hallottakra:

1. Az idő nem telhetett be, mert akkor az egész világ megváltozik-átalakul.
2. A királyság nem jöhet testközelségbe, hiszen az üdvtörténet kollektív dolog.
3. Mire lehetne lecserélni a geocentrikus és emberközpontú szemléletet ?
4. Milyen örömhírben kéne hinni ?

Nos, az Emberfi a következőket közölte velük, a maga rejtett módján:

1. Nincs mire várni. (A júdaizmus az üdvtörténeti várakozásról híres.)
2. A királyság mindenkinben benne van [5], éppen ezt demonstrálom [6].
3. A homo sapiensnek rossz a világképe.
4. Van egy nagy lehetőség, amivel élni lehet.

Ez a négy állítás egyetlen mondatban is összefoglalható... Fordítsuk hát „magyarra” a rejtélyes logiont !

Örömhírem van: *ha* hajlandók vagytok gondolkodni, *akkor* közvetlen istenkapcsolatra tehettek szert !

A hozzánk jött Szabadító szavai, tettei és jelképes cselekedetei értelmezhetetlenek, ha közben nem térünk más felismerésre. Ennek hiányában még eredményes szentírási szövegelemzés sem végezhető, mert az Emberfi terminológiája és képvilága homályban marad. Az általa tolmácsolat kinyilatkoztatások vételéhez tehát szívet kell cserélni. Ez azt jelenti, hogy teljes szemléletváltásra van szükség. Nem holmi erkölcsi megújulásról van szó, hanem gondolkodási rendszerünk átalakításáról. Világnézeti alapállásunk nem maradhat a régi [7].

Jézus szó szerint a következőket mondta erről: „Bizony azt mondom nektek, ha meg nem fordultok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, még csak be sem mentek a mennyek királyságába. Aki tehát annyira lealázza magát mint ez a gyermek, az lesz a legnagyobb a mennyek királyságában. S aki az én nevemben magához fogad egy ilyen gyermeket, engem fogad magához.” [8]

[1] Mt 12,25; Mk 3,24-5; Lk 11,17

[2] vö. Tm 4., 55., 81., Isz 62/145

[3] Isz 157/117

[4] Mk 1,15 (Mt 4,17) Tm 2.

[5] Tm 2., Lk 17,21; 1Ján 5,19

[6] Tm 27.

[7] vö. Isz 29/90 57/129 62/145 139/41 142/193 143/162 157/117 stb.

[8] Mt 18,1-5 (Tm 3., 21., 36., 109.)

ha meg nem fordultok = az újjászületéshez 180 fokos fordulatot kell tenni!
gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert állandóan kérdez!)
még csak be se mentek = egész biztosan kívül maradtok, semmiképp se juthattok be
a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
lealázza magát = őszinte érdeklődéssel és valódi tudásvágytól vezetve keres [1]
az én nevemben = státusomban, Fiúként
magához fogad egy ilyen gyermeket = érdeklődővé válik a végső kérdéseket illetően
engem fogad magához = olyan lesz, mint én [2]

1. Újjá lehet és kell születni! (vö. Jn 3,7).
2. Hol és hogyan lehet újjászületni? (vö. Tm 2., 71.).
3. Miből kell újjászületni? (vö. Jn 3,5).
4. Aki nem születik újjá, az nem látja meg Isten királyságát (vö. Jn 3,3).
5. Mitől kell elfordulni? (vö. Tm 26., 27., 55., 81.).
6. A gyermek minden iránt érdeklődő lény.
7. Egy gyermek szakadatlanul új ismereteket szerez (vö. Tm 89., Mt 18,10)
8. Csak az állhatatosan keresők találhatnak! (vö. Tm 1., 93.).
9. A gyermek bárkitől hajlandó tanulni.
10. Nekünk kitől és mit kell (el)tanulni? (vö. Tm 58., Mt 11,28–30).
11. Mikor mondhatjuk, hogy valaki újjászületett?
12. Mi az újjászületés jele? (vö. Tm 49., 107., Isz 123/204).

Jézus nem „megtérésről” (= periodikus és ezért eredménytelen bűnbánattartásról) beszél, hanem olyasmiről, ami lehetővé teszi az igazi [3], és *végleges* megtisztulást [4]. Ez az értelem által vezérelt lelki fordulat szüli meg az ember Pneumáját. A Hegyi beszéd sem erkölcsi intelmek gyűjteménye. Az ott elhangzottak a reménybeli Fiú-aspiránsoknak szólnak [5]. A Nyilvános Működés történéseit csupán ezek a „kiskorúak” (= a már újjászületett, de még teljesen meg nem világosodott személyek) foghatják fel [6].

A kereső az érteni akarás szándékával kutat, mert személyesen érintett a Dologban. Ő egész biztosan Célba ér, hiszen éhezi és szomjazza az igazságot [7].

Minden kegyelem?

Ha ezt a kifejezést jézusi értelemben használjuk [8], tehát az isteni, atyai lelkületre asszociálunk, akkor Pál érvelése is igaz: „Higgyétek el, a lelkületetek ment meg titeket”. A nagy különbség az, hogy az Emberfi *egyéneket* akart az irgalom logikájára rávezetni, a címzetes apostol pedig *tömegeket* szeretett volna erkölcsi megújódásra bírni. A pálinizmus – mint minden világvallás – bevallotta a hiszékenyeket célozza meg [9].

[1] Tm 70., Lk 4,18–9; 6,21

[2] Tm 109., Mt 18,5; Mk 9,37; Lk 9,46–8; 10,16; Jn 6,53–8; 1Ján 3,24

[3] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tít 1,15a

[4] Isz 57/129

[5] Mt 5,1–2

[6] vö. Mt 11,25–30; Lk 10,21–4 (A Tm 20. a Tizenkettő kiskorúságát is szemlélteti.)

[7] Tm 70.

[8] Jézus-szótár *Új írások – régi témákban* c. könyvem végén található (mek.oszk.hu/08700/08766)

[9] 1Kor 1,26

Számítása bejött: a világ minden keresztény temploma az ő térnyerését hirdeti, a jézusi, „emberbőrbe kötött eklézsiák”, sajnos még váratnak magukra... Mohamed Páltól tanulta meg, hogy egy új vallással új népet lehet toborozni. Az nem baj, ha a rendelkezésre álló „anyag” primitív, mert annál inkább aktivizálható, sőt fanatizálható. Csak idő kérdése, és az iszlám az önjelölt apostol művét is elsöpri.

Az üdvtörténeti kontinuitás nem fog csorbát szenvedni, arra Evilág Ura vigyáz. Erre a fantazmagóriára tudniillik szüksége van. Amíg az emberek kollektív módon tisztelik a Jóistent, addig nincs mitől félnie. Ha papok hirdetik azt, amiről nekik sincs fogalmuk, olyanoknak, akiket amúgy sem érdekel, akkor a lényeg homályban marad. Egy-két naiv hitszónok majd gyöngyöket szór a disznók elé, sebaj, legalább lesz mire taposni.

Nagy Konstantin a Krisztust követést, tehát az Emberfi által élénk tárt, egyénileg bizton járható utat, soha nem emelte volna államvallássá. Az nem is lett volna elfogadható a tömegek számára, csak a kereszténységnek csúfolt pálinizmus. A középkori zsinatokon Saul még összecsapott Jézus szimpatizánsaival, de utóbbiaknak nem volt esélye a győzelemre, mert nem tudták értelmezni a Mester logionjait.

A 4. században hierarchikus felépítésű, papokra és hívekre tagolódó szervezet jött létre, mely szentatyák és jó akaratú emberek tömegét tudta felmutatni. Ezt a sokaságot a Sátán a szekularizáció irányába indította el, és láthatatlan Rendszerének személytelen erői pályán is tartják. Ez úgy lehetséges, hogy az egyház szellemi tápláléka a hasznavehetetlen „papi líra”. Az Írásokhoz több mint ezer év után kezdtek visszanyúlni a felháborodott reformátorok. Fordítók, nyomdászok, egzegéták tették lehetővé, hogy modern korunkban filológusok és irodalomtörténészek oldják fel a látszólagos ellentmondásokat. Ebben nagy segítség volt Jézus szellemi hagyatékának előkerülése [1], aminek fényében a hivatalos hitvallásokat egy szöveg szerintire lehet lecserélni [2].

[1] Ez az ún. Tamás-evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)

[2] Lásd *Krisztusi kiskaté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

Pintér István

Válaszaim

a *Szentlecke Pálról* c. tanulmányomra
érkezett érdemi kritikákra

1.

A borítón lévő színes képen a Törvény (öt vastag) és a próféták (hat vékony) könyvei láthatóak. Középen a hétágú menóra, előtte kibontott Tóra–tekercs, mögötte írásra szolgáló galambtollak vannak tintatartóba tűzve. Felülről ívesen beeső mennyei fény világítja meg a kompozíciót.

2.

A Biblia első 11 fejezete nem szerves része a júdaizmusnak. A vallásalapítással (is) foglalkozó Mózesnek azonban valamiféle választ adnia kellett a végső kérdésekre. Úgy döntött, hogy már letűnt mezopotámiai kultúrák teremtetéstörténeteit adoptálja [1]. Ezekkel a hipotézisekkel Jézus nem foglalkozott. Ama ritka esetekben, amikor utal rájuk, világossá teszi, hogy ellenfelei Írásait idézi, szembesítve őket az azokban foglaltakkal. A szellemi hagyatékában [2] szereplő Ádám nem azonos Éva párjával, az említett személy a homo sapienst szimbolizálja. Pál persze egész teológiát épít sumér és akkád mítoszokra, mert készpénznek veszi a sohasem létezett üdvtörténeti kontinuitást. Az ő nyomdokain haladó keresztény teoretikusok már csak ezt a tévutat szélesítik.

3.

Ábrahám, Izsák és Jákob nem tudta, hogy három világvallás ősatyjaiként fogják számon tartani őket. A hitbéli homologizáción fáradozó Mózes a lehető legkisebb számra szerette volna redukálni heterogén összetételű népe nagyjait, ám ennél jobban nem tudott tömöríteni. Az utókor ezt elvégezte helyette, mert rendszerint csupán a két emberből összegyúrt Ábrám–Ábrahám van megemlítve. Jézus nem valóságos személyként utal rá, hanem úgy, mint az Istennel kötött szövetség szimbólumára. Ez a sok száz évvel visszavetített szövetségkötés Mózes által felül lett írva, hiszen csak időlegesen volt szüksége rá [3]. Pál ezt is tényként kezeli, Mohamed öröme, aki egy „becsúszó szereléssel” át tudta venni az üdvtörténeti labdát [4].

[1] Bővebben: *Tótfalusi István: Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[2] Ez az ún. Tamás-evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)

[3] MTörv 5,2–3

[4] 1Móz 16,1–4a Genetikailag Izmael számít Ábrahám elsőszülött fiának.

4.

Mózes az általam is nagyra becsült Kodolányi János piedesztálra emelte [1], a valóságban azonban nem vallási személyiség volt. Elsősorban népet és hazát teremtő államférfiként tekinthetünk rá. Az átlagembernél nemigen hitt jobban Istenben. Nemzeti szocializmusa paradox módon Hitlerére hajaz. A júdaizmus alapjainak lerakója és első számú prófétája a vallást eszközként használta a társadalom összekovácsolásához. Jézus utal is arra, hogy nem az (egyéni) istenkapcsolat kialakítása volt a célja, s nem is rendelkezett a kinyilatkoztatáshoz szükséges tudással [2]. Pál ezt nem feszegeti, neki elég, ha a Törvény bírálatával felülkerekedhet rajta.

5.

A 24 próféta közül nem mindegyik írt, és amelyik igen, az se konkrétan Jézusra utalt. Azt jövendölték, hogy egyszer eljön a szabadulás órája, Isten királysága... Az Emberfi ezt a terminológiát átvette, ám igazi Szabadítóként az Atya bármikor igénybe vehető királyságát testesítette meg. A próféták „isteni”, de evilági állapotok beköszöntét ígérték, a Messiás viszont a közvetlen istenkapcsolat demonstrálásával a valódi üdvözülés útját mutatta meg ! [3]. Ő országbeli holtaknak titulálta az egyébként általa is nagyra tartott prófétákat [4], tudniillik hiányzott belőlük az *új* vagy *tökéletes ember* harmadik antropológiai összetevője: a Pneuma [5]. Ahogy Pálból is.

6.

Bemerítő János naiv társadalmi reformer volt, aki vallási alapokon képzelt el egy nemzeti kommunizmust. Ez az utópisztikus cél persze evilágon nem valósítható meg. Jézus értékeli János jó lelkületét, de nem rejti véka alá, hogy teljesen más síkon mozognak [6]. Pálnak csak az a fontos, hogy a Bemerítő tanítványait is bekebelezze.

7.

Jézus előre látta Jeruzsálem pusztulását és a nép szétszórását. Gondolkodó emberként ugyanis rájött arra, hogy a nemzeti kiválasztottság – fantazmagória. Az Abszolútum nem diszkriminál etnikumok között, s a Tékozló fiának adott szabad akarat miatt nem is tud beavatkozni a kozmosz történéseibe. *E kor istene* [7] pedig mindig a győztesrel köt szövetséget. Az újra és újra lánggra kapó zsidó virtust a „*Ha Isten velünk, ki ellenünk ?!*” elve táplálja. Ez a mentalitás törvényszerűen katasztrófákba torkollik [8]. Az üdvtörténeti kontinuitás simán megszakadhat, mert ez a „széles út” csak félrevezetett emberek fejében létezik. A zsidókat Mózes csapja be, a keresztényeket pedig Pál. Kollektív védőháló (gondviselés) nincs, biztonságra kizárólag egyénileg lehet szert tenni. Persze, ez a *nyugalom* se evilági békességet jelent [9].

[1] Az égő csipkebokor.

[2] Jn 6,32 Bővebben: *A szűk kapu*, 17 – 20. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[3] Tm 27., Jn 12,19

[4] Tm 51., Mt 5,11–2

[5] Tm 28., Mt 7,15–20 Ennek a gyümölcsnek meg kell érnie, vö. Tm 20., Mk 4,26–9

[6] Tm 45., Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3–7 Kettejük viszonyát lásd: *A szűk kapu*, 52 – 63. old.

[7] 2Kor 4,4; Efézus 2,2b

[8] Mt 5,5; 5,39; 5,41; 26,52

[9] Tm 1., 15., 59.

8.

Az őskeresztények életvitele korántsem volt olyan példamutató, mint ahogy azt a hittanórákon beállítják. Az aranykorként elkönyvelt időszak csupán regényírók és filmrendezők képzeletében létezik. A hónap végére várt világvége természetesen nagy hatással lehetett az emberek viselkedésére. A középkori egyházatyák nyilván kedvező színben akarták feltüntetni a múltat, saját korlátaikat azonban nem tagadhatják le. Ágoston szerint szabad embert ölni, csak közben ne haragudjunk rá, Origenész kiherélte magát (!) egy meg nem értett igehely miatt, Aquinói Szent Tamás pedig a következőket írja: „Asszony, tenéked mindig gyászban s rongyokban kéne járnod, a bűnbánat könnyeivel telt szemekkel kéne mutatkoznod, hogy elfeledtesd, hogy az emberi nemet tönkretetted”. Tertullianus szerint a keresztények vére magvetés – csak éppen egyikük se akar mártírrá válni...

9.

A 313-tól datálható nagykonstantini kereszténység a mai napig jogfolytonos. Lényegét se az egyház szakadása, se a felaprózódása (protestáns gyülekezetek, szekták) nem befolyásolta. Éppen ellenkezőleg: a vallási villongásokkal járó megosztottság természetes állapottá vált [1]. A keresztes háborúkra, az inkvizícióra, a nők tízezreinek kínhalálával járó boszorkányüldözésekre, az eretnekegetésekre, a megrontásokra, a művészet, a tudomány és az egészségügy visszafogására a kultúremler válasza csak a *teljes elhatárolódás* lehet, ami meg is mutatkozik a hétköznapi ateizmusban. Ez a jelenség egyházi bomlástermék, nem valami tudatos vagy harcos materializmus... A munkásosztály számára Marx jelentette a megváltást, és a nők is a szocializmus idején emancipálódhattak. A 60-as évek zenei és szexuális forradalma pedig örökre elidegenítette az egyháztól az öntudatos ifjúságot.

10.

Az európai zsidóüldözéseknek az az egyházi antiszemitizmus az oka, ami Pálra vezethető vissza [2]. Ő mindössze Jézussal és a prófétákkal akart egy társaságba kerülni, de hiúsága beláthatatlan következményekkel járt. Hitler azzal védekezett, hogy semmi olyasmit nem csinált a zsidókkal, amit a középkori egyház már meg ne tett volna. A pogrom orosz kifejezés, ami a papneveldebe járt Sztálin számára se volt ismeretlen. A címzetes apostol Urára is szégyent hozott. Ortodox zsidók miatta nem ejtik ki Jézus nevét. Helyette azt mondják: *az az ember...*

11.

A *Katolikus leveleket* az ApCselhez tudnám hasonlítani [3]. Szerintem azért kerülhettek be mások is, hogy Pál hegemoniája (arányaiban és stílusában is !) nyilvánvaló legyen. A rá vonatkozó (nagyon enyhe) kritikai részek ne tévesszenek meg senkit: azok a hitelesség kedvéért maradtak bennük. Látszik, hogy tartalmukat az érdektelen erkölcsi-etikai intelmekre redukálta a „lektorként” is kártékonykodó önjelölt mértékadó. Az általa megkímélt anyagok végkicsengésükben a páli teológia fonalát veszik fel, ami azt jelenti, hogy a címzetes apostol mindenkit lehengerelt – legalábbis papíron... Az utókor szemében az lesz a nagy ember, aki a médiát birtokolja. Az ördög patája ott lóg ki a leginkább, ahol Péter arról a hervadhatatlan koszorúról beszél, amit az egész világ Pálhoz köt [4].

[1] Ez volt a szervezetet uralni szándékozó Sátán célja.

[2] 1Thessz 2,15-6

[3] A két anyagot nem is írtam be Csia Lajos zseniális fordításai után (mek.oszk.hu/08900/08907)

[4] 1Pét 5,4

12.

A János–evangélium hitelessége megkérdőjelezhetetlen, ugyanis a Jézus ajkára adott logionok mondanivalói megegyeznek a szinoptikusokéból kihüvelyezhetőkkal. Természetesen a Tamás–evangélium és az Iszlám hagyomány is megerősíti Jánost. Számomra a legnagyobb csoda az, hogy a rendelkezésünkre álló jézusi anyagban egyetlen ellentmondás se fedezhető fel. János és Tamás egyszerűen annak a labdának a másik fele, ami nélkülük nem is gömbölyű. Érdekes módon Karl Herbst is gyakran Jánosra, sőt Pálra támaszkodik [1], akinek az 50-es években (!) datálódó leveleiben már felismerhető János hatása.

13.

Saulból elméletileg sem válhatott volna igazi Szent Pál... Bombabiztosan alkalmas volt a váltoátállítási feladatra... Ha a legcsekélyebb kétség is felmerül, akkor a Dolgokat felülről szemlélő Sátán nem őt választja eszközeként. Olyan frusztrált embert keresett, aki lelkületéből fakadóan mindenáron tenni akart, és „tett” is... Hiúsága ugyan istenfélelme fölé kerekedett, ám az igazi rugó csillapíthatatlan szeretetvágya volt. A kivívható tisztelet tudniillik nem sokat ér... Ahogy a franciák mondják: az ágyban nincs kellemetlenebb dolog az embernagyságnál.

14.

Sokan úgy utalnak a páli teológiára, mintha az egy mindenki által ismert dolog lenne... Az igazság az, hogy a leveleiből nem lehet kiemelni egy olyan rendszert, aminek füle és farka is van. Helyes világkép hiányában nem lehet Isten–tudománnyal foglalkozni, mert annak elemei az Örökkévaló tulajdonságaiból vezethetők le. Leegyszerűsítve páli teológián a címzetes apostol megváltáselméletét értjük, ami „örömmüzenetéből” következik. Szövegeit kis megfésülés után jól is lehet értelmezni, más kérdés, hogy ő tudatában volt-e annak: mit mond ki... Némelyik eszmefuttatása nem rossz, csak hiányos. Sajnos, közlendőinek általában „a torka véres”, vagyis pont a lényeg marad ki. Ez egész munkássága kapcsán is elmondható, hiszen felhívja a figyelmet Jézusra, de az Emberfi tanítása – a logionok elsikkasztása miatt – homályban marad.

15.

Pál prédikátori sikereinek titka a személyes elköteleződés. Hallgatósága érezte, hogy nem egy agitátorral van dolga, hanem olyasvalakivel, aki meg van győződve az általa terjesztett dolgok igazságáról. Ő ugyanis elhitte azt, amit hallott [2], csak nem mindig értette. A hívek nem észérvek alapján sorakoznak fel valaki mögé. Ha az a benyomásuk, hogy X. Y. egy (hozzájuk képest mindenképp) nagy ember, akkor eluralkodik közöttük a csordaszellem. Az ideológiában való hitet észrevétlenül az annak közvetítőjében való bizalom váltja fel. Ilyenkor kerül át lelkiismeretük és pénzük egy Szent Fazék zsebébe.

16.

Pál fokozatosan jut el addig az állításig, hogy látta Jézust, ami csukott szemmel nem is sikerülhetett... A damaszkuszi úton *hangot* hall, Anániás ajkával már *jelenésről* beszél, levelében pedig felháborodottan vonja kérdőre az „eseményről” mit sem tudható híveit [3].

[1] Könyvének kritikája *Új írások – régi témákban*, 42 – 50. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[2] 1Kor 15,3–7

[3] ApCsel 9,3–8; 9,17; 1Kor 9,1c

17.

Az egezeták régóta tudják, hogy a keresztény időszámítás nem stimmel... Jézus valószínűleg Kr. e. 8-ban született, tehát a nagy események idején nem a harmincas, hanem a negyvenes éveiben járhatott. Ezt a szemtanúk becslése is megerősíti, akik a szerkesztői spekulációkkal szemben [1] ötven évesnek se saccolták [2], vagyis a szóban forgó konfrontáció idején kb. 46–47 lehetett. A történés ideje sajnos nem ismert, az éppúgy lehetett a nyilvános működés elején, közepén vagy a végén. Ennek az időszaknak a hossza is vitatott; a konszenzus szerint három esztendő volt. Talán nem tévedünk nagyot, ha keresztthalálának idejét 45 éves korára tesszük, mely jelenlegi naptárunk szerint 33–34 körül következett be.

Ezek szerint a Kr. u. 6-ban kitört, galileai Júdás nevével fémjelzett, felkelés idején a zsidó nagykorúság közelében járt. Akár el is kaphatta a „*ha Isten velünk, ki ellenünk*” szele, a lelkesedés szintjén. Lehet, hogy a leverés következményeit látva alakult ki benne az erőszakmentesség teológiája, amit az üdvtörténeti (kollektív) kiválasztottság téveszméjében hívó honfitársai nem tettek a magukévá. Tíz évvel őutána ugyanis Teudás vezetésével is fellázadtak.

Az *Apostolok cselekedetei* címen egyháztörténelmet író Saulus–Paulus itt is elárulja magát. Gamáliél híres érvelése ugyanis 34-ben hangozhatott el, tehát még nem tudhatott a 44-es harci cselekményekről, amelyekről Josephus Flavius független és hiteles forrásként tudósít. Pál az 50-es évek vége felé „lektorálhatta” az anyagot (apostoltársai leveleit is beleértve), így tanítója nem igazíthatta helyre, mert valószínűleg már nem élt.

Az ő életkora viszont könnyen megállapítható. István vértanúsága 34–35-re tehető, Saul ekkortájt tölti be a 13-mat. A könyvemben magadott 21-es dátum tehát akár jó is lehet. János, a legifjabb tanítvány, csupán egy évvel lehetett idősebb nála, különben nem állhatott volna ott Mesterének kivégzőkeresztje alatt [3]. A templomszolgák tudták, hogy a pelyhes állú kamasz a Názáreti legszűkebb társaságához tartozik, de nem vették őrizetbe – kiskorúsága miatt. Jogi helyzetének ránézésre is konstatahatónak kellett lennie, hisz személyi igazolvány még nem létezett... A „rövidnadrágos” Sault ugyanígy pécézhették ki az Istvánt megkövező tanúk, levetett kaftánjaik őrzésére.

18.

István megkövezése vagy spontán módon ment végbe vagy sehogy... Ha ugyanis a protokollt betartva a Nagytanács elé kerül, akkor az ítéletet láttamoztatni kellett volna a helytartóval. Róma nem engedélyezte a vallási alapokon történő kivégzéseket, tudniillik minden adófizető emberre szüksége volt. Jézus esetében is csak az államellenes izgatás vádja jött be [4]. Keresztre feszítése óta körülbelül fél év telhetett el [5], tehát ilyen rövid idő múltán nem állíthattak oda egy harmadik vonalbeli egyénnel, aki nem is mondott súlyosabb dolgokat, mint Péter és társai. Az apostolok szószólója nem olyan régen még félve sündörgött a főpap házának udvarán [6], ezért a nép vezetői előtt kivágott merész és magasztos beszéde nem tűnik hitelesnek [7]. A 12. vers orbitális hatálya Pál szerzőségére utal, aki üdvtörténeti küldetését nemzetközi keretek között képzelte el.

[1] Lk 3,23a

[2] Jn 8,57

[3] Jn 19,26–7

[4] Lk 23,2; Jn 19,12

[5] Jézus felett Kaifás ítélkezett, Péterék ügyében már Annás (ApCsel 4,6). A mindenkori főpap a szadduceus párttagokból álló kollégiumból került ki, évenkénti rotációval (Jn 11,49a; 18,13b). Annás rokoni kapcsolatban volt Kajafással (Jn 18,13), ebből is látszik, hogy a vallási arisztokrácia összefonódva gyakorolta a hatalmát, ezért jogos a „főpapok” kifejezés használata. Koránál fogva Annás lehetett a „szürke eminenciás” ez lehet a magyarázata annak, hogy először hozzá vitték Jézust.

[6] Mt 26,69–74

[7] ApCsel 4,8–12

István megkövezése teljességgel érthetetlen dolog a gyülekezet oszlopainak szabadon engedése után. Ha a vezetők megfogadták Gamáliél tanácsát [1], akkor a keresztényüldözésnek alább kellett volna hagynia. Valószínű, hogy a főrabbi érvelése csak Saul nevű tanítványára hatott, aki amúgy is büntudattal küszködött. Vajon hol látta azt az ártatlan angyalarcot [2], ami álmaiban is kísérthette? Istváné volt, vagy valamelyik korábban meghurcolt áldozatáé...? Ha a Nagytanács ülésén nézett vele farkasszemet, akkor ő kizárólag a hamis tanúk padján foglalhatott helyet! [3]

Az is lehet, hogy az „esettel” csupán egyháztörténelmet írt [4], hisz minden induló szervezetnek szüksége van mártírookra. Mindkét verzió megállja a helyét, sőt a kettő össze is mosódhat. Tudjuk, hogy a szenteket általában a saját elvtársaik teszik el láb alól, dicsőségük fényében később gyilkosaik sütkéreznek [5]. István védőbeszédét feltehetően Pál fogalmazta meg, az üdvtörténeti kontinuitást kiemelő [6].

19.

Vegyük sorba, hogy kultúrkörünk nagy emberei mivel álltak elő !

Mózes

Tartozzatok ti is – akárcik vagytok – az Úr népéhez [7], mely a kollektív kiválasztottság miatt üdvtörténeti karriert fog csinálni, evilági keretek között. Szövetségünk jele a körülmetélkedés, biztosítéka pedig a Törvény maradéktalan betartása, ami az isteni kinyilatkoztatás szerepét is betölti. Én vagyok a Szabadító s a legfőbb próféta, a teljhatalommal felruházott szigorú de igazságtalan bíró, aki szombaton nem dolgozik.

Bemerítő János

Csak akkor válunk Isten népévé, ha a társadalmi igazságosság talajára állunk... Ehhez mindössze az szükséges, hogy megvalósítsuk azt, ami régóta le van írva ! Ha mindenki így tesz, akkor beköszönt a gazdasági-politikai kánaán... Elhatározásunk komolyságát az alámerítkezés jelzi, a cél elérésének biztosítéka pedig az, hogy mostantól fogva nem vétkezünk. Aki ezt betartja, annak eltöröltetnek korábbi bűnei. Az Örökkévalóval kötött, jól működő szövetségünk jel lesz a nemzetek számára, s ha azok is követik példánkat, eljő az üdvtörténetet beteljesítésszerűen lezáró Messiás. Ezzel az isten barmával meg ne foglalkozzatok... Állítólag ő törli el a világ bűneit [8].

Az „igaz” Jakab

Ha be tudjuk illeszteni Jézust az üdvtörténeti kontinuitás folyamába, nyert ügyünk van. Bemerítő Jánossal fogjuk összekapcsolni az új szövetséget a Törvénnyel, amiből amúgy is hiányzik a tulajdonképpen, az Emberfi által tolmácsolt isteni kinyilatkoztatás. Nosza, szuszakoljuk bele az új bort ezekbe a régi tömlőkbe... [9].

[1] ApCsel 5,33–42

[2] ApCsel 6,15

[3] ApCsel 6,11–3 István őrizetbe vétele és tárgyalása között hetek is eltelhettek. Időközben bekövetkezhettek Saul várva-várt nagykorúsága.

[4] Én azt hiszem, erről van szó... Ettől a 36. oldalon 50 pontban összefoglalt lényeg ugyanaz marad !

[5] Mt 23,29–32

[6] ApCsel 7,1–56 Az 56. és a 60. verset Pál Jézus ajkáról vette le, szokásához híven...

[7] A *héber* név gyűjtőfogalom volt, a különféle nemzetiségű jövevény népeket értették rajta. A későbbi zsidó nemzet a pusztai vándorlás alatt is több etnikumot olvasztott magába. A genetikai homogenitás tehát nem feltétel. Mózes éppen a sokasodás miatt menettette őket, persze, nem negyven évig.

[8] Jn 1,29 Jézus és a Bemerítő viszonyáról lásd *A szűk kapu* 46 – 56. oldalait.

[9] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

Saulus–Paulus

A cselekedeti fáradozásokat mellőzve is bárki csatlakozhat ahhoz a kollektívához, amelyik szellemi erőfeszítések nélkül hiába várja a kívülről–felülről beköszöntő transzcendens megváltást, ami a már elkészett világvége alkalmával realizálódik. Addig is, valaki vegye ki a talpamból ezt a tűskét !

Mohamed

Jó fej volt ez a Jézus... Megteszem előfutárommá... [1]. Most fel a szent háborúra ! Mi, muszlimok fogjuk beteljesíteni az üdvtörténetet. Elvégre, Izmaeltól származunk, Ibrahim elsőszülött fiától. Hogy mi lesz a Paradicsomban? Ugyanaz, mint itt a földön, csak megsokszorozva. De bort ne igyatok – ezt a megkövezett Sátánra mondom – különben ti is ilyen vallást alapítotok.

Bulányi György [2]

Az egy, szent és egyedül üdvözítő római katolikus egyház egyetemes pappá vált tagjainak túl kell teljesítenie a Törvényt, hogy ily módon felépülhessen itt a földön is Isten Országá, valahogy úgy, mint a szocializmus. Ha ezen fáradozunk, a Szentháromság is bedolgozik ebbe, felülről. Az eucharisztia nagy titkáról persze majd csak odafent hull le a lepel [3]. Vagy itt kell lehullnia, hogy felmehessünk ?

Karl Herbst [4]

Mi, az általunk fel sem fogott új szövetség hatálya alatt álló keresztények, bár nem térünk más (világnézeti) felismerésre, már benne vagyunk Isten országában. Megváltásunk érdekében tehát nem kell tennünk semmit. Ezért nem is foglalkozunk a kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionok 70%-ával. Így azt sem tudjuk; *mi* az Örömhír, s hogy *hol* van a királyság. Bennünk el se indulhat a Célhoz vezető megvilágosodási folyamat, ugyanis nem értjük az eucharisztia szimbolikáját. Szerintünk a názáreti vándorprédikátor (!) egy egészen egyszerű ember volt, mégis ő marad az egyedüli mértékadó, annak ellenére, hogy (természetesen !) nem támadt fel. Ilyesmi nem lehetséges materialista teológiánk szerint. Jézus emlékezetére vígan koccintgathatunk, kinevetve Mózes, Jánost, Pált és Gyurkát... A Sátán meg rajtunk röhög, mert sohase fogunk inni ama borból, az Atya országában.

Különbusz Kristóf

Herbst az isten, de már meghalt, én vagyok a prófétája ! Nyíltan kimondom: nem lehet tudni semmit, ha fumigáljuk a Szentírást. Az ószövetséghez sose értettem, az újhoz se könyitok. Nálatok persze többet. Jézusnak nincs szellemi hagyatéka, János hamisítvány, az iszlám anyag meg siralmas. Persze, ha a Publik Fórum is leközi, egy német nímánd kommentárjával, akkor respektáljuk. Honi teológia ?! Hiszen azt én művelem. Itt állok a Gyurka általam megtört vállán. Nyomatom a papi lírát, aminek az értéke vatikáni valutában is egyenlő a nullával... Szeretet himnuszra sajnos nem futotta, pedig én vagyok a magyar Pál, csak nem veszem észre. Mindaz, amit az Emberfi a farizeusokról jajongott, illik rám. Szerencsére a híveim ezt nem látják, mert vakok. Én bennük bízom, ők fognak engem igazolni *odaát*. Ja, a tanúk emelvényéről át kell majd menniük a vádlottak padjára. Fő, hogy ott se legyek egyedül. Kínosan vihogunk majd Jézus nem létező humorán. Nem kell félni; egészen egyszerű ember, még szavazni is elment volna, persze rám !

[1] Erről lásd *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról* c. könyvének témába vágó előszavát, 248 – 255. old. (Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.)

[2] Róla szóló könyvem: *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)

[3] Az igehely magyarázatát lásd *Merre menjünk?* 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[4] Könyvének kritikája: *Új írások – régi témákban*, 42 – 50. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

Nem volt Isten, nem támadt fel, vére nem omlott sokakért, de egyelőre ő marad a legfőbb mértékadó, aztán majd megláttok – engem. Pál csak felülvizezte az Emberfi tanítását, Herbst a kétharmadát el is törölte, most rajtam a sor, hogy bevégezzem a dicstelen munkát. Ugyan honnan tudod, kedves Jézus, hogy így meg úgy vannak a Dolgok? Hiszen minden ember az Atya fia, az üdvtörténet pedig nem más, mint alázattal való beilleszkedés a sátáni teremtés rendjébe. Mindenki boldogan élhet, míg meg nem hal tüdőrákban. Lényeg, hogy megőrizzük büntelenségünket, engem se lehet semmiféle igazságtalansággal vádolni. Mi családi vállalkozásban üzzük a képmutató ipart, tudjuk, hogy veletek bármit megtehetünk. Mit mond a Pintér? Hogy ez botrány? Kutyaugatás nem hallatszik az égbe, főleg akkor, ha nem engedjük megjelenni az írásait. Ne olvassatok el tőle semmit, majd *megnézem* és referálok, de most nagyon húz ez a nyakamon lógó malomkő [1]. Nyugi, szentesítem az életeteket, hisz lelkiismeretetek itt lapul a farzsebemben. Ha befogadtok, mindent megbocsátok nektek, igaz, nincs rá jogom, soha nem is volt, nem lesz és azt is visszavonták. Lényeg a lényeg: szálljatok be külön buszomba, bőven van hely, mert belül üres [2]. Gyertek velem, én se megyek sehova !

Jézus

Nincs mire várni, a lehetőség adott, akinek jó szíve van, az rájön arra, hogy ez a világ nem lehet Isten teremtése. Aki ezt felismeri, az hinni tud az evangéliumban. Örömhírem a következő: ha hajlandók vagytok gondolkodni, akkor közvetlen istenkapcsolatra tehetek szert. Kövessétek a példám; én különösebb előképzettség nélkül is királlyá lettem. Tartozzatok ti is ama kisdéd nyájhoz, melynek tagjai térben és időben szétszórta, autodidakta módon szereznek valódi ismereteket, logionjaim és példabeszédeim alapján. Azok hatására bennetek is elindulhat a valódi üdvtörténet, ami nem más, mint az eredményes megvilágosodási folyamat. Ha a végső cél érdekében a magatok részéről megtesztek mindent, akkor egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásokban részesültök. Szellemi fázisokatoknak az „első feltámadás” lesz a jutalma. Mindent átlátva véglegesen megtisztultok, a Lélekben keresztelkedve meg. Isten igazságosságát elfogadva váltok Fiaivá. Ezután az irgalom logikájának erejével bárki bűneit megbocsáthatjátok, felforgatva ezzel a Sátán evilági országát. Erőszakos halálotokkal lezáruló nyilvános működéseitek Atyánk akarata, aki mindvégig mellettetek fog állni. Az én közvetítésemmel létrejött új szövetség a közös lelkiülből fakadó hasonló magatartásban nyilvánul meg.

20.

Jézus szemében mindenki evilág fia, egész addig, amíg nem helyezkedik szembe vele [3]. A bejegyzett és gyakorolt vallás nem számít, csak a tények. Aki itt akar berendezkedni, az az irányultsága miatt vész el, már elhatározása pillanatában. A bolond gazdag azért volt esztelen – éjjel halt meg, azaz szellemi sötétségben ! –, mert evilágon akarta leélni az életét, *elfogadva s bebiztosítva* az ehhez szükséges feltételeket. A példabeszéd szellemi hagyatéka-beli változata nemcsak pénzügyi jólétre utal, hanem (egy másik logionban kifejtett) hústesti kondícióra is [4], mely hosszú ideig biztosítja a földi lehetőségek csaknem maradéktalan kihasználását. A porból lett Ádámot e kor istene „*anyagba zuhantságra*” programozta be, és erről a kijelölt pályáról csak újjaszületés következtében térhet le [5].

[1] Mt 18,1–11; Mk 9,42; Lk 10,16; 17,1–2; Jn 3,3; 6,45b; Isz 157/117

[2] Tm 2., 3., 27., 42., 71., 109., Mt 6,22–3; 7,15–20; 13,52; 23,38

[3] pl. Isz 29/90; 134/35; 139/41

[4] Tm 63. (Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50) és Tm 86.

[5] Jn 3,3; 8,44; Tm 102., 106., Isz 172a/190 – 172b/207

A „szökési sebesség” eléréséhez minden itteni dologról le kell mondani [1], ugyanis így szabadulhatunk meg a halálfélelemtől [2], amit nagyrészt a talmi értékekhez való ragaszkodás idéz elő.

21.

Vannak olyan kérdések, melyek csak a legszélesebb összefüggésekbe ágyazva válaszolhatók meg. Pál átokfutásának kártékonysága például ilyen felvezetés mellett értelmezhető. A Dolgok felfogása így sem garantált, mert az a befogadó készség függvénye. Akinek van füle, az veszi az adást.

Az általunk Földnek nevezett bolygót is magába foglaló Kozmoszt nem a Jóisten teremtette [3]. Ennek az Univerzumnak minden bizonnyal nem az ember a kizárólagos lakója. Ez a „világmindenség” egy demiurgosz tákolmánya. Ő az a Tékozló fiú, aki önző s önfejű módon hátat fordított a Mennysországnak, ami az egyetlen Valóság, mivel az Örökkévaló lakhelyéről beszélünk. Ez (az igazi) Világ folyamatosan tágul, mert a Jóisten mennyei fiai szakadatlanul bővítik. Ennek a mindenkit boldogító teremtettségnek van egy rizikója: a szabad akarát, ami a szeretet kíváncsága. Emiatt időnként és időlegesen a „soros” Tékozló fiúk visszaélnék az Abszolútum által feltételek nélkül rendelkezésükre bocsátott építőanyaggal, mely ajándékként adott telkére kerül. Ez a „biomassza” életre nemzhető lelkekből áll, akiket mennyei dimenziókba kéne emelniük. Az emancipáció azért lehetséges, mert a Jóistenen kívül nincsen szuverén létező: minden tőle-belőle származik. Az ember olyan degradált lény, akinek örök életű Lelkét egy hústestbe rejtették [4]. Ennek alkotóelemei megegyeznek az őt környező anyagvilágéival, ezért kizárólag egymást tudják érzékelni [5]. A látható, hallható, ízlelhető és tapintható közeg nem káprázat, hanem három dimenzióba „görbített” perturbált Valóság, amely elvesztette szellemi összerendezettségét. Ez a (lelki) harmónia csak a közvetlen istenkapcsolat megteremtődésekor áll helyre.

Ennek a lételemnek az alanyi jogú birtoklásától az Istent játszó Másoló az embert (is) megfosztja. A lehetőség szintű igénybevétel nem képes megakadályozni, ám minden elképzelhető módon gátolja. Legjobb módszere a közvetett és kollektív istenkapcsolat felajánlása – vallási szervezetek útján. Ezek megalapítói-irányítói hiúság okozta tudatlanságból és anyagi érdekek miatt vállalkoznak mások (meg)vezetésére. Az örök dolgokat a biológiai halál utánra ígérik, igazi céljuk azonban az életvitelük szentesítését elváró hívek manipulálása. A „homo sapiens” szó szerint a világ fia, mert szemlélete geocentrikus és emberközpontú. Beállítottsága s életmódja – hitétől függetlenül – materialistává teszi. „A világ” tulajdonképpen a többi emberből és az általuk létrehozott dolgokból áll, valamint a díszletként szolgáló, ámde nem igazán uralható természeti háttérből.

A Jóisten és a (soros) Tékozló fiú közé szorult ember azt sem tudja; hová került... Helyileg benne van a Valóságban, de nincs kapcsolata vele. Ez a szituáció pokoli körülményeket jelent számára. Jogaitól-lehetőségeitől megfosztva pótcselekvéseket végez, kerek közé szorított léte átmeneti helyzetek sorozatából áll. Véges életének csak teremtője szempontjából van értelme, aki újratermelődő fogyóeszköznek tekinti őt.

A Sátán által megtévesztett ember azt hiszi, hogy a Jóistennel áll szemben, vagyis életminősége és halál utáni helyzete tőle függ. Valójában a lelkülete dönti el: merre indul és hová kerül. Aki feleszmélve, a környezet láttán nem tér más (világnézeti) felismerésre, annak esélye sincs a „királlyá” válásra. Egyszerűen rá kell jönni, hogy hol vagyunk, és

[1] Lk 14,26-7; Isz 32/124; Jn 14,30b: (Evilág Urának) bennem semmije sincsen. (Csia Lajos fordítása)

[2] Tm 10.: A halottak nem élnek = aki nem él, az nincs.

Jn 8,51: Nem lát halált = rájön arra, hogy ilyen (igazából) nincs.

Tm 17., Jn 8,52: Nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme, nyugodtan fog exitálni.

[3] Efézus 2,2

[4] vö. Tm 28.

[5] Tm 16., 55., 81.

mivé lehetünk [1]. Aki evilágot tartja otthonának, az nem kívánczik máshova. Aki nem igényel megváltást, az rab marad [2]. A biológiai halál egyszerű rotáció, amit a Sötétség Birodalmának térbeli végessége kényszerít ki. Ez a „világ” persze időben is véges, ezért bizonyos értelemben reinkarnálódó lakói egyszer mindenképpen kiszabadulnak. A lényeg az, hogy ez a megmenekülés minél előbb megtörténjen.

Amíg a homo sapiens azt képzei, hogy ő a teremtés koronája, addig esélye sincs a szabadulásra. Anyagelvű felfogással, vagy egy vallási szervezet csordájának tagjaként sodródva az „országbeli” halál állapotába kerül. Az ilyen egyén valójában nem is él, csupán vegetál. Biológiai halála igazából nem jelent szignifikáns változást, hiszen üresen jött a világra, és üresen is távozik [3]. Életre nemzett Pneuma hiányában nem szerzett és nem veszített semmit [4]. Jézus halott-feltámasztásai odaátról nézve nem csodák [5]. A nagy kunszt az ostobák észre térítése volna, csak hát tölcserrel senkinek se lehet beletölteni a fejébe az igazi mammont...[6] Észnél kell lenni, mert a rendelkezésünkre álló óriási lehetőség egyben az egyetlen is! Ha későn eszmélünk, pórul járhatunk [7].

A Sátán minden rendelkezésére álló eszközt bevet annak érdekében, hogy a keresőket letérítse a keskeny és szorongatott útról. Egyházfiakkal nem is nagyon foglalkozik... Barcza Barna szerint azért, mert ők úgyis elvesznek piti bűneikben. A címzetes apostol leginkább azzal állította át a váltót, hogy megváltoztatta a célszemélyek körét. Jézus gondolkodó egyénekre vadászik [8], a vallást alapító Pál pedig hívekre. Hosszú távon ez a felhígult emberanyag törvényszerűen ateistákat gyárt. A Szentírástól elszakadt magatartásuk ugyanis a „kicsinyek” szemében kiábrándító és botrányos [9].

22.

Pál számára Jézus az egyedüli mértékadó, akit szinte abszolútumként kezel. Szerinte nem adatott az embereknek más név, ezért kizárólag őáltala lehet üdvözülni. Ezt az igazságot persze jánosi logionokból szűrte le, és Péter szájával mondja ki [10]. A homousion vagy homoiusion témája számára is nagy kérdés... Önkényesen kiragadott verseivel igazolni lehet az istenséget, levelei elején azonban kínos precizitással különböztet. A Fiú felhatalmazottsága vitán felül áll, de mégiscsak az Atya kente fel őt!... Szentháromság-szerű egyenrangúságról tehát nem beszélhetünk, csupán egylényegűségről. Jézus is erre utal, mikor azt mondja: „Aki engem lát, az (tulajdonképpen) az Atyát látja”. Nyilvánvaló, hogy itt a közös lelkületről van szó [11], hisz az Abszolútumnak nincs hústeste. Nem asszonytól született [12], így emberi érzékszervekkel nem lehet megközelíteni. A tiszta szívűek keveretlenné/homogénná vált lelki szemeikkel, belső füleikkel láthatják-hallhatják őt.

[1] Tm 1., 2., 3., 4., 48., 69., 82., 107.

[2] Jn 8,44

[3] Tm 27.

[4] Tm 2., 71., Mt 16,26 Az emberi élet az egyén szempontjából teljesen értelmetlen, erre halála közeledtével rá is döbben.

[5] Isz 86/166 A Sátán jól őrzött palotájába való behatolás, fegyvereinek elvétele, vagyonának zsákmányként kezelése (= azt teszek vele, amit akarok) igazából felszabadítás, leszerelés és az igazság helyreállítása, a jogcím nélküli „lakók” kipaterolása (Lk 11,21-6).

[6] Lk 11,13; 16,9-13; 18,1-8 Az „igazságszolgáltatás” a Valóság feltárása. A megvilágosodás azonban egy viszonylag hosszú folyamat, ami igényli a Jézus szerinti tájékozódást is (vö. Tm 109.).

[7] Tm 58., Mt 25,1-13; Jn 8,43-7; 9,39-41; 11,9-10; 11,25-6; 12,35-6; 14,6-11; Isz 133/34,14-16 Az ajtót nem Isten zárja be, hanem Evilág Ura, aki „zárolt földi pályával” gyilkolja az embert.

[8] Tm 1., 15., 22., 48., 53., 69., 76., Mt 11,25-30; Lk 10,21-4

[9] Mt 18,1-11; Mk 9,42; Lk 10,16; 17,1-2; Jn 3,3; 6,45b; Isz 157/117

Mindenki (az isteni) törvény megrontója (Csia L.), aki nem teszi az Atya akaratát (Mt 7,21-3).

[10] Jn 14,6 (8,19); ApCsel 4,12

[11] Jn 10,30; 10,38b; 12,45; 14,7-11; 15,23; Tm 107.

[12] Tm 14., 16., 61., 84., Mt 5,8; Jn 5,37b

Jézus maga-választotta és következetesen használt nevével is megmondja, hogy ő Isten emberi fia [1]. Persze, tőle is össze lehet szedni olyan kijelentéseket, ahol „istenné” teszi magát. Törvény-tisztelő hallgatósága ezt nehezményezte is, habár ehelyütt szintén *lelkületi azonosságról* van szó. Az, hogy „bennem az Atya van, s én az Atyában” kizárólag így értelmezhető, annál is inkább, mert ez a szakasz egy magyarázat [2].

Az elvont módon gondolkodni s érvelni nem tudó zsidók (ebben Pál se jeleskedett) nem fogták fel, hogy az ember – mint olyan – istenné lehet, hisz alkotóelemei okán az is [3]. A Másoló képtelen „mű-anyagot” csinálni, a meglévőt pedig nem tudja elpusztítani, csak meggörcsíteni, perturbálni. A Fiúság a szellemben és igazságban való imádás miatt realizálódik [4], ám a hústestbe zárttság miatt „csupán” lélekben [5].

Ha viszont két vagy több dolog lényegileg azonos, akkor mi lehet a tulajdonképpeni különbség, s van-e értelme különböztetni? Ahhoz, hogy ezt a kérdést meg tudjuk válaszolni, be kell következnie egy státusbeli változásnak: „Nekem adott át minden (tudást) az én Atyám. Senki sem ismeri meg a Fiút, csak az Atya, és senki sem ismeri meg az Atyát, csak a Fiú, és az, akinek szeme elől a Fiú a leplet el akarja vonni” [6]. Jézusnak tehát vannak titkai [7], amiket csak azokkal tud és akar megosztani, akik az irgalom logikájának nyelvét beszélik. Ha az Élőre tekintünk [8], akkor előbb-utóbb nem lesznek kérdéseink [9]. Erről a témáról korábban is írtam [10], most újra kimondom: Jézus az emberiség számára a lehető legvalóságosabb Isten volt [11].

23.

Háromféle feltámadásról beszélhetünk: az általános és emberiség szintű a világ végén fog bekövetkezni, a Pál által is hozott *első feltámadás* Fiúvá válásunk függvénye [12], Jézus harmadnapi feltámadása pedig hit kérdése, mert az csak a szerencsések számára volt bizonyosság.

Nincsen olyan vallás a földön, amelyik ne tanítaná az általános feltámadást. Ebben még a materialisták is hisznek... Hitük abban nyilvánul meg, hogy nem akarnak meghalni. Minden ember sejti, hogy *valami van* a halál után... Aki viszont tudja is, hogy hol lesz az, ami (öröktől fogva) van, annak helyes az istenképe ! Jakab szerint „senki sem üdvözlül azok közül, akik félnek a haláltól”. A megvilágosodott személy tudniillik mentesül a halálfélelemtől [13].

A kérdés nem az, hogy van-e élet a halál után, hanem az, hogy lesz-e Élet a halál előtt. Első feltámadásunk semmiképp se maradhat el, mert az az igazi !

[1] pl. Mt 16,13

[2] Jn 10,30–8

[3] Jn 10,34–6; Zsoltárok 82,6 (A szent szerző nyilván filozófus volt.)

[4] vö. Tm 2., Jn 4,23–4

[5] vö. Tm 28.

[6] Mt 11,27; Lk 10,22

[7] Tm 62. Státusán és feltámadásán kívül is bőven van még titok. Például az, hogy az őt ténylegesen követő kisdéd nyáj (Lk 12,32; Tm 22.) tagjai szintén feltámadnak-e nyilvános működésük után.

[8] Tm 58. (Lásd szellemi hagyatékának Prológusát is !)

[9] Jn 16,22–3; Tm 109.

[10] *Új írások – régi témákban*, 5 – 10. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[11] Tm 11., 27., 37., Jn 16,10

[12] Filippiekhez 3,10–2 (Csia Lajos fordítása) Pál nem jött rá ennek útjára-módjára, bár szóban forgó verseivel kerülgeti a forró kását. A 12. vers még a témához tartozik ! (Tm 1., 71., Fp 100.)

Több anyag: *A szűk kapu*, 78 – 81. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[13] Tm 17. Az Emberfi részletekbe menően ismerte saját végkifejletét (vö. Mt 20,17–9).

Aki kételkedik Jézus szavaiban [1], az nem tartja őt Isten Fiának, aki viszont hisz neki, az tudja, hogy feltámadt [2]. Hogy mások mit gondolnak erről, az nem számít, mert Jézus nem a világ előtt akart bizonyítani [3]. Biológiai halála után azért vette vissza hústestét, hogy a tanítványai előtt tegye kétségtelenné szavainak igazságát. A Nyilvános Működésnek átütő módon kellett véget érnie, hogy a későbbi századok keresői is legelőt találjanak [4]. Logionjainak, példabeszédeinek, tetteinek és jelképes cselekedeteinek értelmezése nélkül senki sem válhat az Atya fiává [5]. Harmadnapi feltámadásának tagadása aláássa a státusát, gyengíti az egyedüli mértékadóságába vetett hitet.

24.

Jézus (biológiai) halála ámen-igével megerősített tény [6]. Tudta, hogy el fogják pusztítani hústestét, és azt is, hogy időlegesen vissza fogja venni azt. Nem háromszor beszélt erről, hanem sokszor. Két tény (halála és tanítványaihoz való visszatérése) egy közbensőt is bizonyít. Fel kellett támadnia, mert kivégzése nyilvános volt [7], s „független szakértők” által bizonyított [8]. A hatalomnak épp az volt a célja, hogy közhírré tegye: az örök élet-ről hadováló tévtanító csúfos véget ért!

A keresztre feszítettek lábszárainak összetörése az exitus előrébb hozását célozta. Az *ölésre parancsot kapott katonák* Jézus esetében ezt azért nem tették meg, mert látták, hogy felesleges... Ha csak szemernyi kétségük lett volna a halálát illetően, akkor „biztos, ami biztos” alapon az ő végtagjait is eltörik. Ezek a rutinos harcosok azonban már sok halált láttak, és a tömeg se első ízben ment ki keresztre feszítést nézni. A római katona nem azért szúrta Jézus oldalába a lándzsáját, mert kíváncsi volt arra, hogy él-e még, hanem azért, hogy ha – ad abszurdum – még él, akkor *végérvényesen* meghaljon. Az a harcedzett ember biztos kézzel jelképes kegyelemdőfést adott.

A bekövetkezett halálról tehát senkit sem kellett meggyőzni. A túlélés lehetősége fel sem merült, csak a holttest esetleges ellopása. A hatalom biztos volt a győzelmében, a nép pedig nagyot csalódott. Csakhogy a Fiú nem a világért élt és halt, nem is a világ számára támadt fel. Tanítványait kereste meg, akik katarzissal járó megjelenéséről be is számoltak. Ők viszont hiteles tanúknak bizonyulnak, ugyanis *még a Tizenkettő sem hitt* Jézus harmadnapi feltámadásában, hiába esett erről szó, már jó előre.

[1] Mt 17,22-3; Mk 10,32-4; Lk 9,22; Jn 16,16-23

[2] Jn 20,29 Lásd a „boldogságok” listáját. In: *Merre menjünk?* 52 – 53. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[3] Jn 14,22 A Mester ilyen értetlen kérdésre nem is válaszolt.

[4] Jn 10,11-8

[5] Tm 2., Jn 14,6 Lásd a Tamás-evangélium Prológusát és Előszavát is! (mek.oszk.hu/14600/14682)

[6] Lk 23,43

[7] Mt 27,49-50; Mk 15,36-7; Lk 23,46

[8] Jn 19,31-4

M E L L É K L E T E K

Jézus keresése az apostoli levelekben

Előszó

A cím láttán rögtön felmerül a kérdés; vajon a szóban forgó iratok alkalmasak-e ilyen jellegű vizsgálatra. Lehet-e bennük olyasmi, ami összhangban áll az Emberfi szellemiségével? Mit hozhatott össze az a „hitetlen és elfajult nemzedék” [1], melyet – kishitűségük miatt – „hordozni” [2] volt kénytelen? A Nyilvános Működés az ő viszonylatukban nem járt eredménnyel, hiszen még a mennybe menetelkor is a régi nótát fújják [3].

A Tábor-hegyi sikertelen megvilágítási kísérlet után már nem győzködi őket ebben a témában. Ezt követőleg már csak tetteivel és jelképes cselekedeteivel [4] demonstrálja, hogy az ő országa nem innen való [5], s ezért ő nem az a várva-várt politikai messiás, „csak” az igazi Szabadító.

Az őskeresztények – Pállal az élen – mégis a legközelebbi jövőben várták „Izrael helyreállítását”, melyet Jézus második eljövetelével, és „a világvégével” kapcsoltak össze. Hiába kezdte azzal, hogy *nincs mire várni* [6], s hiába mondta, hogy *nem szabad várni* [7], a tanítványok gondolkodását a júdaizmus ősi várakozása határozta meg.

Az apostolok nem fogták fel, hogy a Messiás bennük jön el [8], s hogy a világ a fejükben fog összeomlani [9], s azt sem, hogy ezen „események” időpontja rajtuk fordul. Jézus a Templom lerombolásán [10] a hagyományos (geocentrikus és emberközpontú) isten- és világkép felszámolódását értette [11], ami *az egyéni és kereső gondolkodás* logikus következménye [12]. E más – szemléletbeli – felismerésre térés szempontjából közömbös, hogy Jeruzsálem éppen romokban hever-e.

A búcsúzó Emberfi tisztában volt azzal, hogy tanítványai még nem alkalmasak a stafétabot átvételére [13]. Ezért a szent Szellemben való elmerülésre bízta őket, hangsúlyozva, hogy csak a teljes megvilágosodásuk után léphetnek ki a széles nyilvánosság elé. A Mester tehát ismét gondolkodásra inspirált, mint mindig, a Tizenkettő azonban nem várta meg *a Magasságból jövő hatalomba való beöltöztetést* [14], hanem működni kezdtek, a saját szakállukra. Ezt a bajt egy önjelölt [15] apostol is tetézte, Pál személyében [16].

[1] Mt 17,17

[2] Lk 9,41 (Csia Lajos fordítása)

[3] ApCsel 1,6

[4] Mt 21,1–7

[5] Jn 18,36

[6] Mt 4,17

[7] Tm 114.

[8] Tm 2., Lk 17,20–1

[9] Tm 112.

[10] Tm 72.

[11] Tm 85.

[12] Tm 1.

[13] Jn 16,12–5; Lk 22,31–2 A Sátán nem az utolsó vacsorán „kérte ki” a Tizenkettőt!

[14] Lk 24,49

[15] Jn 5,43

[16] *Szentlecke Párról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

A szóban forgó hatalom a tudás hatalma [1]. Isten csak a logikusan gondolkodó embernek tud adni valamit [2], s ez a „valami” az Igazság Lelke, a szent Szellem, mely nem kívülről-felülről érkezik, hanem az ember belsejéből tör fel [3]. Kizárólag ezt [4] tudja adni az Atya, *ha kérjük tőle* [5]. Ezt a szent Lelket „káromolni” is lehet: mindig ezt tesszük, ha nem vagyunk hajlandók logikusan gondolkodni [6].

Nyilvánvaló, hogy az apostoloknak ugyanazt az utat kellett volna bejárniuk, mint az egykori názáreti építőmesternek: keresni a választ a végső kérdésekre, egészen a talá-lásig [7]. Ezt meg is mondta nekik: „*Amiképpen* engem küldött el az Atya, *úgy* küldelek el én is titeket” [8]. A szűk kapu mindenki számára nyitva áll, de csak a szoros úton közelíthető meg [9]. A tanítványok szem- és fültanúi voltak az Emberfi nemes tetteinek, aki személyre szólóan is tanította őket, mégsem fogták fel a lényegét.

Pál, ha akart volna, akkor se tanulhatott volna tőlük nagyon sokat [10]. A korai logion-gyűjteményekhez valószínűleg nem jutott hozzá, s feltehetően egyetlen evangélium se került a kezébe, vagy csak utólag. Jézus egyes mondásairól elsősorban az üldözöttei „tájékoztathatták” őt, felelevenített ismereteit pedig intuitív teológiájával egészítette ki.

Ráadásul ott hirdette az örömmüzenetet, „ahol a Krisztus nevét még nem említették” [11], tehát senki sem igazíthatta őt helyre... Péterrel három év elteltével beszél először, aztán csak 14 év múlva (!) kerül sor újabb jeruzsálemi látogatásra [12]. Ekkor azonban már nagy mellénnyel érkezik, és az erő pozíciójából tárgyal [13]. Több oka is volt tehát annak, hogy homályban maradt előtte; *hol* van a királyság, és hogy *mi* is az (egy ben-nünk lévő lehetőség, vö. Tm 71.).

A katolikus levelek témái nagymértékben hasonlítanak a Pál által elővezetettek-re. Ez azért van így, mert az apostoli és a páli teológia ugyanazon a két fő pilléren áll... Az isteni kinyilatkoztatást hordozó Igék helyett a júdaizmusra és az üdv történeti konti-nuitásra építenek. Magyarán: visszacsúsznak a mózesi hagyományokhoz, amint azt az Emberfi előre megjósolta [14]. Az újszövetségi iratokban hemzsegnek az ószövetségi uta-lások, egy nem létező folyamatosságot bizonyítandó.

Jézus is gyakran visszanyúlt az Írásokhoz, de csak azért, hogy a maga – merő-ben új – mondanivalóit szemléltesse. Ő egyáltalán nem vállalt közösséget a júdaizmus eszméivel és gyakorlatával, ahogy egyetlen más vallással se, hisz a földi vallások mind geocentrikusak és emberközpontúak... A Törvény egy rossz isten- és világkép talaján áll, következésképpen a más felismerésre (helyes szemléletre) tért ember *együtt rombolja le a kettőt*, vagyis az egész Építményt [15].

Jézustól mi sem állhatott távolabb, mint az, hogy egy egyházhoz hasonló szerve-zetet hozzon létre, mely jogfolytonos a régivel. Az *ő ekléziája* nem eklézsia, mert nincs közös vonása egyetlen intézménnyel se. Péterben a gondolkodási képességet magasztalta fel, ugyanis a logika kösziklája az egyetlen, amire Isten és ember is építhet. A szoros úton csak egyesével lehet járni, a szűk kapu az egyénnek tárul ki [16].

- [1] Jn 3,11–3; 3,31–5
- [2] Tm 89.
- [3] Tm 12., Jn 7,37–9
- [4] Lk 11,9–13
- [5] Mt 7,7
- [6] Tm 43.
- [7] Tm 1., 95., Jn 14,1–14 Az új fejezet a 15. verssel kezdődik.
- [8] Jn 20,21
- [9] Mt 7,13–4; Lk 13,24
- [10] Gal 2,6
- [11] Róm 15,20
- [12] Gal 1,10 – 2,1
- [13] Gal 2,1–14
- [14] Tm 11.
- [15] Mt 5,17–20 (Tm 72.)
- [16] Tm 1., 2., 3., 4.

Péter *ott és akkor* ígéretes alanynak bizonyult, ahogy máshol és máskor Tamás [1] is. János – a saját evangéliumában – kedvenc tanítvány, és Júdás is azt állítja, hogy ő állt a legközelebb a Mesterhez. Nyilván folytathatnánk még a sort, csak kevés evangélium maradt fenn... A megdicsért tanítványokat alkalomadtán le is szidják, végső soron pedig csalódást okoznak, nem utolsósorban a levelekkel.

Statisztikailag nézve: a két péteri levélben mindössze egy (!) jézusi logion van [2], Jakab is csak egyet jegyez [3], Júdás-Tádé pedig egyet sem, ahogy a második és harmadik János-levél se. János első levele menti meg a renomét: 14 igét hoz, köztük hat olyat, ami sehol máshol nem szerepel ! Pál is csak a Rómaiakhoz írt levelében remekel: 10 Jézusra valló igét hoz, a 2Kor-ban 4, az 1Tessz-ben 3, az 1Kor és 1Tim-ben 2-2 található; a Gal, Ef, Kol, Tit és Héb csak egyet-egyet hordoz; a Fil, 2Tessz, 2Tim és Filem pedig egyet sem.

A címzetes apostol ezeket az Igéket kizárólag másoktól hallhatta, olyan egyszerű emberektől, akik tanúi voltak az eseményeknek vagy beszéltek a szem- és fültanúkkal. Ha komplett logion-gyűjteményt olvasott volna, akkor nyilván több mondásra is hivatkozik leveleiben. Mégsem jelenthetjük ki, hogy „önhibáján kívül volt tájékozatlan”, mert kezdettől fogva nem kereste a Tizenkettő társaságát [4]. Rajtuk keresztül hozzájuthatott volna valamelyik ősevangéliumhoz, talán még a Szellemi Hagyatékhoz is !

Az elhangzott (és később le is írt) jézusi szövegekből sajnos maguk a tanítványok is rossz következtetéseket vontak le... Ezért az apostoli levelekben található Igéket helytelen fejtegetések keretezik. Ez azért is tragikus, mert az utókor gyakorlatilag egy színten kezeli ezeket az iratokat az evangéliumokkal. Ez nagy hiba, hiszen az Örömhír az Emberfi velős kijelentéseiben van körvonalazva. Egy írásmű tehát akkor tekinthető evangéliumnak, ha a benne szereplő mondásokat helyesen értelmezik.

Az apostoli s a páli teológia kart karba öltve jár: mindkettő kezdettől fogva a nem létező üdvörténeti kontinuitás tévútján halad. A Tizenkettő és Pál is a zsidóság mesébeli messiását véli felfedezni Jézusban, holott annak állítólagos eljövele *nem szerves része az eredeti júdaizmusnak*. Az akkoriban küszöbön állónak hitt világvége az Emberfi státusának fel-nem-ismeréséből és szavainak félreértéséből fakadt !

Az egykori názáreti ács kénytelen volt „rossz emberanyaggal” dolgozni, hiszen vérszerinti hozzátartozói [5] és az általa kiszemeltek is [6] visszautasították a meghívását, a jeruzsálemi mértékadók [7] pedig szóba se álltak vele. Ez az utóbbi szöveg többszöri megkeresésre utal... Bemerítő János se vette őt komolyan...

A Mester tudatos tanítványválasztási gyakorlata megkérdőjelezi Mátyás és Pál apostoli státusát. Se a sorshúzásos módszer [8], se az önjelöltség nem képesít az örömhír terjesztésére, hisz azt nemcsak hirdetni, hanem demonstrálni is kell ! [9]. A Tizenkettő sajnos olyan személyek köré gyűlt, akik valósággal megtestesítették a júdaizmust. Jézus ezt előre megjósolta [10].

Szellemi Hagyatékát pontosan azért diktálta le Tamásnak, mert ily módon is gondoskodni akart az utókor keresőiről [11], akiket már nem feltétlenül határoznak meg az „üdvörténeti előzmények”. Egyébként az apostoli levelek igéi (párhuzamaik révén) megerősítik az ún. Tamás-evangélium hitelességét. Ez a komplett logion-gyűjtemény minden fontos jézusi mondást tartalmaz, erre a szerző személye a garancia...

[1] Tm 12.

[2] 2Pét 3,10

[3] Jak 5,12

[4] Lásd *Szentlecke Pálról*, 16 – 19. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[5] Mt 13,53-8; Mk 6,1-6; Lk 4,16-30; Jn 7,1-9

[6] Tm 64.

[7] Mt 23,37-9

[8] ApCsel 1,15-26

[9] Tm 13., 27. Bővebben: *Mint a nap !* 28 – 29. old. (mek.oszk.hu/22000/22058)

[10] Tm 11.

[11] Jn 10,16

A levelek jézusi tartalmai

Róm 2,28–9

Mert nem az a zsidó, aki szemnek láthatóan az, és nem az a körülmetélés, amely a húson látható, hanem az számít zsidónak, aki rejtett mivoltában zsidó, és a szív körülmetélése az igazi körülmetélés, amely szellemben, nem betűben történik, és amelynek magasztalása nem emberektől származik, hanem Istentől.

(vö. Tm 52., 62., Mt 6,1–4; Jn 6,63a)

Róm 6,15–23

De hála legyen Istennek, hogy csak voltatok a véték rabszolgái, ám szívből engedelmeskedtetek *a tudomány amaz alakjának, amelyre rendelve vagytok*.^{*} Miután megszabadultok a vétéktől, az igazságosság rabszolgáivá lettetek.

(vö. Jn 8,31–6; Lk 4,18–21; Isz 57/129)

^{*} Tudniillik: a Fiúi mindent-átlátásra, a valóság felismerésére. Ez képesít a *végleges* megszabadulásra.

Róm 8,5–8

A húshoz igazodók ugyanis a hús dolgain jártatják az eszüket, de a szellemhez igazodók a szellem dolgain. A hús észjárása viszont a halálra visz, a szellem észjárása ellenben életre és békességre. (vö. Jn 3,6)

Róm 8,13

Ha ugyanis a hús kívánata szerint éltek, meg kell halnotok. De ha a szellemmel megölte az, amit a hús művel, élni fogtok. (vö. Mt 7,19; Tm 10.)

Róm 8,28

Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden összedolgozik a javukra. (vö. Tm 89.)

Róm 10,17

A hit tehát az Ige hallásából támad, a hallás pedig a Krisztus beszédén át. (vö. Tm 109.)

Róm 12,20–1

Ne győzzön le a gonosz (ti. a benned elhatalmasodó), inkább jóval (= helyes módszerekkel) győzd le a gonoszt! (vö. Mt 5,38–41; Isz 50/65; Tm 6.)

Róm 13,7

Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok, akinek adóval, az adót, akinek vámmal, a vámot, akinek (isten-) félelemmel, annak az (isten-) félelmet, akinek tiszteletadással, annak a tiszteletadást.^{*} (vö. Tm 101.)

^{*} Pál nem tudja, de itt a Jézus szavainak való hitelt adásról van szó!

Róm 14,12

Következőleg közölünk mindenki maga fog számot adni magáról Istennek.
(vö. Mt 7,1–5; Tm 24., 25.)

Róm 14,17

Az Isten királysága nem evés és ivás, hanem a szent Szellemben található igazságosság, békesség és öröm. (vö. Lk 17,20; Tm 2.)

1Kor 2,9

Amit szem nem látott és fül nem hallott, ami emberi szívben fel nem ötlött, azt készítette Isten az őt szeretőknek. (vö. Tm 16.)

1Kor 15,50

...mert hús és vér Isten királyságát nem örökölheti. (vö. Jn 3,6; Tm 113.)

2Kor 3,6c

...a betű megöl, a szellem ellenben megelevenít. (vö. Mt 5,17–20)

2Kor 4,4

...akikben e kor istene [!] vakká tette a hitetlen gondolkodást... (vö. Jn 8,41–7)

2Kor 4,6

Mert Isten volt az, aki azt mondta, hogy a sötétségből fény ragyogjon elő, aki szívünkben is világosságot gyűjtött annak a dicsőséges felismerésnek sugároztatására, amely Istennek a Krisztus orcáján megjelenő fénye. (vö. Tm 23., 49., 78., 84.)

2Kor 4,18

...kik nem a láthatókon tartjuk szemünket, hanem a láthatatlanokon. A láthatók tudniillik ideigtartók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. (vö. Tm 14., 16.)

Gal 6,8

Aki a hús világába vet, saját húsából fog romlást aratni, aki ellenben a Szellembe vet, a Szellemből fog örök életet aratni. (vö. Jn 3,6; 6,63; Tm 113.)

Ef 2,14–6

Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt eggyé tette, s azzal, hogy az ellenségeskedést, ezt az elválasztó közfalat saját húsában lebontotta, a parancsolatoknak rendeletekben adott törvényét hatályon kívül helyezte, hogy magában a kettőt egy új emberré teremtsen azzal, hogy békességet csinál, s mindkettőt egy testbe foglalva a kereszten át kiengeszteli Istennel, miután önmagában az ellenségeskedést megölte.

(vö. Tm 47., 107., Jn 14,27; Mt 5,9)

Kol 3,2

Eszetek a fenn lévőkön járjon, ne a földön levőkön. (vö. Jn 3,3; 3,7)

1Tessz 5,1-6

Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írunk, testvéreinknek, hiszen magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja* úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság ! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, mint ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek.

(vö. Jn 16,16-23; Tm 20., 36.)

* Jézus második eljövételéről van szó, mely bennünk fog végbemenni, *szinte észrevétlenül, váratlanul és feltartóztathatatlanul* (lásd a Mt 91. a – k logionokat is !). Pál – az öskeresztényekkel együtt – a világvégre (= a Föld megsemmisülésére) gondol, mert egyáltalán nem érti az Emberfit.

1Tessz 5,15a

Vigyázzatok, hogy valaki gonoszért gonosszal ne fizessen. (vö. Mt 5,39-41; Isz 50/65)

1Tim 1,15a

Megbízható és elfogadásra mindenképpen méltó az az ige, hogy a Krisztus Jézus vétkeket* menteni jött a világra. (vö. Mt 9,12-3)

* vétkesek = akik nem gondolják magukról azt, hogy tiszták és egészségesek, így igénylik az Orvost.

1Tim 4,8

A testtel folytatott gyakorlásnak kevés a haszna, az istenfélelem ellenben mindenre hasznos, mert mind a mostani, mind a következő élet ígérete benne van.

(vö. Jn 6,63).

Tit 1,15a

A tisztáknak minden tiszta.

(vö. Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1-3; 114/61)

Héb 1,3a

A Fiú a dicsőség kisugárzása, az Istenben az ő lényének kimetszett képe.

(vö. Tm 78., 84.)

Jak 5,12

...ne esküdjete testvéreim se az égre, se a földre, sem más valami esküvéssel, hanem a ti igenetek igen legyen, és a nemetek nem, hogy ítélet alá ne essetek.

(vö. Mt 5,33-7)

2Pét 3,10

Úgy fog eljönni majd az Úrnak napja, mint egy tolvaj. (vö. Mt 24,42-4; Tm 97., 98.)

1Ján 2,15-6

Ne szeressétek a világot, se a világban levőket. Ha valaki a világot szereti, az Atya szeretése nincs meg benne, mert minden, ami a világban van, a hús kívánsága, a szem kívánsága, kérkedő életforma, nem az Atyából, hanem a világból való.

(vö. Tm 26.; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162; 151/48; Jn 7,7)

1Ján 3,8a

Aki a vétket teszi, a vádlóból való, mert a vádló vétkezik kezdettől fogva.
(vö. Jn 8,38–47)

1Ján 3,8b

Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit.
(vö. Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)

1Ján 3,9

Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született, mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született. (vö. Jn 8,45–7)

1Ján 3,13

Ne csodálkozzatok azon testvéreim, hogy a világ gyűlöl titeket.
(vö. Jn 7,7; 8,23; 8,40; 13,16; 15,18–25)

1Ján 3,23a

Az az ő rendelkezése, hogy higgyünk Fiának. (vö. Jn 6,29)

1Ján 3,24a

Ha valaki megőrzi az ő rendelkezéseit, benne marad, és ő is megmarad az ilyenben.
(vö. Tm 109., Jn 13,20; 15,1–17)

1Ján 3,24b

Arról ismerjük meg, hogy bennünk marad, arról a Szellemről, akit nekünk adott.
(vö. Jn 14,15–21)

1Ján 4,17b

Mert amilyen az ő helyzete, olyan a mi helyzetünk is ebben a világban.
(vö. Jn 15,18–25)

1Ján 5,12

Akié a Fiú, azé az élet. Akinél nincs az Isten Fia, annak nincs élete.
(vö. Jn 6,53–8; 8,31–6; 10,9; 11,25; 12,26; 14,6; Mt 7,19; Tm 107., 109.)

1Ján 5,18

Tudjuk, hogy senki sem vétkezik, aki Istenből született. Ellenkezőleg: azt, aki Istenből született, megőrzi Ő, és a rossz nem érinti.

1Ján 5,19

Tudjuk, hogy Istenből valók vagyunk, és hogy az egész világ a rosszban vesztegel.
(vö. Tm 2.)

1Ján 5,20a

Tudjuk azonban, hogy az Isten Fia hozzánk érkezett, és olyan gondolkodást adott nekünk, mellyel megismerhetjük a valóságosat...

(vö. Tm 1., 2., 3., 4., 43., 89., 95., 109.)

1Ján 5,20b

...és hogy benne vagyunk a valóságosban, az ő Fiában, a Krisztus Jézusban. Ő a valóságos Isten és az örök élet.

(vö. Jn 14,7a; 14,9b; 17,14b; Tm 2., 27., 109.)

*Ezek a kinyilatkoztatásokat tartalmazó Igék
csak Jézustól származhatnak.*

A hét főbűn

A Tékozló fiú lelkülete teremtményei magatartásában is megnyilvánul. Az emberek azt teszik, amit tőle hallanak, az ő elvárásainak akarnak megfelelni [1]. A homo sapiens egy programvezérlésű automata, kiszámítható viselkedéssel. Gépies cselekedetei előre láthatóak, reakciói nem okoznak meglepetést. Szűkre szabott mozgástere alig-alig tartalmaz lehetőségeket. Igazából csupán egy döntést tud hozni, s alkotója szempontjából ez az érdekes. Indirekt módon feltett kérdése az, hogy felzárkózik-e melléje, vagy a Jóistent választja. Aki be akar illeszkedni a világba, az öntudatlanul is a Sátánra voksol [2].

Az alábbiakban a bennünk lakozó istengyermek ellen elkövethető vétkeket szedjük sorba.

1. **Hazudozás.** Ennek két fajtája van, s mindkettő az Ördögtől eredeztethető. Ő a Hazugság atyja, mert evilágot valóságként tárja elénk [3]. Őt utánozzuk, amikor szándékosan valótlan dolgot állítunk. Akkor is rá hasonlítunk, ha hiányos ismeretek birtokában azt mondjuk, hogy közlendőink igazak. Jézust azért nem vádolhatjuk bűnnel, mert ő mindig a valóságról beszélt, és az igazat szólta [4]. Aki ismeri az Igazságot, az nem is képes hazudni [5]. A tudatlanság nem minősül lóditásnak, a tájékozatlanság oka azonban súlyos bűn lehet.

A legnagyobb hazugságokat a hivatásos mértékadók terjesztik. Azzal, hogy evilágot a Jóisten teremtéseként mutatják be, a Sátánnak tesznek szívességet. Fizetségül közvetítői szerepben tetszeleghetnek, ám ennek elfogadásával (önmaguk előtt is!) tagadják a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát... Nem létező szentségeket szolgáltatnak ki, arra méltatlanok számára is. Mindenre kiterjedő, általános gondviselést hirdetnek, ami tévhit. Érvénytelen bűnmegbocsátó gyakorlatuk a vétkek újratermelődését eredményezi. Működésük kimeríti a jogosulatlan biztosítási tevékenység fogalmát. Az egyénileg átélhető dolgokat kollektivizálással teszik tönkre. Az ember és a természet piedesztálra helyezésével pedig materializmust csempésznek be a hitbe.

2. **Szem-telenség.** Jézus státusának fel-nem-ismerése halálos vétkek [6]. Ha nem fedezzük fel benne az Élet vizének forrását, akkor nem részesülhetünk kinyilatkoztatásokban. Ezek hiányában nem kerül belénk tudás, márpedig csak az igazság szabadíthat meg bennünket ! [7]. A Bemerítő későn jött rá arra, hogy kivel áll szemben [8], ne essünk ugyanebbe a hibába. Az Emberfit ki kell emelnünk a keresztény koktéltől, egyedüli mértékadóként tekintve reá [9].

3. **Hitetlenség.** A keresztény hit azt jelenti, hogy igaznak tartjuk Jézus szavait, s a vele kapcsolatos eseményeket megtörténtként kezeljük. Ehhez viszont elengedhetetlen az evangéliumok beható ismerete. Aki nem foglalkozik nyilvános működésével, az nem tudja, hogy miben hisz... Az Emberfi logionjai, tettei és jelképes cselekedetei ugyanis értelmezést kívánnak. Más felismerésre térés nélkül azonban ez a szövegelemző munka kudarcra van ítélve.

[1] vö. Jn 8,38; 8,41; 8,44a

[2] vö. Tm 63., Isz 157/117 (Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50)

[3] vö. Jn 8,44

[4] vö. Jn 8,38a; 8,45–6

[5] 1Ján 3,9; 5,18

[6] vö. Jn 8,21a; 8,24; 9,30–8; 16,9

[7] vö. Jn 8,31–2

[8] Bővebben lásd: *A szűk kapu*, 52 – 63. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[9] Bővebben lásd: *Válogatott tanulmányok*, 27 – 29. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

4. **Önjelöltség.** Jézus megmondta, hogy lesznek majd olyanok, akik a saját nevükben jönnek [1]. Hamis próféták lépnek majd fel, akik más színben akarják feltüntetni őt. Ezek a felhatalmazás nélkül működő elemek *szent kísérleteket* végeznek, csak azért, hogy belekerüljenek az egyháztörténelembe. Gözerővel, ám más kontójára építgetnek [2] egy illuzórikus országot, mert nincsenek tisztában az Örömhírrrel. Mindenáron irányítani akarnak, balekokat tolva maguk előtt [3]. Látszólag másokért élnek, valójában a saját nimbuszukat csiszolgatják. Ezek az országbeli holtak a képmutatók sorsára fognak jutni [4].

5. **Lekezelés.** Mindig vannak kérdező-kereső emberek, akik „felháborító módon” válaszokat várnak. Ezek álproblémák helyett valódiakkal zaklatják a szaktekintélyeket. A nagy nevek persze nem állnak szóba velük. Leveleikre és kritikáikra sem reagálnak. Elzárják őket lehetséges hallgatóságuktól, betartanak nekik, a nyilvánosság előtt pedig rossz hírust keltik [5]. Eme hivatásos mértékadók sohasem adnak igazat laikusoknak, inkább a saját dugájukba dőlnek [6].

6. **Botránkoztatás.** Mindig ez történik, ha egy keresőnek csalódnia kell vallási előljárói viselkedésében [7]. Őket az Ördög barátainak minősítik, és szavaik alapján fogják felelősségre vonni [8].

7. **Hiúság.** Ez önmagában sem csekélység, emellett sok más bűn táptalaja. Ha a tudatlanságnak is ez az oka, akkor halálos kór. Akiket ugyanis a hiúság éltet, azokat a hiúság is pusztítja el. A farizeusi lelkületű egyént a Sátán könnyűszerrel fosztja meg attól, amije volt. Tudniillik, csak az nem veszi észre, hogy egy „tevét” nyel el, aki már elvesztette a józan ítélőképességét [9]. Ezek az egocentrikus emberek képezik a gonosz lelkek utánpótlását [10].

„Jaj a világnak a kelepcek miatt ! Mert elkerülhetetlen, hogy kelepcek támadjanak, azonban jaj annak az embernek, aki által keletkeznek a kelepcek” [11].

jaj annak ! = visszafordíthatatlanul rossz helyzetben van, semmi esélye sincs már
kelepce = tör, csapda, melyet a megvilágosodás útjára helyeznek
kikerülhetetlen, hogy kelepcek támadjanak = ez a világ „rendje”, itt ilyen az élet...
a kelepcek ember által keletkeznek = van, aki közreműködik ebben

1. A világban kelepcek vannak.
2. Ezek a kelepcek megfogják az embereket.
3. Ilyen kelepcek folyamatosan keletkeznek.
4. Ezt a világot nem a Jóisten teremtette.
5. Az ördögi kelepcek emberek közreműködésével keletkeznek.

Az Ördöggel kollaborálók országbeli értelemben halottak.

[1] Jn 5,43c

[2] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8

[3] Mt 23,4

[4] vö. Mt 24,51

[5] Mt 18,10

[6] vö. Mt 23,37–9; Lk 13,34–5

[7] vö. Isz 115/108

[8] vö. Mt 12,34–7; Lk 6,44–5; Tm 44., Isz 110a/216,6

[9] Mt 23,24

[10] Róluk bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 27. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[11] Mt 18,7; Lk 17,1

A legfrissebb anyag?

Egy Júdás névvel fémjelzett evangéliumot ösztönösen elutasít az ember. Úgy vélekedik, hogy az áruónak sem ideje, sem készítése nem volt evangélium írására. Ez igaz, de az iratok korábban is keletkezettek. A bevezető szerint Júdás titokban jegyezte fel mindazt, amit Jézus kinyilatkoztatott neki. A szóhasználat arról árulkodik, hogy a tanítvány ekkor még tisztelte mesterét, mert igazságként fogadta el a szavait. Miért ne jegyezhetne volna fel azokat, s miért ne kerülhettek volna elő a dokumentumok később?

Az általunk (már-még) nem ismert evangéliumok egy része logiongyűjtemény, hisz ez a legalkalmasabb forma arra, hogy egy tanítvány átmentse mestere mondanivalóit az utókor számára. Szerzőik a Jézus-esemény naiv és értetlen tanúiként nem is igen tehetek mást, mint azt, hogy a számukra is homályos szövegeket pontosan megőrzik. Ezt a fajta tanúskodást a Mester akarta is [1], tudniillik csak így gondoskodhatott a későbbi korok keresőiről [2]. E gondoskodás csúcsa az ún. Tamás-evangélium, ami valójában az Emberfi szellemi hagyatéka [3].

Júdás művét persze eleve fenntartással fogadjuk, hiszen az árulás folytán dicstelenné vált az egyébként becsületes neve. Ne feledjük el azonban azt, hogy nem a név feketíti be az embert, hanem a lelkület borít árnyékot a névre. Jézus maga választotta be Júdást a Tizenkettő közé, s nyilván nem érdemtelenül. Az eleve elrendelt árulás és az ehhez kapcsolódó „megváltáselmélet” csak primitív spekuláció.

Júdást persze nemigen hozzuk kapcsolatba az evangéliummal, de csak azért, mert elfelejtjük, hogy a többi evangélistának sincs túl sok köze a tulajdonképpeni örömhírhoz. Nem úgy tettek tanúságot Jézusról, ahogy ő szerette volna, csak beszámoltak a tetteiről és leírták a szavait. Az utókor szempontjából ez természetesen órási dolog, de a Mester sokkal többet várt a tanítványaitól. Valamennyiüknek követnie kellett volna őt az istenfiúságban, nálánál is nagyobb dolgokat cselekedve [4].

Júdás nem volt rosszabb a többinél, voltaképpen az a bűne, hogy benne csúcsosodott ki mindaz, ami a társaiban is megvolt. A Tizenkettő mindegyike politikai Messiást várt, aki majd rendet tesz a világban, s mellékesen kimagasló földi pozícióba juttatja őt. Jézus viszont azt akarta megértetni velük, hogy kizárólag az eszük használatával ülhetnek trónra [5], s ez az uralkodás nem azonos az alkirályi jogkörrel [6].

A Júdás-evangélium szerint a szerző állt a legközelebb Jézushoz, a Tizenkettő közül. Ezen is hajlamosak vagyunk mosolyogni, mivel befolyásol bennünket a keresztény hagyomány, mely a valóságnál sokkal feketébbre festette Júdás alakját. Ez persze a végkifejlet ismeretében történt így, s „természetesen” visszamenőleges hatállyal (már kezdettől fogva lopott a közös pénzből). Jézus ugyan egy ízben ördöggént aposztrofálja, ám ezzel csak egy negatív fejlődés csúcsát állapítja meg... Jusson eszünkbe, hogy alkalomadtán Pétert is lesátánozza... A Nyilvános Működés összefoglalásakor *a veszedelem fiának* nevezi, de ez

[1] Lk 24,48

[2] Jn 10,16

[3] mek.oszk.hu/14600/14682

[4] Jn 14,12

[5] Mt 19,28; Tm 82.

[6] Mt 20,20–1

a titulus mindenkit megillet, aki a széles úton jár, a szoros helyett. Júdás csak megtesztíti ezt az embertípust, jól illusztrálva, hogy az ilyesfajta magatartás milyen következményekkel jár.

A majdnem négyéves vándorlás valamelyik időszakában akár nagyon közel is kerülhetett Jézushoz, annál is inkább, mivel a Mester egyénileg is foglalkozott tanítványaival. Okkal-ok nélkül *valamennyien* úgy érezhették, hogy ők a kedvencek, és ezt a „tényt” aztán később propagálták is, amit a körjük szerveződött hagyomány átvett. Más kérdés, hogy valójában egyikük se váltotta be az Emberfi reményeit, így aztán az értelmi-lelkületi teljesítmény alapján ítélő Mesternek nem igazán volt módja a differenciálásra.

Simon Péterben is a logikus gondolkodás megnyilvánulását magasztalta fel, Jézushoz hasonló királlyá emelkedése perspektivikus és feltételes: „ha így folytatod, akkor...” Az apostolok szószólója azonban nem felelt meg a várakozásnak, és háromszor is megtagadta őt, ami csaknem egyenértékű a júdási árulással ! Péter főleg annak köszönheti üdvtörténetileg is elfogadott vezető szerepét, hogy a szinoptikus evangéliumok mindegyike kanonizálva lett. Az, ami neki mondatott („Neked adom a mennyek országának kulcsait, ha...”), az akár mind a Tizenkettő esetében elhangozhatott.

Ha a csaknem érdemtelen Pált az apostolok közé soroljuk, akkor ezt Júdással feltétlenül meg kell tennünk... Mint kiderült, ő is megcselekedte azt, amit a többiek: megőrizte a Mester szavait, és ezzel közhírré tette az Örömhírt... Az evangéliumot tudniillik Jézus mondásai és példabeszédei tartalmazzák, pontosabban: rejtik. Így hát Júdás írásbeli jóvátétele értékesebb, mint Saul „pálfordulásának” következményei, hiszen a szóban forgó evangélium feltehetően eredeti szövegeket tartalmaz, míg Pál alig-alig hozza a megmentő Igéket, inkább saját örömhírét propagálja... A jézusi prófécia egyértelműen alkalmazható rá: annak fogtok hinni majd, aki a saját nevében jön, atyai felhatalmazás nélkül [1]. Az egyház ma is ezeken az anti-Krisztusi alapokon áll...

Egy Júdás nevével fémjelzett evangélium persze furcsán hat, de csak azok számára, akik nem gondolják végig a dolgokat... Ugyanis nem az evangélium emberi „szerzője” a fontos, aki valójában mit sem értő íródeák (vö. Tm Prológus), hanem a megőrzött jézusi szöveg, amelyből kihüvelykeztető a mondanivaló ! Az igazi – egyéni és személyre szabott módon vehető – kinyilatkoztatást az első és eleddig egyszülött Emberfi méri ki abból a Forrásból, mely minden keresőben feltör [2].

A Júdás-evangéliummal kapcsolatban sem az a lényeg, hogy egyesek hogyan állítják azt be, hanem az, hogy felfedezzük-e benne Jézus „hangját” [3]. Az eredetileg meglevő, több tucat dokumentum megrostálása sajnos nem ebből a szempontból történt... Sokra rásütötték az apokrif vagy gnosztikus címkét, egyszerűen azért, mert se az ellenzőik, se a favorizálóik nem jól értelmezték azokat. A mondások megfejtésének kulcsa a kereső lelkületből fakadó elvont gondolkodási képesség, ami a kanonizálási irtóhadjáratot levezénylő pártoskodó személyekben nem lehetett meg.

A Júdás-evangéliumot tán már az őskereszténység idején is úgy értelmezték, ahogy egyesek ma: az árulás eleve elrendelt volt, s az emberiség megváltását szolgálta. Ez persze több okon is merő fantazmagória, például Jézus sose beszélt kollektív „megváltásról”, kizárólag az egyénenkénti megmenekülés lehetőségéről [4]. Ha a júdaizmusban gyökerező egyetemes üdvtörténetet valló Pálnak hiszünk – és az egyház őutána megy –, akkor illuzórikus dolgokba ringatjuk magunkat. Voltak, akik Pilátust is szentként tisztelték...

[1] Jn 5,43

[2] Tm 12., Jn 7,37–8

[3] Jn 10,1–16

[4] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4; 17,20; Tm 1., 2., 3., 4., 110.

Észak Dél ellen

Bevezetés

Bulányi György [1] az elsők között hívta fel a figyelmet arra, hogy a globális feszültség nem kelet-nyugati irányú ! Az USA és a SZU közötti ellentét csupán ideológiai jellegű, a valódi probléma az ún. harmadik világ országaiban érlelődik. A két- ill. hárompólusú politikai felosztás mára időszerűtlenné vált. Az új érdekszférák határai a fináncióke által kijelölt gazdasági célkitűzésekhez igazodnak. Póriasan szólva: mindenki az életlehetőségeket biz- tosító természeti erőforrásokra koncentrál, ezen belül elsődlegesen az energiahordozókra és az édesvízre.

Az ezek iránti növekvő igényt, mint mindig, napjainkban is a relatív túlnépesedés váltja ki. Ha egy élettér – adott fejlettségi szinten – már nem tudja eltartani a lakosságot, akkor vagy a tudománynak kell nagy lépéseket tennie, vagy a népesség felesleges részé- nek. Ezt a kényszerű vándorlást nevezzük migrációnak, mely kisebb csoportok esetében megszokott és alig észrevehető jelenség.

Annak idején a Holdat tisztelő [2] Ábrahám népe is ezért hagyta el a káldeai Ur városállamot [3], mely a Folyamközben virágzott. Lót törzse később ugyanezen ok miatt vált ki a szövetségből [4]. Ezt a periodikusan ismétlődő eseményt klímaváltozások és ter- mészeti csapások is előidézhetik. Az időjárástól függő populációknak menekülniük kell az éhínség elől [5], sőt a tengervíz szintjének emelkedése miatt a talaj is eltűnhet a lábuk alól [6].

A jövevényeknek ilyenkor, ha tetszik, ha nem, be kell tagolódniuk a befogadó kul- túrába. A vazallussá válás magától értetődik, a peremvidékeken letelepülők ütközőzónát képezve határfeladatokat látnak el. Hűségüket bizonyítandó, elől harcolnak a csaták- ban, ahogy a magyarokhoz csapódott nomád népek. Az, ami háromszor is megesett Sára, ill. Rebeka nevével fémjelezve [7], az ilyenkor elkerülhetetlen beolvadásra utal. Ezeknek a keveredéseknek nemcsak genetikai, de vallási vetületei is vannak [8].

A zsidó és a magyar honfoglalás hasonlóképpen történt. Az őslakosok kiirtása egyik esetben se ment máról holnapra, s nem is volt teljes. Maga a folyamat a hódító háborúk „erkölcsiségét” tükrözte, tehát a helyben élő lakosság szempontjából teljesen igazságtalan volt. A hazát kereső tömegek előtt viszont az élni akarás joga lebegett. Azok a migrán- sok, akik századunkban kelet és dél felől özönlenek Európába, csupán megfelelő élettérre vágnak... Tulajdonképpen nem a harcok elől futnak; a háborút kiváltó ínség űzi őket. Politikai és gazdasági menekültekre való felosztásuk tehát tudománytalan.

[1] Róla írt könyvem a mek.oszk.hu/10200/10251 alatt olvasható.

[2] *Kodolányi János* szerint Terah, azaz a Hold vezette őket. Az egyistenhit mózesi intézmény, ő vetítette visz- sza Ábrahámig, vagyis a több száz évvel korábban élt nomád törzsekbe. A monoteizmus sokára alakult ki (vö. 2Kor 22,4–24), a Szellemként felfogott Úr, tehát a letisztult istenkép (Jn 4,23–4) ennél is későbbi.

[3] 1Móz 11,31

[4] 1Móz 13,5–9

[5] 1Móz 12,10

[6] A (szőkóár kiváltotta) bibliai özönvíz valószínűleg Mezopotámia déli részét érte. Akkoriban a Perzsa-öböl partvonala mérföldekkel beljebb volt, Ur pedig egészen a szélén állt.

[7] 1Móz 12,11–6; 20,1–2; 26,1–7 Bővebben *Pintér István: A szerelem örömhíre*, 45 – 55. old. (mechanikus írógépen készült szamizdat kiadvány, 1983.)

[8] Lásd *Tótfalusi István: Kalauz a Bibliához* c. könyvét. (mek.oszk.hu/12600/12635)

Mindent vagy semmit

A kulturálódás–polgárosodás–demokratizálódás számlétráját minden nép bejárja... Ezt a folyamatot leginkább az affinitás hiánya fékezi. Legjobb példa erre a nyolcszáz éves roma populáció, mely összességében nem célozza meg a teljes emancipálódást. A franciaországi arab kisebbség sem kíván asszimilálódni... Ezek az etnikumok saját nyelvüket beszélve, saját folklórjukba burkolózva érzik jól magukat. Elzárkózásuk okaként a többségi társadalom előítéleteit hozzák fel, amit sajna rossz tapasztalatok igazolnak. Nem a letagadhatatlan mássággal van baj, hanem a viselkedéssel. Már az öltözködésük is a beilleszkedni nem akarásról tesz tanúságot.

Ez a magatartás intő jel lehet számunkra a modern migránsok viszonylatában is. Ők nem azért jönnek, hogy magunkba integráljuk őket. Ha ez a törekvés kétoldalú lenne, akkor is kivitelezhetetlen volna. Azt ugyanis nem szabhatjuk feltételnek, hogy adják fel a hitüket. Mi se dobnánk sutba egy tál lencséért a kereszténységünket. Egy európeér tehát nem revolverezhet ilyesmivel. A hitét megtartó muszlim viszont semmiben sem tud alkalmazkodni, ugyanis ezt a részletekbe menő kig tiltja a vallása [1].

Ennek megértéséhez közelebbi kapcsolatban kéne lennünk saját hitünkkel. Az egyházak azonban meggyőződéses *hívők* helyett felszínes dolgokat gyakorló *hívekből* állnak. Még azt se mondhatjuk, hogy belőlük épülnek fel, mert a csordaszellemű tömeg számára a hierarchia szabja meg az irányvonalat. A szép csendben tett engedmények miatt olyan mértékű lett a szekularizáció, hogy az idepottyant őskeresztények nem találnák a helyüket. Közösségeink nem az Írások alapján állnak és élnek, ezért meg vannak számlálva a napjaik. Vallásos kultúránkat olyanok féltik, akik leginkább a gyászmiséjükön válnak az anyaszentegyház hű tagjaivá.

Alkalmazkodni, persze, mindig és mindenhol a segítséget kérőknek kell. Ha a befogadás kötelesség, akkor az idomulás is az. A középkorig ez nem kívánságműsor volt: bárki zsidóvá, kereszténnyé vagy muszlimmá válhatott, fővesztés terhe mellett. Ezt a kényszerű döntést a nemzetek vezetőinek is meg kellett hozniuk, a saját népükkel szemben ! István király államalapítása eklatáns példa, mely nem leplezi azt a tényt, hogy a kereszténység (erőszakos) felvétele európai nyomásra történt. Valamikor mi is keletről jöttünk, nyereg alatt puhítva a húst.

Igen hosszú út vezetett a mára majdnem minden téren megnyilvánuló toleranciához. Ez a lelki hozzáállás azonban létszámfüggő: a másság csak addig színesít, amíg egzotikum marad. Ha lépten-nyomon beleütközünk, akkor irritálni fog bennünket. A kisebbség szaporodásával pedig fordul a kocka. A többségi társadalom értékrendje lassan de biztosan átalakul. Ez a szemléletbeli felhígulás kolóniákkal kezdődik, autonóm törekvésekkel folytatódik, s előzőnlésbe torkollik. A migránsok által benépesített vidékek *de facto* kiszakadnak Európából, közigazgatásilag is irányíthatatlanná válva.

A modern kori népvándorlás tömegei olyan területet igényelnek, amelyen szuverén módon élhetnek. Ez csak kis populációk esetében minősül gettósodásnak, a gomba mód szaporodó telepek gyorsan átrajzolják a városképet s ezzel az egész ország politikai térképét. A szír menekültek érkezése csak a kezdet. Itt globális problémával állunk szemben, melyre globális megoldás kell. A migránsok nézőpontjából már megtörtént az első lépés. Elindultak. Jönnek. Lesz, ami lesz. Adj király, katonát ! Nem adsz ? Akkor szakítunk !

Harcra kényszerítve

Felmerül a kérdés: miért nem marad mindenki ott, ahová tartozik. A válasz nagyon egyszerű. Az ember azért özönlötte el a Földet, mert az édenkertek telítődtek. A paradicsomi élőhelyek túlnépesedtek, az élelem- és energiaforrások kimerültek. A homo sapiens ezért megkezdte máig tartó helyezkedését. Migráció már az ókori, ún. nagy népvándorlás előtt

[1] Pintér István: Világvallások fúziója. In: Az elvetett kő, 10 – 13. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

is volt... Állítólag a közép-kelet-afrikai Nagy Hasadék Völgyből rajzoltunk ki, de valószínűleg minden kontinens dédelgetett olyan vidékeket, ahol „kánaáni” körülmények között éldegélt egy kisebb populáció.

Békességben csak teljesen elszigetelődve, önellátó módon lehet élni, optimális lélekszám mellett. A biológiai növekedés hitleri „Lebensraum”-ért kiált. Az expanziós törekvéseket nem a hozzájuk gyártott ideológiák, hanem az élővilág farkastörvényei igazolják... Ez a tény persze azonnal le is rántja a leplet a teremtő arcáról [1]. A világot az anomáliák tartják mozgásban. Semmiben sincs szimmetria, és ezek a rendellenességek prolonválódnak. A fonákságok újratermelődése automatikusan megy végbe, akár csak a túlnépesedés. A demográfiai robbanás oka pedig egy ördögi árukapcsolás. Aki élvezkedni akar, az egyúttal szaporodni is kényszerül. A Sátánná lett Tékozló fiú ugyanis nem fárasztja magát azzal a kreacionizmussal [2], amivel az egyház – kissé pornográf módon – megtiszteli.

Az önjelölt vezérek – Mózesről Hitlerig – úgy viszonyulnak népükhöz, mint szülő a gyerekéhez. Magyarán: mindenáron – akár mások rovására is –, biztosítani akarják a jövőjét. Ez a nemzeti szocializmus vallási elképzeléseken is nyugodhat. A naiv Bemertő János például a kiválasztotti mivoltan alapuló felebarátságra akarta építeni kommunizmusát [3]. Az osztályokra tagoló társadalmat azonban a differenciálódás hozza létre s tartja életben. Gazdaság, politika s jog összefonódik, a teokratikus rendszerekben ehhez a hármashoz még a vallás is csatlakozik. A pogánynak minősített, valójában internacionalista Jézus az egész Építménynek nekiment [4], így sorsa meg volt pecsételve.

Amíg az ember Isten ajkára adja a *Hajtsd uralmad alá* parancsot [5], addig valamilyen eszme nevében gyilkolni fog... E világon ugyanis a jólét nem alanyi jog, s a jog még nem lehetőség. Elvileg, aki életet ad, az a létfeltételeket is biztosítja, hiszen a kettő ugyanaz. Az Abszolútumnak tulajdonított világfenntartó és rendszerszabályzó tevékenység azért tévhit, mert az Örökkévaló és a Kozmosznak csúfolt Univerzum között nincs kapcsolat. Ha elmélkedünk egy kicsit az Emberfi gondviselésről mondott szavain [6], akkor belátjuk, hogy ilyesfajta védőháló kizárólag az Atya Fiai és Leányai alatt lesz kifizítve. Biztonságban csak a (tudással) Felkent Jézus (életűszerű) követői vannak.

Az egyházfiak abban bíznak, hogy majd a Jóisten mindent elrendez... Hiszen megígérte, hogy ama mustármag nagyobb lesz minden veteménynél... A szóban forgó igehely azonban nem a kereszténység világméretű térhódításáról szól, hanem a kiválasztottak értelmi gyarapodásáról ! [7]. Vallási lefedettség tekintetében az iszlám már meg is nyerte a csatát... Az Európába érkező migránsok között alig lesz áttérő, az Unió fásult, hitehagyott polgárai közül viszont sokakat beszippantanak majd.

Szívvvel, lélekkel

E kor istene, az éter birodalmának fejedelme, arra törekszik, hogy sötét világából kiradírozza a Jézus-eseményt [8]. Az ateizmus zászlaját lobogtató keleti blokkal „sajna” nem tudta pirosra színezni a glóbuszt. Most a mohamedánokon a sor... Az Iszlám Állam – a kereszténység egykori, erőszakos terjeszkedését utánózva – mindent lerombol, ami útjában áll. Ez megszokott dolog: annak idején a híres alexandriai könyvtár (a „pogány” tudás fellegrára) se véletlenül égett le. A vallási szervezetek, saját jól felfogott érdekükben, szentesítik az erőszakot, papjaik megáldják a fegyvereket.

[1] vö. Tm 4., Lk 4,6; 2Kor 4,4; Efézus 2,1–2; Isz 57/129; 157/117; Jn 3,19–21

[2] A katekézis szerint Isten a fogantatás pillanatában teremti meg a lelket.

[3] vö. 3Móz 25,8–42 Bővebben: *Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[4] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62; 1Ján 3,8b

[5] 1Móz 1,28

[6] Mt 6,25–34; Lk 12,22–32; Isz 132/113; Tm 35.

[7] Tm 19., Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4

[8] Ha van bűne az ortodox zsidóságnak, hát ez az „agyonhallgatás” az !

Az európai országok szégyenletes, kizsákmányolást célzó gyarmatosításait keresztény missziók előretolt helyőrségei segítették. Az észak-amerikai indiánokat bigottan vallásos fehérek irtották ki [1]. Kolombusz vezérhajóját Szent Máriának hívták, a Cortez és Pizarro vezette konkvisztádorok a szent kereszt árnyékában verték szét az inka és azték birodalmat. Azok is a „világörökség” részei lehettek volna. Végül, de nem utolsósorban: az iszlám kultúra úgyszintén kincset érő.

Kinek van hát igaza?... Természetesen a győztesnek, mert a történelem könyveket ő írja. Ez azonban sátáni cinizmus, mely csupán egyetlen „jogot” ismer: az erőszak jogát. Az igazság pillanata háborúk idején jön el, akkor derül ki, hogy kicsoda, s milyen is az ember [2]. Az állatok királyához hasonlóan a legyőzött kölykeit is elpusztítja, és új utódokat nemz az özvegygel. Amíg nem „esszük meg” ezt az oroszánt [3], addig az etnikai tisztogatás és a janicsárképzés jelen lesz a napi politikában.

Magával a homo sapiensnek titulált emberrel van baj, aki a beléje plántált sátáni program miatt [4], képes a köpönyegforgatásra. A körülmények változásával az üldözői s üldözötti szerep felcserélődhet. Ez lelkület kérdése, ezért kell vigyázni „szemünk” tisztaságára. Ha az irgalom logikája szerint gondolkodunk, akkor nem marad el a teljes megvilágosodás [5].

Madách Imre úgy véli, hogy világunkból hiányzik az „összhangzó értelem”. Ez egy olyan jó meglátás, melyre sokan eljutnak, ám rossz következtetéseket vonnak le belőle. Hiszen kimondva–kimondatlanul Isten léte, illetőleg jósága kérdőjeleződik meg. Aki nem tér más (világnézeti) felismerésre, az bizony a végtelenségig tépelődhet ezen [6]. Vannak azonban olyanok, akik meglátják a Káoszban rejlő ördögi rendszert [7], és ezzel azt az alkotót is tetten érik, aki sohasem pihen...

Egy „i” betű hiánya vagy ottléte egészen más megvilágításba helyezhet fontos dolgokat. A homousion vagy homoiusion dilemmáját mindenki ismeri... [8]. A hétköznapi nyugalom és Jézus békéje között szintén csak egy apró különbség van. Mikor a miséző pap azt mondja, hogy: *őrizd meg egyházadat, szándékod szerint békében*, épp a lényegget sikkasztja el. Az Emberfi által reánk hagyott béke ugyanis nem más, mint a tudás biztonsága [9]. Erre csak úgy tehetünk szert, ha megbarátkozunk azzal, hogy igazmondásunkért üldöztetések fognak érni bennünket. A Jézus szándéka szerinti béke tehát korántsem jelent háborítatlanságot [10].

Ha ezt a lelki nyugalmat megszerezzük, akkor az Észak és Dél között kirobbant harcban is semlegesek tudunk maradni.

-
- [1] Törvény írja elő, hogy az USA szállodáinak minden szobájában legyen Biblia. (Így aztán bármelyik másnaposan ébredő kamionsofőr alapíthat egy új szektát.)
- [2] Pierre Casetti–Frei szerint egy „zsebkidású káoszharcos”, Stefan Zweig „emberállat”-nak titulálja.
- [3] vö. Tm 6.
A Tamás–evangélium, ami Jézus szellemi hagyatéka, a mek.oszk.hu/14600/14682 alatt olvasható.
- [4] Jn 8,38–47
- [5] Mt 6,22–3; Tm 23., 61., 78.
- [6] Lk 16,17 Az igehely mondanivalója az, hogy a helyes isten- és világkép mindent megold. A Mt 5,18 is ebben a szellemben értelmezendő.
A téma bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 34. old (mek.oszk.hu/10800/10888)
- [7] Tm 4.
- [8] A megoldást lásd: *Pszichén innen, és túl...* 37 – 39. old.
- [9] vö. Tm 1., 59., 91., Mt 11,28–30; Jn 14,27; Isz 132/113
- [10] vö. Tm 15., Mt 10,34; Lk 12,49; Jn 7,7

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szóttárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 3178. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A tanulmány szabadon másolható és korlátlanul terjeszthető

+++

A borítón Bulányi György témába vágó, szamizdat kézírata látható,
zsidó és keresztény szimbólumok társaságában

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.